Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNE PRAVOBRANILKE
LAILE MEDINA,
predstavljeni 16. februarja 2023 [1]

Zadeva C-478/21 P

China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products,
Cangzhou Qinghong Foundry Co. Ltd,
Botou City Qinghong Foundry Co. Ltd,
Lingshou County Boyuan Foundry Co. Ltd,
Handan Qunshan Foundry Co. Ltd,
Heping Cast Co. Ltd Yi County,
Hong Guang Handan Cast Foundry Co. Ltd,
Shanxi Yuansheng Casting and Forging Industrial Co. Ltd,
Botou City Wangwu Town Tianlong Casting Factory,
Tangxian Hongyue Machinery Accessory Foundry Co. Ltd
proti
Evropski komisiji,
ob udeležbi
EJ Picardie,
Fondatel Lecomte,
Fonderies Dechaumont,
Fundiciones de Odena SA,
Heinrich Meier Eisengiesserei GmbH & Co. KG,
Saint-Gobain Construction Products UK Ltd,
Saint-Gobain PAM Canalisation,

Ulefos Oy

„Pritožba – Damping – Uvoz nekaterih izdelkov iz litega železa s poreklom iz Ljudske republike Kitajske – Dokončna protidampinška dajatev in dokončno pobiranje začasnih dajatev – Ničnostna tožba – Dopustnost – Združenje, v katero so vključeni tudi proizvajalci izvozniki zadevnega izdelka – Procesno upravičenje – Posamično nanašanje – Združenje, ki zastopa izvoznike in deluje v svojem imenu in za račun svojih članov – Uredba (EU) 2016/1036 – Člen 5(10) in (11) – Zainteresirane strani – Predstavniško združenje izvoznikov – Trgovinska ali poslovna združenja – Svoboda združevanja – Nadzor in poseganje države – Predstavniška narava – Dokaz – Člen 3(2), (3), (5) in (6) – Škoda – Pozitiven dokaz – Podatki Eurostata – Prilagoditve in ekstrapolacija podatkov – Utemeljena predpostavka –

[1] Jezik izvirnika: angleščina.

Razumno sklepanje – Izračun dobičkonosnosti industrije Unije – Proizvodni stroški in cene, zaračunane znotraj skupine – Člen 20 – Pravica do obrambe – Vpogled v spis – Zaupni podatki“

Kazalo

I. Uvod . . . 3

II. Pravni okvir . . . 4

A. Pravo Evropske unije . . . 4

B. Pravo Svetovne trgovinske organizacije . . . 6

III. Dejansko stanje in izpodbijana uredba . . . 7

IV. Postopek pred Splošnim sodiščem in izpodbijana sodba . . . 8

V. Postopek pred Sodiščem in predlogi strank . . . 8

VI. Presoja pritožbe . . . 9

A. Dopustnost tožbe na prvi stopnji . . . 9

1. Prvi ugovor nedopustnosti: ničnostno tožbo je združenje CCCME vložilo v svojem imenu . . . 9

a) Uvodna pojasnila . . . 10

b) Splošna merila v zvezi s procesnim upravičenjem trgovinskih združenj v skladu s členom 263, četrti odstavek, PDEU . . . 11

c) Status, ki ga je priznala Komisija med protidampinškim postopkom . . . 11

d) Zainteresirana stran in/ali predstavniško združenje . . . 13

1) Pojem zainteresirane strani . . . 13

2) Pojem predstavniško združenje izvoznikov . . . 14

i) Trgovinsko ali poslovno združenje . . . 15

– Splošno merilo . . . 15

– Razmerje s pojmom svobode združevanja . . . 17

– Statut združenja . . . 18

– Avtonomija in poseganje države . . . 19

– Vmesna ugotovitev 20

ii) Člani so proizvajalci, izvozniki ali uvozniki izdelka, ki je predmet preiskave 21

2. Drugi ugovor nedopustnosti: ničnostno tožbo je združenje CCCME vložilo v svojem imenu 22

3. Tretji ugovor nedopustnosti: tožbo so vložile pritožnice, ki jih združenje CCCME ne zastopa 26

B. Prvi del prvega pritožbenega razloga 28

1. Zanašanje na referenčne podatke 29

2. Zavrnitev drugih podatkov 33

C. Drugi pritožbeni razlog 34

D. Peti pritožbeni razlog 36

1. Prvi del 36

2. Drugi del 43

3. Tretji del 46

VII. Stroški 48

VIII. Predlog 49

I. Uvod

1. China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products (v nadaljevanju: CCCME) je združenje kitajskega prava, katerega člani so kitajski proizvajalci izvozniki nekaterih izdelkov iz litega železa.

2. Združenje CCCME in devet drugih pritožnic, ki so proizvajalci izdelkov iz litega železa s poreklom iz Ljudske republike Kitajske (v nadaljevanju: Kitajska) (v nadaljevanju: skupaj: „pritožniki“), s to pritožbo Sodišču predlagajo, naj razveljavi sodbo z dne 19. maja 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products in drugi/Komisija (v nadaljevanju: izpodbijana sodba).[2] Z navedeno sodbo je Splošno sodišče zavrnilo tožbo pritožnikov za razglasitev ničnosti Izvedbene uredbe Komisije (EU) 2018/140 (v nadaljevanju: izpodbijana uredba)[3] o uvedbi protidampinške dajatve, uvedene na uvoz nekaterih izdelkov iz litega železa s poreklom iz Kitajske. Ti izdelki so v bistvu pokrovi jaškov.

[2] T-254/18, EU:T:2021:278. Devet drugih pritožnic je navedenih v Prilogi I k izpodbijani sodbi in so tudi članice združenja CCCME.

[3] Izvedbena uredba Komisije z dne 29. januarja 2018 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve in o dokončnem pobiranju začasne dajatve, uvedene na uvoz nekaterih izdelkov iz litega železa s poreklom iz Ljudske republike Kitajske, ter zaključku preiskave o uvozu nekaterih izdelkov iz litega železa s poreklom iz Indije (UL 2018, L 25, str. 6, in popravek v UL 2018, L 32, str. 65).

3. Ta pritožba odpira številna vprašanja, od katerih so tri morda pomembnejša od drugih. Prvo vprašanje je procesno. To je prvič, da združenje CCCME izpodbija protidampinško uredbo. Iz tega sledi, da se v obravnavani zadevi postavlja vprašanje, povezano s pojmom „posamično in neposredno nanašanje“ v zvezi s trgovinsko organizacijo, katere člani so sodelovali v protidampinškem postopku in za katero Evropska komisija trdi, da je pojavna oblika Kitajske. Postavlja se tudi vprašanje opredelitve predstavniškega združenja izvoznikov v skladu z Uredbo (EU) 2016/1036 (v nadaljevanju: osnovna uredba).[4] Tako bo moralo Sodišče navesti pogoje za dopustnost, v skladu s katerimi lahko tako združenje vloži ničnostno tožbo na podlagi člena 263, četrti odstavek, PDEU v svojem imenu in v imenu svojih članov.

4. Drugo vprašanje je materialno. Nanaša se na pravila za ugotavljanje škode, povzročene industriji Unije. Pritožniki izpodbijajo ekstrapolacije in prilagoditve podatkov Eurostata,[5] ki jih je Komisija izvedla za določitev te škode. Zato mora Sodišče opredeliti zahteve iz člena 3(2), (3) in (5) osnovne uredbe, v skladu s katerim mora določanje škode temeljiti na pozitivnih dokazih in vključevati objektivno preverjanje.

5. Tretje vprašanje se nanaša na procesna pravila, ki urejajo protidampinški upravni postopek, in, natančneje, na obveznosti Komisije glede razkritja.

II. Pravni okvir

A. Pravo Evropske unije

6. Člen 3 osnovne uredbe, naslovljen „Določanje škode“, določa:

„1. V skladu s to uredbo izraz ‚škoda‘, če ni drugače določeno, pomeni znatno škodo za industrijo Unije, grožnjo znatne škode za industrijo Unije ali znatno zamudo pri izgradnji take industrije in se razlaga v skladu z določbami tega člena.

2. Določanje škode temelji na pozitivnih dokazih in vključuje objektivno preverjanje:

(a) obsega dampinškega uvoza in učinka dampinškega uvoza na cene na trgu Unije za podobne izdelke in

(b) posledičnega vpliva tega uvoza na industrijo Unije.

3. V zvezi z obsegom dampinškega uvoza se ugotavlja, ali je prišlo do znatnega povečanja dampinškega uvoza, bodisi v absolutnem smislu ali pa relativno glede na proizvodnjo ali potrošnjo v Uniji. V zvezi z učinkom dampinškega uvoza na cene se ugotavlja, ali je prišlo do znatnega nelojalnega nižanja cen zaradi dampinškega uvoza, če to ceno primerjamo s ceno podobnega izdelka industrije Unije, oziroma, ali tak uvoz kako drugače v znatni meri pritiska na znižanje cen ali v znatni meri preprečuje zvišanja cen, do katerih bi sicer prišlo. Ne eden ali več teh dejavnikov skupaj ni oziroma niso odločujoči.

[…]

[4] Uredba Evropskega parlamenta in Sveta z dne 8. junija 2016 o zaščiti proti dampinškemu uvozu iz držav, ki niso članice Evropske unije (UL 2016, L 176, 2016, str. 21).

[5] Podatki Statističnega urada Evropske unije (Eurostat).

5. Preiskava učinka dampinškega uvoza na zadevno industrijo Unije vsebuje oceno vseh gospodarskih dejavnikov in pokazateljev, ki vplivajo na stanje industrije […].

6. Na osnovi vseh zadevnih dokazov, predstavljenih v zvezi z odstavkom 2, je treba dokazati, da dampinški uvoz povzroča škodo v smislu te uredbe. Konkretno to pomeni, da je treba dokazati, da so obseg in/ali ravni cen, ugotovljeni na podlagi odstavka 3, odgovorni za učinek na industrijo Unije, kot ga predvideva odstavek 5, in da je ta učinek tako velik, da ga je mogoče označiti kot znatnega.

[…]“

7. Člen 5(10) in (11) osnovne uredbe določa:

„10. Obvestilo o začetku postopka naznani začetek preiskave, navede izdelek in vpletene države, poda povzetek prejetih informacij in zahteva, da se vse pomembne informacije sporočijo Komisiji.

V njem se navede roke, v katerih se lahko zainteresirane strani javijo, predstavijo svoja stališča v pisni obliki in posredujejo informacije, če naj se taka stališča in informacije tekom preiskave upoštevajo. Prav tako se navede rok, znotraj katerega lahko zainteresirane strani zaprosijo pri Komisiji za zaslišanje v skladu s členom 6(5).

11. Komisija obvesti izvoznike, uvoznike in predstavniška združenja uvoznikov ali izvoznikov, za katere je znano, da jih to zadeva, kakor tudi predstavnike države izvoznice in pritožnike, o začetku postopka in, ob primernem upoštevanju zaščite zaupnih informacij, dostavi popolno besedilo pisne pritožbe, ki jo je prejela na podlagi odstavka 1, znanim izvoznikom in pristojnim organom države izvoznice, na zahtevo pa jih da na razpolago tudi drugim vpletenim zainteresiranim stranem. Kadar je število vpletenih izvoznikov zelo veliko, se lahko namesto tega popolno besedilo pisne pritožbe posreduje samo pristojnim organom države izvoznice ali ustreznemu trgovinskemu združenju.“

8. Člen 6(7) osnovne uredbe določa:

„Pritožniki, uvozniki in izvozniki ter njihova predstavniška združenja, uporabniki in organizacije potrošnikov, ki so se javili v skladu s členom 5(10), kakor tudi predstavniki države izvoznice, lahko na pisno zahtevo pregledajo vse informacije, ki jih je katera koli stranka dala na razpolago za preiskavo, za razliko od internih dokumentov, ki jih pripravijo pristojni organi Unije ali njenih držav članic, ki so pomembne za predstavitev njihovih primerov in niso zaupne v smislu člena 19 ter so uporabljene v preiskavi.

Take stranke se lahko odzovejo na take informacije in njihove pripombe se upoštevajo, če so dovolj utemeljene.“

9. Člen 19 osnovne uredbe, naslovljen „Zaupnost“, v odstavkih 1 in 3 določa:

„1. Vse informacije, ki so po svoji naravi zaupne (na primer, ker bi njihovo razkritje dalo znatno konkurenčno prednost konkurentu ali bi močno škodovalo osebi, ki je te informacije dostavila, ali pa osebi, od katere je oseba, ki je dostavila informacije, informacije prejela) ali ki jih stranke, udeležene v preiskavi, dostavijo na zaupni osnovi, jih pristojni organi obravnavajo kot take, če se predloži ustrezen razlog za to.

2. Od zainteresiranih strani, ki dostavljajo zaupne informacije, se zahteva, da priskrbijo za te informacije povzetke, ki niso zaupni. Ti povzetki so dovolj podrobni, da dovoljujejo smiselno razumevanje vsebine informacij, predloženih v zaupni obliki. V izjemnih okoliščinah lahko te strani navedejo, da takih informacij ni mogoče povzeti. V takih izjemnih okoliščinah je treba predložiti izjavo o razlogih, zakaj tak povzetek ni mogoč.

3. Če se oceni, da zahteva po zaupnosti ni utemeljena, in če dobavitelj informacij bodisi noče dati informacij na razpolago ali pa odobriti njihovega razkritja v splošni obliki ali v obliki povzetka, se lahko take informacije zanemarijo, razen če je mogoče na osnovi primernega vira dokazati, da so informacije pravilne. Zahteve po zaupnosti se ne zavračajo samovoljno."

10. Člen 20(1) in (2) osnovne uredbe določa:

„1. Pritožniki, uvozniki in izvozniki in njihova predstavniška združenja in predstavniki države izvoznice lahko zahtevajo razkritje podrobnosti, na katerih temeljijo bistvena dejstva in premisleki, na osnovi katerih so bili uvedeni začasni ukrepi. Zahteve po takem razkritju se vložijo v pisni obliki takoj po uvedbi začasnih ukrepov, razkritje pa sledi v pisni obliki v najkrajšem možnem času.

2. Stranke iz odstavka 1 lahko zahtevajo dokončno razkritje bistvenih dejstev in premislekov, na osnovi katerih se namerava priporočiti uvedbo dokončnih ukrepov, ali pa zaključek preiskave ali postopka brez uvedbe ukrepov, pri čemer se še posebna pozornost posveča razkritju katerih koli dejstev ali premislekov, ki so drugačni od tistih, ki so bili uporabljeni pri začasnih ukrepih."

B. Pravo Svetovne trgovinske organizacije

11. Sporazum o izvajanju člena VI Splošnega sporazuma o tarifah in trgovini iz leta 1994 (GATT) [6] (v nadaljevanju: protidampinški sporazum iz leta 1994) je v Prilogi 1A k Sporazumu o ustanovitvi Svetovne trgovinske organizacije (STO), ki je bil odobren s Sklepom Sveta 94/800/ES. [7]

12. Člen 6.1.3 protidampinškega sporazuma iz leta 1994 določa:

„Takoj, ko se preiskava uvede, oblasti dostavijo celotno besedilo pisne vloge, ki so jo prejeli v smislu odstavka 1 člena 5, znanim izvoznikom[2] in oblastem članice izvoznice, na zahtevo pa tudi drugim zainteresiranim stranem, ki so vpletene v postopek. Ustrezno se pazi na potrebe varovanja zaupnih podatkov, kakor je določeno v odstavku 5."

13. V tem členu je opomba, v kateri je navedeno, da „kadar gre za posebej veliko število določenih izvoznikov, se celotno besedilo pisne vloge da samo oblastem članice izvoznice ali ustreznemu trgovinskemu združenju".

6 UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 21, str. 189.

7 Sklep z dne 22. decembra 1994 o sklenitvi sporazumov doseženih v Urugvajskem krogu večstranskih pogajanj (1986–1994), v imenu Evropske skupnosti, v zvezi z zadevami, ki so v njeni pristojnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 21, str. 80).

14. Člen 6.11 protidampinškega sporazuma iz leta 1994 določa:

„V tem sporazumu izraz ‚zainteresirane strani' pomeni:

(i) izvoznik ali tuj proizvajalec ali uvoznik proizvoda, ki je v preiskavi, ali trgovinsko ali poslovno združenje, katerega večina članov so proizvajalci, izvozniki ali uvozniki takega proizvoda;

(ii) vlada članice izvoznice; in

(iii) proizvajalec enakega proizvoda članice uvoznice ali trgovinsko oziroma poslovno združenje, katerega večina članov proizvaja enak proizvod na ozemlju članice uvoznice."

III. Dejansko stanje in izpodbijana uredba

15. Splošno sodišče je dejansko stanje spora predstavilo v točkah od 1 do 9 izpodbijane sodbe, za potrebe tega postopka pa ga je mogoče povzeti, kot sledi.

16. 31. oktobra 2016 je bila v skladu s členom 5 osnovne uredbe pri Komisiji vložena pritožba, da bi ta začela protidampinški postopek v zvezi z uvozom nekaterih izdelkov iz litega železa s poreklom iz Kitajske in Republike Indije. Navedeno pritožbo je vložilo sedem proizvajalcev iz Evropske unije. [8]

17. Z obvestilom, objavljenim v *Uradnem listu Evropske unije* 10. decembra 2016, [9] je Komisija začela protidampinški postopek v zvezi z zadevnim uvozom.

18. Izdelek v tej preiskavi so bili „nekateri izdelki iz litega železa z laminarnim grafitom (sivo železo) ali sferoidnega grafitnega litega železa (imenovanega tudi nodularno lito železo) in njihovi deli[, ti] izdelki [pa so bili] vrste, ki se uporabljajo za: – pokritje površinskih ali podpovršinskih sistemov in/ali odprtin površinskih ali podpovršinskih sistemov ter – dostop do površinskih ali podpovršinskih sistemov in/ali pogled do površinskih ali podpovršinskih sistemov" (v nadaljevanju: zadevni izdelki).

19. Preiskava dampinga in škode je zajemala obdobje od vključno 1. oktobra 2005 do 30. septembra 2006 (v nadaljevanju: obdobje preiskave). Preučitev trendov, pomembnih za oceno škode, je zajemala obdobje od 1. januarja 2013 do konca obdobja preiskave (v nadaljevanju: obravnavano obdobje).

20. Komisija je 16. avgusta 2017 sprejela Izvedbeno uredbo (EU) 2017/1480 (v nadaljevanju: začasna uredba). [10]

21. Po koncu protidampinškega postopka je Komisija sprejela izpodbijano uredbo.

8 Glej seznam v točki 2 izpodbijane sodbe.

9 UL 2016, C 461, str. 22.

10 Izvedbena uredba (EU) o uvedbi začasne protidampinške dajatve na uvoz nekaterih izdelkov iz litega železa s poreklom iz Ljudske republike Kitajske (UL 2017, L 211, str. 14).

22. Združenje CCCME je sodelovalo v upravnem postopku, ki je privedel do sprejetja izpodbijane uredbe. Druge pravne osebe zajemajo devet zgoraj navedenih proizvajalcev izvoznikov, izmed katerih je Komisija izbrala dva za vključitev v vzorec kitajskih proizvajalcev izvoznikov, ki je bil upoštevan pri preiskavi.

IV. Postopek pred Splošnim sodiščem in izpodbijana sodba

23. Pritožniki so 23. aprila 2018 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložili tožbo za razglasitev ničnosti izpodbijane uredbe. Združenje CCCME je pred Splošnim sodiščem v utemeljitev tožbe navedlo šest tožbenih razlogov. Komisija je v zvezi s tem prerekala tako dopustnost kot utemeljenost.

24. Predsednik prvega senata Splošnega sodišča je s sklepom z dne 24. oktobra 2018 družbi EJ Picardie in drugim pravnim osebam [11] (v nadaljevanju: intervenientke) dovolil intervencijo.

25. Splošno sodišče je v izpodbijani sodbi začelo z obravnavanjem trditev Komisije v zvezi z dopustnostjo tožbe združenja CCCME. Splošno sodišče je ugotovilo, da je tožba dopustna, ker so jo vložili, prvič, združenje CCCME v svojem imenu, da bi zavarovalo svoje procesne pravice, drugič, združenje CCCME v imenu 19 članov, ki jih je to združenje opredelilo, in tretjič, druge pravne osebe, katerih imena so navedena v Prilogi I k izpodbijani sodbi.

26. Glede utemeljenosti tožbe je Splošno sodišče zavrnilo vseh šest tožbenih razlogov, ki jih je navedlo združenje CCCME, in zato tožbo v celoti.

V. Postopek pred Sodiščem in predlogi strank

27. To pritožbo je vložilo združenje CCCME v svojem imenu in v imenu svojih članov, pa tudi druge pritožnice, ki jih združenje CCCME ne zastopa.

28. Pritožniki Sodišču predlagajo, naj izpodbijano sodbo razveljavi; ugodi predlogom pritožnikov v tožbi, vloženi pri Splošnem sodišču; izpodbijano uredbo razglasi za nično v delu, v katerem se nanaša na združenje CCCME, posamezne družbe in zadevne člane; Komisiji naloži plačilo stroškov postopka pred Splošnim sodiščem in v pritožbenem postopku, vključno s stroški pritožnikov; ter intervenientkam naloži plačilo svojih stroškov.

29. Komisija Sodišču predlaga, naj izpodbijano sodbo razveljavi v delu, v katerem je bila z njo tožba na prvi stopnji razglašena za dopustno; tožbo, vloženo pri Splošnem sodišču, razglasi za nedopustno; pritožbo zavrne; in pritožnikom naloži plačilo stroškov postopka pred Splošnim sodiščem in v pritožbenem postopku.

30. Intervenientke Sodišču predlagajo, naj pritožbo v celoti zavrne; ugotovi, da združenje CCCME ne more biti predstavniško združenje v smislu osnovne uredbe; in pritožnikom naloži plačilo stroškov nasprotnih strank.

31. Sodišče je strankam zastavilo več pisnih vprašanj, na katera je bilo treba odgovoriti pisno. Te stranke so odgovorile 29. avgusta 2022. Vse zgoraj navedene stranke so na obravnavi pred Sodiščem 5. oktobra 2022 ustno podale navedbe. Na obravnavi so bile stranke pozvane, naj svoje

[11] Seznam sedmih pravnih oseb je naveden v Prilogi II k izpodbijani sodbi.

ustne navedbe osredotočijo na vprašanja dopustnosti, na prvi del prvega pritožbenega razloga ter na drugi in peti pritožbeni razlog, in sicer so to elementi, na katere bodo ti sklepni predlogi omejeni v skladu z zahtevo Sodišča.

VI. Presoja pritožbe

32. Najprej bom preučila pritožbeni razlog, ki so ga navedle Komisija in intervenientke, da naj bi Splošno sodišče napačno razglasilo ničnostno tožbo za dopustno (razdelek A). Nato se bom osredotočila na dva pritožbena razloga, ki obravnavata določanje škode. Začela bom z analizo prvega dela prvega pritožbenega razloga v zvezi z obsegom uvoza (razdelek B). Nato bom preučila vprašanje pozitivnih dokazov, izpostavljeno v okviru drugega pritožbenega razloga (razdelek C). Nazadnje bom preučila peti pritožbeni razlog, ki se nanaša na spoštovanje pravice zainteresiranih strani do obrambe in na obveznost Komisije, da tem strankam razkrije podatke (razdelek D).

A. Dopustnost tožbe na prvi stopnji

33. Komisija v odgovoru na tožbo navaja, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je to tožbo razglasilo za dopustno.

34. Prvič, upoštevati je treba, da lahko v skladu s členom 263, četrti odstavek, PDEU fizične ali pravne osebe pod pogoji iz prvega in drugega odstavka tega člena vložijo tožbe, med drugim zoper akte, ki se nanje neposredno in posamično nanašajo. Pravica združenj in zlasti trgovinskih združenj, da vložijo ničnostne tožbe pri Splošnem sodišču, izhaja iz pravice posameznikov, da vložijo tako tožbo na podlagi člena 263, četrti odstavek, PDEU.

35. V skladu s sodno prakso so tožbe, ki jih vložijo združenja, dopustne v treh natančno opredeljenih primerih: prvič, če združenje zastopa interese podjetij, ki bi bila sama upravičena vložiti tožbo in bi tako sama imela procesno upravičenje; drugič, če je združenje individualizirano, ker so prizadeti njegovi interesi, ki jih ima kot združenje, predvsem kadar je akt, za katerega se zahteva razglasitev ničnosti, prizadel njihov pogajalski položaj, ali tretjič, če so mu z zakonsko določbo izrecno priznane določene procesne pravice.[12]

36. V obravnavani zadevi sta prvi in tretji primer predmet ugovora nedopustnosti Komisije. Prvi ugovor nedopustnosti se nanaša na primer, v katerem trgovinsko združenje vloži tožbo v svojem imenu, ker ima lasten interes (podrazdelek 1), drugi ugovor nedopustnosti pa se nanaša na dopustnost trgovinskega združenja, ki zastopa svoje člane, ki imajo sami procesno upravičenje (podrazdelek 2). Poleg tega Komisija izpodbija veljavnost pooblastil, ki so jih predložile pravne osebe, kar je predmet tretjega ugovora nedopustnosti (podrazdelek 3).

1. Prvi ugovor nedopustnosti: ničnostno tožbo je združenje CCCME vložilo v svojem imenu

37. Komisija ob podpori intervenientk trdi, da je Splošno sodišče v točkah od 52 do 75 izpodbijane sodbe napačno uporabilo pravo, ker je razsodilo, da je to, da se združenje CCCME med upravnim postopkom prizna kot predstavniško združenje izvoznikov, zadostovalo za ugotovitev, da se ta

[12] Glej sklepa z dne 30. septembra 1997, Federolio/Komisija (T-122/96, EU:T:1997:142, točka 61 in navedena sodna praksa), in z dne 28. junija 2005, FederDoc in drugi/Komisija (T-170/04, EU:T:2005:257, točka 49 in navedena sodna praksa). Glej tudi sodbo z dne 15. januarja 2013, Aiscat/Komisija (T-182/10, EU:T:2013:9, točka 48 in navedena sodna praksa).

postopek nanj nanaša posamično in neposredno v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU. O tem, ali ima subjekt v določenem upravnem postopku procesne pravice ali ne, naj bi določala zakonodajna pravila, ki jih sprejme zakonodajalec Unije, in ne odločba upravnega organa, ki naj teh pravil ne bi upoštevala. Splošno sodišče naj ne bi presodilo, ali združenje CCCME objektivno izpolnjuje vse pogoje, ki se zahtevajo z osnovno uredbo, za predstavniško združenje izvoznikov. V svojih odgovorih na vprašanja Sodišča je Komisija izrecno poudarila obveznost razlage pojma „trgovinsko združenje“ v smislu osnovne uredbe v povezavi s členom 12(1) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina) in ustreznim členom 11(1) Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane 4. novembra 1950 v Rimu (v nadaljevanju: EKČP).

38. Komisija in intervenientke trdijo, da združenje CCCME ni predstavniško združenje proizvajalcev izvoznikov, saj je delovalo pod nadzorom, upravljanjem in poslovnim vodstvom zadevnih ministrstev Kitajske. Intervenientke dodajajo, da združenje CCCME od države ne sprejema le navodil, ampak deluje v imenu države pri organizaciji komercialnih dejavnosti proizvajalcev izvoznikov in pri nadzoru konkurence te države na domačem in izvoznem trgu.

39. Združenje CCCME trdi, da je predstavniško združenje izvoznikov v smislu osnovne uredbe in je zato zainteresirana stran. Iz razlogov, ki jih je navedlo Splošno sodišče v izpodbijani sodbi, združenje CCCME trdi, da se zadevni postopek nanj neposredno in posamično nanaša. Natančneje, združenje CCCME poudarja, da ga je Komisija štela za zainteresirano stran tako med preiskavo, ki je privedla do izpodbijane uredbe, kot v prejšnjih preiskavah. Na obravnavi je združenje CCCME dodalo, da bi morala Komisija med preiskavo in ne v fazi sodnega postopka preveriti, ali je ta subjekt zainteresirana stran. Združenje CCCME je tudi trdilo, da člen 12 Listine in člen 11 EKČP nista pomembna za ta postopek.

a) Uvodna pojasnila

40. Uvodoma naj navedem, da je Splošno sodišče preučilo procesno upravičenje združenja CCCME v točkah od 46 do 76 izpodbijane sodbe in zavrnilo ugovor nedopustnosti, ki ga je podala Komisija. Prvič, Splošno sodišče je razsodilo, da se izpodbijana uredba na združenje CCCME nanaša posamično, ker je Komisija združenje CCCME obravnavala kot zainteresirano stran v smislu osnovne uredbe in je tako temu združenju priznala procesne pravice med postopkom, ki je privedel do sprejetje izpodbijane uredbe (v nadaljevanju: protidampinški postopek). Poleg tega je Splošno sodišče zavrnilo trditev Komisije, da združenje CCCME ni mogoče šteti za zainteresirano stran v smislu osnovne uredbe, temveč le za predstavniško stran. Drugič, Splošno sodišče je razsodilo, da se izpodbijana uredba na združenje CCCME nanaša neposredno, saj lahko to združenje zagotovi spoštovanje svojih procesnih pravic le, če ima možnost izpodbijati izpodbijano uredbo.

41. V zvezi s tem naj navedem, da je treba v skladu s členom 263, četrti odstavek, PDEU za ugotovitev, ali lahko pravne osebe, kot je združenje CCCME, vložijo tožbo v svojem imenu, preveriti, ali te osebe imajo, prvič, procesno upravičenje, in drugič, pravni interes.[13] Natančneje, v zvezi z drugim pogojem, ki se v tej pritožbi ne izpodbija,[14] moram navesti, da je Splošno sodišče v točkah 78 in 79 izpodbijane sodbe presodilo, da bi se z razglasitvijo ničnosti izpodbijane uredbe Komisiji naložil ponoven začetek protidampinškega postopka in po možnosti to, da združenju

[13] Glej v zvezi s tem sodbo z dne 17.septembra 2015, Mory in drugi/Komisija (C-33/14 P, EU:C:2015:609, točka 62 in navedena sodna praksa).

[14] Navesti moram, da Komisija prereka točke od 52 do 70 izpodbijane sodbe, ki se nanašajo na pogoj glede posamičnega nanašanja, in tudi točke od 71 do 75 navedene sodbe, ki se nanašajo na ugotovitev neposrednega nanašanja.

CCCME omogoči udeležbo v postopku in sprejme njegove pripombe v skladu z osnovno uredbo. Ker ima lahko razglasitev ničnosti take učinke, bi lahko imela pravne posledice za združenje CCCME v delu, v katerem nastopa v svojem imenu. Drugače povedano, če bi bile procesne pravice združenja CCCME kršene, bi to vplivalo na izid protidampinških preiskav, zato ima združenje CCCME interes zatrjevati takšno kršitev. Zato je interes združenja CCCME, da *v svojem imenu* vloži tožbo pri Splošnem sodišču in tako zavaruje svoje procesne pravice.

b) Splošna merila v zvezi s procesnim upravičenjem trgovinskih združenj v skladu s členom 263, četrti odstavek, PDEU

42. Uvodoma je treba opozoriti, da so pravila, ki urejajo procesno upravičenje pravnih oseb zaradi izpodbijanja akta Unije, določena v členu 263, četrti odstavek, PDEU. V obravnavani zadevi je treba preučiti drugi položaj, v katerem se lahko vloži tožba, če se akt neposredno in posamično nanaša na združenje. [15]

43. Da bi se ugotovilo, ali ima združenje CCCME v obravnavani zadevi zaradi vpliva izpodbijanega akta procesno upravičenje *v svojem imenu* kot združenje, iz ustaljene sodne prakse izhaja, da lahko subjekti, ki niso naslovniki odločbe, trdijo, da se ta nanje posamično nanaša, le če nanje med drugim vpliva zaradi dejanskega položaja, zaradi katerega se razlikujejo od vseh drugih oseb, in jih zato individualizira podobno kot naslovnika. [16]

44. V obravnavani zadevi je po mojem mnenju očitno, da uvedba protidampinških dajatev ni spremenila pravnega položaja združenja CCCME kot posameznika, saj ta subjekt kot tak te dajatve ni zavezan plačati. [17] Dejstvo, da je oseba udeležena v postopku, ki vodi do sprejetja akta Unije, pa lahko to osebo individualizira v zvezi z zadevnim aktom, ki ima za to osebo zavezujoče pravne učinke, če ji veljavna zakonodaja Unije priznava določena procesna jamstva. [18] Zato je natančen obseg pravice do tožbe združenja CCCME, vložene v svojem imenu, odvisen od pravnega položaja tega subjekta, kot je opredeljen v zakonodaji Unije, da bi se zaščitili legitimni interesi, zagotovljeni temu subjektu. [19]

c) Status, ki ga je priznala Komisija med protidampinškim postopkom

45. Splošno sodišče je ugotovilo, da je Komisija štela združenje CCCME za zainteresirano stran, ki ji je treba priznati procesne pravice, določene v osnovni uredbi, med celotnim trajanjem upravnega postopka. V točkah od 53 do 57 izpodbijane sodbe je Splošno sodišče sprejelo številne ugotovitve, v skladu s katerimi je Komisija združenju CCCME priznala pravico do udeležbe na dveh zaslišanjih, organiziranih v okviru preiskave, kot je določeno v členu 6(5) osnovne uredbe. Splošno sodišče je tudi ugotovilo, da je združenje CCCME od Komisije dobilo dovoljenje za dostop do spisa v preiskavi v skladu s členom 6(7) osnovne uredbe in da je Komisija nato

[15] V prvem položaju je zadevna oseba v izpodbijanem aktu posebej naslovljena, v tretjem položaju pa lahko ta oseba vloži tožbo zoper regulativni akt, ki ne vključuje izvedbenih ukrepov, če se ta akt nanjo neposredno nanaša, kar očitno v tem primeru ni tako, saj ni nobenih izvedbenih ukrepov v zvezi z združenjem CCCME.

[16] Glej v tem smislu sodbi z dne 15. julija 1963, Plaumann/Komisija (25/62, EU:C:1963:17), in z dne 28. aprila 2015, T & L Sugars in Sidul Açúcares/Komisija (C-456/13 P, EU:C:2015:284, točka 63).

[17] Glej v tem smislu sodbo z dne 28. februarja 2019, Svet/Growth Energy in Renewable Fuels Association (C-465/16 P, EU:C:2019:155, točka 105).

[18] Glej v tem smislu sodbi z dne 4. oktobra 1983, Fediol/Komisija (191/82, EU:C:1983:259, točka 31), in z dne 17. januarja 2002, Rica Foods/Komisija (T-47/00, EU:T:2002:7, točka 55), ter sklep z dne 14, decembra 2005, Arizona Chemical in drugi/Komisija (T-369/03, EU:T:2005:458, točka 72).

[19] Glej v tem smislu sodbo z dne 28. februarja 2019, Svet/Growth Energy in Renewable Fuels Association (C-465/16 P, EU:C:2019:155, točka 107 in navedena sodna praksa).

združenju CCCME v skladu s členom 20(1) osnovne uredbe poslala začasno razkritje, ki ga je oblikovala, združenje CCCME pa je v zvezi s tem predložilo pisne pripombe. Poleg tega je Splošno sodišče poudarilo, da je združenje CCCME v skladu s členom 20(2) osnovne uredbe prejelo končno razkritje, v katerem je Komisija načrtovala priporočitev uvedbe dokončnih ukrepov. Na podlagi teh ugotovitev je Splošno sodišče sklenilo, da združenje CCCME v tem konkretnem primeru izpolnjuje zahteve, ki morajo biti izpolnjene, da bi bilo mogoče šteti, da se zadevni akt posamično nanaša nanj v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU.

46. Po mojem mnenju je izhodišče te analize ugotovitev Splošnega sodišča, da je Komisija med upravnim postopkom storila napako, ker je združenju CCCME priznala status zainteresirane strani in procesne pravice, ki izhajajo iz tega statusa. Čeprav Komisija te napake ne prereka,[20] moram navesti, da Splošno sodišče ni zavzelo stališča o tem, ali je bila ta napaka ugotovljena ali ne.[21] Nasprotno, Splošno sodišče se v točki 68 izpodbijane sodbe opira na opredelitev Komisije glede združenja CCCME kot zainteresirane strani, pri čemer navaja točko 25 obrazložitve izpodbijane uredbe, v kateri Komisija meni, da je treba združenje CCCME šteti za zainteresirano stran, ki zastopa zlasti kitajsko industrijo litega železa.

47. Vendar v skladu s sodno prakso v zvezi s členom 263, četrti odstavek, PDEU dejstvo, da oseba tako ali drugače sodeluje v postopku, ki vodi do sprejetja akta Unije, te osebe ne individualizira v razmerju do zadevnega akta, razen če upoštevna zakonodaja Unije za takšno osebo ne določa posebnih procesnih jamstev.[22] Zato se lahko kršitev procesnih pravic, ki so podeljene predstavniškim združenjem z osnovno uredbo, nanje neposredno in posamično nanaša. Splošno sodišče mora na podlagi te uredbe presoditi, ali je treba subjekt, kot je združenje CCCME, individualizirati v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU.

48. Iz tega sledi, da pravne opredelitve združenja CCCME kot zainteresirane strani zaradi uporabe osnovne uredbe ni mogoče domnevati. V smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU je naloga Splošnega sodišča, da preveri, ali se subjekt, kot je združenje CCCME, lahko šteje za predstavniško združenje izvoznikov v skladu z osnovno uredbo, zlasti če Komisija in intervenientke status združenja CCCME v smislu te uredbe prerekajo.[23]

49. Čeprav je tako Komisija med upravnim postopkom priznala združenje CCCME kot zainteresirano stran in mu priznala iz tega izhajajoče procesne pravice, takšni priznanji predstavljata upravno prakso, ki ni zavezujoča za odločitev sodišča Unije, ki odloča o ničnostni tožbi. Status, ki ga je Komisija dodelila združenju CCCME, mora biti v skladu z osnovno uredbo, ki je podlaga za sprejetje izpodbijane uredbe. V zvezi s tem, kot pravilno poudarja Komisija, to, ali subjekt uživa procesne pravice v določenem upravnem postopku, določi zakonodajalec Unije pri sprejemanju pravnega okvira, in sicer osnovna uredba v obravnavani zadevi, in ne praksa upravnega organa.

[20] Komisija je na obravnavi poudarila, da ni nobene uradne odločitve in nobene možnosti, da bi industrija Unije izpodbijala priznanje subjekta kot zainteresirane strani.

[21] Glej točko 63 izpodbijane sodbe.

[22] Glej nazadnje sodbo z dne 9. junija 2016, Growth Energy in Renewable Fuels Association/Svet (T-276/13, EU:T:2016:340). Naj navedem, da je Sodišče izrecno potrdilo sodbo Splošnega sodišča v delu, v katerem se nanaša na procesno upravičenje za izpodbijanje zadevne uredbe, da se zagotovi varstvo procesnih pravic zadevnih trgovinskih združenj, ker je Splošno sodišče zavrnilo tožbo, ki sta ju vložili združenji Growth Energy in Renewable Fuels Association na podlagi njune pravice biti zainteresirana stran postopka; glej v tem smislu sodbo z dne 28. februarja 2019, Svet/Growth Energy in Renewable Fuels Association (C-465/16 P, EU:C:2019:155, točke od 101 do 109). Glej tudi sklepe z dne 3. junija 1997, Merck in drugi/Komisija (T-60/96, EU:T:1997:81, točka 73); z dne 15. septembra 1998, Molkerei Großbraunshain in Bene Nahrungsmittel/Komisija (T-109/97, EU:T:1998:209, točki 67 in 68), in z dne 16. septembra 2005, Schmoldt in drugi/Komisija (C-342/04 P, neobjavljen, EU:C:2005:562, točki 39 in 40 ter navedena sodna praksa).

[23] V točki 66 izpodbijane sodbe je Splošno sodišče opozorilo, da Komisija trdi, da tudi če bi združenje CCCME lahko uveljavljalo procesne pravice, ki naj bi jih imelo na podlagi osnovne uredbe, bi bilo treba ta subjekt priznati kot predstavniško združenje izvoznikov v smislu navedene uredbe, ne pa kot zainteresirano stran v smislu iste uredbe.

50. Vendar to ne pomeni, da napačna praksa Komisije nima nobenih posledic, zlasti kadar ta institucija osebi odvzame procesne pravice. V posebnih okoliščinah obravnavane zadeve pa priznanje združenja CCCME kot zainteresirane strani temu subjektu ni odvzelo teh pravic, temveč mu je podelilo več pravic, kot je navedla Komisija na obravnavi. Iz tega razloga zgoraj navedeno priznanje Komisije nima negativnih posledic za pravico združenja CCCME do obrambe. [24]

51. Zato menim, da je moralo Splošno sodišče pri ugotovitvi dopustnosti ničnostne tožbe ugotoviti, kakšen status in katere (če sploh) procesne pravice bi morale biti priznane združenju CCCME v skladu z osnovno uredbo. Vendar se zdi, da Splošno sodišče, ko je v točkah od 53 do 71 izpodbijane sodbe presodilo, ali se izpodbijana uredba na združenje CCCME, ki je delovalo v svojem imenu, posamično nanaša, tega preverjanja ni opravilo. Splošno sodišče je le presodilo, da se izpodbijana uredba zaradi dopustnosti ničnostne tožbe na združenje CCCME posamično nanašala zgolj zato, ker mu je Komisija podelila procesne pravice. [25] Zato menim, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je ugotovilo, da se izpodbijana uredba na združenje CCCME nanaša posamično in neposredno, ker mu je Komisija med protidampinškim postopkom priznala procesne pravice, ne da bi preverilo, ali je bilo priznanje teh pravic v skladu z osnovno uredbo.

52. Glede na zgoraj navedeno napako mora Sodišče preveriti, ali bi morala Komisija v skladu z osnovno uredbo dejansko priznati združenje CCCME kot zainteresirano stran in/ali predstavniško združenje ter združenju CCCME priznati nekatere procesne pravice. To odpira vprašanje, ali je združenje CCCME zainteresirana stran in/ali predstavniško združenje izvoznikov.

d) Zainteresirana stran in/ali predstavniško združenje

1) Pojem zainteresirane strani

53. Najprej je treba v zvezi s subjekti, ki jih omenja osnovna uredba, navesti, da se njene določbe sklicujejo na različne subjekte, kot so „izvozniki“, „uvozniki“, (in njihova) „predstavniška združenja“, „predstavniška združenja uvoznikov ali izvoznikov“, „pritožniki“, „predstavniki države izvoznice“, „vlada države izvoznice“, „uporabniki in organizacije potrošnikov“ ter „zainteresirane strani“. Čeprav te kategorije v osnovni uredbi niso opredeljene, iz členov 5, 6, 10, 11 in 19 te uredbe izhaja, da navedena uredba tem subjektom priznava različne pravice. [26]

54. Vendar je glede na dobesedno in sistematično razlago člena 5(10) in (11) osnovne uredbe očitno, da je izraz „zainteresirane strani“ krovni izraz in zajema vse zgoraj navedene subjekte. Natančneje, če se oseba javi v skladu s členom 5(10) te uredbe, postane zainteresirana stran.

[24] Vendar moram opozoriti, da ima lahko napačna upravna praksa druge pravne posledice in je lahko predmet različnih pravnih sredstev.

[25] Glej zlasti točke od 58 do 60, 68 in 70 izpodbijane sodbe.

[26] Zdi se na primer, da samo člen 6(7) in člen 20(1), (2) in (4) osnovne uredbe predstavniškim združenjem priznavata nekatera procesna jamstva. V zvezi s tem je treba opozoriti, da Splošno sodišče v točki 143 izpodbijane sodbe navaja, da je združenje CCCME pred njim trdilo, da je Komisija kršila pravico do obrambe, člen 6(7), člen 19, od (1) do (3), ter člen 20(2) in (4) osnovne uredbe, ker je pritožnikom zavrnila dostop do koristnih informacij o ugotovitvi dampinga in določanju škode.

55. Ker imajo različni subjekti različne pravice, je treba za namen ugotavljanja statusa zainteresirane strani v upravnem postopku in njenih procesnih pravic tudi določiti, v kakšni vlogi ta subjekt nastopa, in sicer kot izvoznik, uvoznik, predstavniško združenje ali drug subjekt.[27] V zvezi s tem moram tudi navesti, da osnovna uredba sicer razlikuje med predstavniškimi združenji izvoznikov in predstavniki države izvoznice,[28] vendar se zdi, da niti ta uredba niti sodna praksa ne določata natančnih napotkov glede meril, ki jih je treba upoštevati za opredelitev teh pojmov.

2) Pojem predstavniško združenje izvoznikov

56. Postavlja se vprašanje, ali je združenje CCCME predstavniško združenje izvoznikov v smislu osnovne uredbe. Stranke povsem logično pridejo do nasprotnih odgovorov. Po mnenju združenje CCCME osnovna uredba ne navaja nobenih procesnih ali materialnih meril za opredelitev predstavniškega združenja izvoznikov. Združenje CCCME s sklicevanjem na običajni pomen izrazov „predstavniško“ in „združenje“ trdi, da se lahko vsak organ ali subjekt, ki deluje za ali v imenu proizvajalcev izvoznikov, šteje za predstavniško združenje izvoznikov v smislu osnovne uredbe. Dodajanje morebitnih drugih meril naj bi pomenilo vključitev neupravičenih dodatnih pogojev za status predstavniškega združenja izvoznikov. Komisija in intervenientke pa trdijo, da je treba ta izraz „predstavniško združenje izvoznikov“ opredeliti z uporabo posebnih materialnih in procesnih meril. Natančneje, Komisija in intervenientke trdijo, da je treba izraz „združenje“ razumeti v skladu s skupnimi tradicijami držav članic Unije kot subjekt, ki je ustanovljen in deluje demokratično ter je neodvisen od vlade.

57. Kot je na obravnavi navedla Komisija, iz tega sledi, da je v teh sklepnih predlogih razlaga pojma „združenje“ bistvena. V zvezi s tem osnovna uredba in njen okvir določata materialna in procesna merila, ki opredeljujejo „predstavniško združenje izvoznikov“. Natančneje, v zvezi s procesnimi merili osnovna uredba v členu 5(10), drugi pododstavek, določa, da se morajo zainteresirane strani javiti.[29] Glede materialnih meril, se zdi, da osnovna uredba ne opredeljuje izraza „predstavniško združenje izvoznikov“. V zvezi s tem naj opozorim, da se je ta izraz prvič pojavil v Uredbi Sveta (ES) št. 3284/94,[30] na podlagi katere se je izvajal protidampinški sporazum iz leta 1994, medtem ko so se vse prejšnje različice osnovne protidampinške uredbe sklicevale na izraz „trgovinsko združenje“.[31]

27 V skladu s členom 5(10), drugi pododstavek, osnovne uredbe se zainteresirane strani „javijo, predstavijo svoja stališča v pisni obliki in posredujejo informacije, če naj se taka stališča in informacije tekom preiskave upoštevajo“. To prav tako pomeni, da navedejo vlogo, v kateri nastopajo.

28 Glej člen 6(7) ter člen 20(2) in (4) osnovne uredbe.

29 Izraz „*lahko*“ v členu 5(10), drugi pododstavek, osnovne uredbe je treba razumeti tako: pri protidampinških postopkih se *morajo* stranke, ki želijo postati zainteresirane strani, javiti. Kot je navedla Komisija na obravnavi, ni mogoče pričakovati, da bo Komisija prevzela pobudo za iskanje zainteresiranih strani. To stališče podpira tudi pritožbeni organ STO, ki je v svojem poročilu z dne 29. novembra 2005 v zadevi „Mehika – Dokončni protidampinški ukrepi za govedino in riž“ (WT/DS 295/AB/R, točka 251), ugotovil, da zadevni preiskovalni organ „v skladu s členom 6.1 ni zavezan obvestiti o zahtevanih informacijah izvoznike, za katere ne ve, vendar bi jih morda lahko poiskal“.

30 Glej člen 7(15) Uredbe Sveta z dne 22. decembra 1995 o zaščiti proti subvencioniranemu uvozu iz držav, ki niso članice Evropske skupnosti (UL 1994, L 349, str. 22).

31 Glej na primer člen 10 Uredbe Sveta (EGS) št. 459/68 z dne 5. aprila 1968 o zaščiti proti dampingu in dodeljevanju podpor ali subvencij s strani držav, ki niso članice Evropske gospodarske skupnosti (UL 1968, L 93, str. 1).

58. Čeprav je pojem „trgovinsko združenje“ sprejela STO, in sicer člen 6.11(i) protidampinškega sporazuma iz leta 1994,[32] Komisija na obravnavi pred Sodiščem ni mogla pojasniti, zakaj je Svet med sprejetjem Uredbe št. 3284/94 in izvajanjem tega sporazuma spremenil predlagano besedilo oziroma od kod izvira izraz „predstavniško združenje“.[33] Zato ni jasno, zakaj je Evropska unija sprejela izraz „predstavniško združenje“ in ni uporabila istega besednjaka, kot je bil uporabljen v tem sporazumu. To je še toliko bolj presenetljivo, ker se člen 5(11) osnovne uredbe nanaša na izraz „trgovinsko združenje“, ki, kot so se stranke strinjale na obravnavi, jasno označuje „predstavniško združenje“.

59. Vsekakor je pri opredelitvi izraza „predstavniško združenje“ v smislu osnovne uredbe – glede na to, da osnovna uredba v pravo Unije prenaša mednarodno obveznost, ki izhaja iz protidampinškega sporazuma iz leta 1994 – primerno upoštevati pojem „trgovinsko ali poslovno združenje“ v smislu člena 6.11(i) tega sporazuma.[34] V skladu s to določbo mora subjekt, da bi spadal v njeno področje uporabe, izpolnjevati dve merili: prvič, to bi moralo biti „trgovinsko ali poslovno združenje“, in drugič, večino njegovih članov morajo sestavljati proizvajalci, izvozniki ali uvozniki proizvoda, ki je predmet preiskave. Ti dve merili bom preučila spodaj.

i) Trgovinsko ali poslovno združenje

– *Splošno merilo*

60. Stranke so se na obravnavi strinjale, da je bil izraz „trgovinsko ali poslovno združenje“ iz člena 6.11(i) protidampinškega sporazuma iz leta 1994 prenesen v osnovno uredbo s sklicevanjem na „predstavniško združenje“.[35] Ker v tem členu ni opredelitve ali kakršnega koli sklicevanja na nacionalno zakonodajo, bi bilo treba ta izraz v skladu s členom 31(1) Dunajske konvencije o pravu mednarodnih pogodb z dne 23. maja 1969 „razlaga[ti] v dobri veri v skladu z običajnim pomenom izrazov v mednarodni pogodbi v njihovem kontekstu ter glede na njen predmet in namen“.

61. V zvezi s tem moram najprej navesti, da obstajajo določene razlike med jezikovnimi različicami člena 6.11(i) protidampinškega sporazuma iz leta 1994, saj se dva od treh uradnih jezikov STO nanašata na „združenje“ – „trade or business association“ v angleščini[36] in „las

[32] Zakonodajalec Unije je sprejel osnovno uredbo v skladu s členom 207(2) PDEU, da bi v notranjem pravnem sistemu Evropske unije zagotovil izvajanje protidampinškega sporazuma iz leta 1994 (glej v tem smislu sodbo z dne 13. januarja 2015, Svet in drugi/Vereniging Milieudefensie in Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht (od C-401/12 P do C-403/12 P, EU:C:2015:4, točka 59). V skladu z uvodno izjavo 3 osnovne uredbe „bi bilo treba besednjak navedenega sporazuma *v največji možni meri* odraziti v zakonodaji Unije“ (moj poudarek).

[33] Za primerjavo naj navedem, da so Združene države Amerike uporabile izraz „trgovinsko ali poslovno združenje“ enako kot člen 6.11(i) protidampinškega sporazuma iz leta 1994, v skladu z naslovom 19, člen 1677(9), (E) in (F), U.S. Code pa izraz „zainteresirana stran“ zajema „trgovinska ali poslovna združenja“.

[34] Glej sodbo z dne 20. januarja 2022, Komisija/Hubei Xinyegang Special Tube (C-891/19 P, EU:C:2022:38, točka 31 in navedena sodna praksa).

[35] Tako kot vse stranke menim, da glede na to, da se člen 5(11) osnovne uredbe nanaša na „predstavniško združenje“, člen 5(11) te uredbe pa na „trgovinsko združenje“, ta izraza označujeta isto stranko. Zaradi jasnosti bom pri sklicevanju na te določbe v teh sklepnih predlogih uporabila samo izraz „predstavniško združenje“.

[36] V angleški različici je trgovinsko združenje mogoče opredeliti kot „prostovoljno združenje poslovnih podjetij, organiziranih na geografski ali industrijski podlagi za spodbujanje in razvoj komercialnih in industrijskih priložnosti na svojem področju delovanja, za javno izražanje stališč članov o zadevah v skupnem interesu ali v nekaterih primerih za izvajanje določenega nadzora nad cenami, proizvodnjo in distribucijskimi kanali“ (glej Encyclopædia Britannica, „Trade association“, Britannica Academic: pridobljeno 10. oktobra 2022 na https://academic.eb.com/levels/collegiate/article/trade-association/73137). Glej tudi definicijo „trgovinsko združenje“ v spletni različici Cambridge Dictionary, to je organizacija, ki podpira podjetja in delodajalce v določenem industrijskem sektorju in ščiti njihove pravice.

asociaciones mercantiles, gremiales o empresariales“ v španščini –[37] medtem ko se tretji jezik nanaša na „združevanje“ – „un groupement professionnel commercial ou industriel“[38] v francoščini. Zdi se, da običajni pomen teh izrazov zajema različne vrste organizacij, ki združujejo in podpirajo podjetja in delodajalce v določenem industrijskem sektorju ter ščitijo njihove pravice. Poleg tega moram zaradi popolnosti dodati, da v različnih pravnih sistemih zgodovinska opredelitev „trgovinskega združenja“ zajema gospodarske zbornice in odbore; društva ali zavode; društva za zaščito trgovine; nepredstavniška združenja, ki opravljajo splošne komercialne storitve; posvetovalne zbornice za umetnost in proizvodnjo; ter sindikalne zbornice za trgovino in industrijo.[39] Zato običajni pomen tega izraza ne podpira pristopa, ki ga zagovarja Komisija. Razlaga člena 6.11(i) protidampinškega sporazuma iz leta 1994 v smislu, da „predstavniško združenje“ obstaja le, če je demokratično vodeno, v tem sporazumu ni nikjer predpisana.[40]

62. Zato se ni mogoče razumno zanašati *le* na pomen „združenja“, razumljenega v skladu s skupnimi tradicijami držav članic Unije – to je združenje, ki je ustanovljeno in deluje demokratično ter je neodvisno od vlade. Namesto tega običajni pomen tega izraza pomeni subjekt, ki podpira podjetja v določenem industrijskem sektorju in ščiti njihove pravice.

63. Glede okvira je treba navesti, da se izraz „trgovinsko ali poslovno združenje“ pojavlja v večstranskem okviru STO, v katerem delo opravljajo predstavniki vlad, vendar ima korenine v vsakodnevnih dejavnostih industrije in trgovine. Tako je nabor subjektov, ki jih je mogoče pravno opredeliti kot „trgovinska združenja“ ali „poslovna združenja“, še posebej širok. Po mojem mnenju lahko ta nabor sega od gospodarskih zbornic in združenj gospodarskih zbornic do industrijskih trgovinskih skupin, poslovnih združenj, sektorskih združenj ali industrijskih organov.[41] Pojem „trgovinsko ali poslovno združenje“ izhaja iz večstranskega okvira STO, ki ga sestavljajo države z različnimi političnimi in gospodarskimi ureditvami, zato menim, da se pravni standard, ki se uporablja za ta pojem, razlikuje od tistega, ki se uporablja za združenje v skladu z nacionalnim pravom držav članic Unije ali drugimi področji prava Unije. Iz tega sledi, da bi bilo treba pri uporabi osnovne uredbe, ki izvaja člen 6(11)(i) protidampinškega sporazuma iz leta 1994, pojem „predstavniškega združenja“ razlagati široko, tako da označuje kakršne koli subjekte, ki zastopajo industrijo, ki je predmet protidampinških postopkov.

37 Drugače kot angleška in francoska različica se španska različica člena 6.11(i) protidampinškega sporazuma iz leta 1994 nanaša na komercialna, trgovinska ali poslovna združenja, to je na tri kategorije združenj. Vse tri vrste pa se nanašajo na izraz „združenje“, ki pomeni subjekt s pravno osebnostjo, ki ga sestavljajo različne osebe, fizične ali pravne, in katerega namen je na podlagi sporazuma o pridružitvi trajno uresničevati določene neprofitne cilje (Organización dotada de personalidad jurídica integrada por una diversidad de personas, físicas o jurídicas, que, mediante un pacto asociativo, se dedica de forma permanente a la consecución de determinados fines sin finalidad de lucro; glej https://dpej.rae.es/lema/asociaci%C3 %B3n). Na primer, „asociación empresarial“ je opredeljen kot „[o]rganización de empresarios constituida para la defensa de los intereses económicos y sociales que le son propios“ (glej Montoya Melgar, A. (dir.), Diccionario Jurídico de la Real Academia de Jurisprudencia y Legislación, Aranzadi, Cizur Menor, 2016).

38 Spletni slovar Larousse opredeljuje „združevanje“ kot „[b]olj ali manj strukturirano organizacija, ki jo sestavlja skupina subjektov z enakimi interesi, istimi težnjami ali isto ideologijo“. V slovarju Centre national de ressources textuelles et lexicales je „združevanje“ opredeljeno kot „[e]nsemble (important) de personnes (physiques ou morales) ayant des caractéristiques communes, réunies pour atteindre un but, pour défendre des intérêts communs“.

39 Zgodovinsko gledano so se trgovinska združenja pojavila v 18. stoletju in v začetku 19. stoletja ter nadomestila trgovske cehe in korporacije trgovcev, ki so izgubili svojo moč. Takrat sta se razvila dva sistema, britanski in francoski. Medtem ko je bilo v prvem sistemu „trgovskim organizacijam prepuščeno, da se same razvijajo po svoje“, je v drugem „vlada sodelovala kot ustanoviteljica trgovskih organizacij, ki jih je vključila v upravni sistem države in jim podelila uradni status kot sestavni del državnega aparata“ (glej Chisholm, H. (ur.), „Trade Organization“, Encyclopædia Britannica. zvezek 27 (11. izdaja), Cambridge University Press, 1911, str. 135–140, ki ponuja celovit pregled trgovinskih združenj od začetka 20. stoletja).

40 STO pa priznava regionalna združenja za gospodarsko povezovanje, kot sta Združenje držav jugovzhodne Azije in Evropsko združenje za prosto trgovino, kar kaže, da ima izraz „združenje“ zelo širok pomen v okviru večstranskega trgovinskega okvira STO.

41 Glej na primer seznam trgovinskih združenj ZDA na https://www.trade.gov/trade-associations.

– *Razmerje s pojmom svobode združevanja*

64. Po mnenju Komisije združenje ne more biti predstavniško, če ne izpolnjuje zahtev iz člena 12(1) Listine. Združenje CCCME pa je na obravnavi trdilo, da ta določba ne bi smela biti upoštevna.

65. Na prvem mestu, glede pravice do svobode združevanja, določene v členu 12(1) Listine, ta pravica ustreza pravici, zagotovljeni v členu 11(1) EKČP, in mora zato imeti v skladu s členom 52(3) Listine enak pomen in področje uporabe kot v EKČP. Zato je treba določbe osnovne uredbe razlagati tako, da se upošteva sodna praksa Evropskega sodišča za človekove pravice (v nadaljevanju: ESČP).[42]

66. V zvezi s tem je, prvič, v skladu s sodno prakso ESČP pravica do svobode združevanja eden od bistvenih temeljev demokratične in pluralistične družbe, saj državljanom omogoča, da delujejo skupaj na področjih skupnega interesa in tako prispevajo k pravilnemu delovanju javnega življenja.[43] Drugič, ta pravica ne vključuje samo možnosti ustanovitve ali razpustitve združenja,[44] ampak tudi možnost, da združenje deluje, kar med drugim pomeni, da lahko opravlja svoje dejavnosti in deluje brez neupravičenega poseganja države.[45]

67. Čeprav je torej res, da je treba izraze osnovne uredbe razlagati med drugim v povezavi s pravico do svobode združevanja, določene v členu 12(1) Listine, in torej tako, da se prepreči neupravičeno omejevanje te pravice, takšne razlage ni mogoče uporabiti kot sredstvo za omejevanje pravic subjekta, ki se na takšno pravico do svobode niti ne sklicuje. Na primer, določbe osnovne uredbe je treba razlagati tako, da gospodarski subjekt ne bi smel biti prisiljen ali zavezan, da postane član trgovinskega ali poslovnega združenja, razen če takšno poseganje ni upravičeno in sorazmerno.[46]

68. Natančneje, Komisija ne more uporabiti svobode združevanja iz teh določb da bi omejila pravice subjekta, ki trdi, da zastopa podjetja ali industrijo.[47] Drugače povedano, obveznost razlage osnovne uredbe ob upoštevanju Listine in EKČP lahko vključuje podelitev pravic strankam, vključenim v protidampinški postopek, vendar je ni mogoče uporabiti kot sredstvo za odvračanje teh strank od uveljavljanja njihovih pravice do obrambe, zagotovljene v členih 41 ali 47 Listine.

69. V zvezi s tem menim, da je obseg svobode združevanja v smislu člena 12(1) Listine in člena 11 EKČP bolj omejujoč kot pojem „predstavniško združenje“ v smislu osnovne uredbe; ta pojem zajema svobodo združevanja, pa tudi pojem „trgovinskega ali poslovnega združenja“ v smislu

42 Glede razlage v skladu s členom 11(1) EKČP glej sodbo z dne 18. junija 2020, Komisija/Madžarska (Preglednost društev) (C-78/18, EU:C:2020:476, točke od 112 do 114).

43 Sodbi ESČP z dne 17. februarja 2004, Gorzelik in drugi proti Poljski (CE:ECHR:2004:0217JUD004415898, točke 88, 90 in 92), in z dne 8. oktobra 2009, Tebieti Mühafize Cemiyyeti in Israfilov proti Azerbajdžanu (CE:ECHR:2009:1008JUD003708303, točki 52 in 53).

44 Sodbi ESČP z dne 17. februarja 2004, Gorzelik in drugi proti Poljski (CE:ECHR:2004:0217JUD004415898, točka 52), in z dne 8. oktobra 2009, Tebieti Mühafize Cemiyyeti in Israfilov proti Azerbajdžanu (CE:ECHR:2009:1008JUD003708303, točka 54).

45 Sodba ESČP z dne 5. oktobra 2006, Moscow Branch of the Salvation Army proti Rusiji (CE:ECHR:2006:1005JUD007288101, točki 73 in 74).

46 Člen 52(1) Listine določa, da se lahko uresničevanje pravic in svoboščin omeji, če so omejitve predpisane z zakonom, upoštevajo bistveno vsebino teh pravic in svoboščin ter so v skladu z načelom sorazmernosti potrebne in če dejansko ustrezajo ciljem splošnega interesa, ki jih priznava Evropska unija, ali če so potrebne zaradi zaščite pravic in svoboščin drugih.

47 Enako razlogovanje velja za utemeljitev Komisije, ki temelji na svobodi združevanja v smislu Splošne deklaracije človekovih pravic, ki jo je 10. decembra 1948 sprejela Generalna skupščina Združenih narodov, ki v členu 20(1) določa, da ima „[v]sakdo […] pravico do svobode mirnega zbiranja in združevanja“.

mednarodnega trgovinskega prava. Drugače povedano, kadar se ta svoboda ne uporablja, je lahko subjekt še vedno predstavnik svojih članov v smislu osnovne uredbe in v okviru mednarodnega trgovinskega prava.

70. Zato se Komisija ne more sklicevati na to svobodo, da bi omejila pojem predstavniškega združenja v smislu osnovne uredbe in preprečila organizaciji, da zastopa svoje člane ali industrijo. Če bi Sodišče sledilo pristopu Komisije, bi moral zadevni subjekt, da bi bil pravno opredeljen kot predstavniško združenje v smislu osnovne uredbe, *vedno* upoštevati te določbe, ne glede na to, ali se ta subjekt sklicuje na pravico do navedene svobode ali ne. Iz tega sledi, da mora Sodišče zavrniti trditev, ki jo je predhodno navedla Komisija, da javna oblast, ki jo izvaja zadevni subjekt,[48] preprečuje, da se šteje za združenje, ker ne izpolnjuje zahtev iz člena 12(1) Listine in člena 11 EKČP. Iz istih razlogov menim, da je treba trditev Komisije, da zadevni subjekt ne more imeti regulativnih pooblastil, ker ne izpolnjuje teh zahtev, zavrniti.

71. Vsekakor pa v obravnavani zadevi v spisu, predloženem Sodišču, ni ničesar, kar bi kazalo na to, da bi razlaga osnovne uredbe, v skladu s katero se združenje CCCME šteje za predstavniško združenje izvoznikov, pomenila neupravičeno omejitev te temeljne pravice v smislu teh določb.

– *Statut združenja*

72. Iz praktičnega vidika je treba vprašanje, ali je subjekt „trgovinsko ali poslovno združenje“, analizirati ob upoštevanju njegovega statuta. V obravnavani zadevi je iz statuta združenja CCCME jasno razvidno, da gre med drugim za nepridobitno organizacijo, ki jo sestavljajo podjetja in ustanove, ki se ukvarjajo z izvozom, naložbami in sodelovanjem na področju strojev in elektronskih izdelkov.[49] V skladu s členoma 2 in 3 statuta je cilj združenja CCCME zagotavljati svojim članom usklajevanje, svetovanje in storitve, varovati legitimne pravice in interese svojih članov ter spodbujati razvoj strojne in elektronske industrije.[50] Po mojem mnenju cilj, kot je opredeljen v statutu, ne dopušča nobenega dvoma, da je združenje CCCME združenje, ki vsaj formalno zastopa nekatere proizvajalce in izvoznike iz Kitajske.

73. Naslednje vprašanje je, ali je združenje CCCME združenje, ki zastopa proizvajalce posebnih izdelkov, ki so predmet preiskave. Kot že ime pove, je združenje CCCME subjekt, ki zastopa proizvajalce in izvoznike „strojev in elektronskih izdelkov“ ter „strojne in elektronske industrije“.[51] Res je, da ti nejasni izrazi ne določajo, ali ta subjekt zajema proizvajalce in izvoznike določenih izdelkov, kot so nekateri izdelki iz litega železa (pokrovi jaškov). Vendar je tudi iz dovoljenj za opravljanje dejavnosti članov združenja CCCME razvidno, da dejavnosti teh članov vključujejo lito železo.[52]

74. Poleg tega, v nasprotju s trditvami Komisije, tudi če so izdelki, ki so predmet preiskave, le delček vseh izdelkov, ki jih pokrivajo člani združenja, kar se zdi v tem primeru, lahko združenje še vedno zastopa proizvajalce zadevnega izdelka, če ti proizvajalci predstavljajo precejšnje število

48 Komisija je trdila, da je ESČP v sodbi Le Compte, Van Leuven in de Meyere proti Belgiji, tožbi št. 6878/75 in 7238/75, 23. junij 1981, ECLI:CE:ECHR:1981:0623JUD000687875, točke od 62 do 66), razsodilo, da belgijski Ordre des médecins, to je odbor ali zbornica zdravnikov, zaradi svoje pravne narave in posebne javne funkcije ni združenje, ker izvaja javni nadzor nad zdravniško prakso.

49 Glej Prilogo A.7 k tožbi pred Splošnim sodiščem, statut združenja CCCME, poglavje 1, člena 2 in 3.

50 Prav tam.

51 Glej člen 3 statuta združenja CCCME.

52 Glej Prilogo A.2 k tožbi pred Splošnim sodiščem. Poleg tega je verjetno, da je obseg subjekta širši, kot navaja njegovo ime. Lito železo in stroji ter/ali strojna industrija so povezani; ni mogoče izključiti, da združenje CCCME ščiti interese proizvajalcev in izvoznikov pokrovov jaškov.

subjektov v zadevnem sektorju.[53] V sodbi BEUC/Komisija[54] je Splošno sodišče ugotovilo, da mora biti zainteresirana stran sposobna dokazati objektivno povezavo med njenimi dejavnostmi in zadevnim izdelkom.[55] Ali so ti izdelki omenjeni na spletni strani združenja CCCME, v nasprotju s trditvami intervenientk, ne bi smelo biti upoštevno.[56]

75. Zato bom prešla na bistvo vprašanja: kako bi bilo treba upoštevati avtonomijo subjekta v razmerju do države, da bi lahko bil pravno opredeljen kot predstavniško združenje izvoznikov v smislu osnovne uredbe?

– *Avtonomija in poseganje države*

76. Postavlja se vprašanje, kako mora biti subjekt povezan z vlado države, v kateri ima sedež, da je izključeno, da ta zastopa svoje člane.

77. Najprej naj navedem, da je v mednarodnem trgovinskem pravu, odvisno od nacionalnega prava, možno, da imajo nekatera združenja, ki so predstavniki svojih članov, določene povezave z lastno vlado, saj združenja uživajo različne stopnje svobode in avtonomije v skladu z zakonodajo vsake države. Poleg tega, če je združenje ustanovljeno v tretji državi in ga ureja njeno pravo, kot v obravnavani zadevi, je stopnjo avtonomije težko ali celo nemogoče oceniti. Komisija bi morala dokazati, da v zvezi z odločitvami v zvezi s protidampinškimi postopki zadevno združenje zastopa državo, tako da je kakršno koli zastopanje članov onemogočeno.

78. V obravnavani zadevi se Komisija opira na statut združenja CCCME, da bi dokazala, da je združenje CCCME pod „nadzorom, upravljanjem in poslovnimi smernicami“ različnih ministrstev Kitajske.[57] Vendar so izrazi „nadzor, upravljanje in poslovne smernice“ zelo široki, saj lahko vključujejo različne stopnje vpliva ali posredovanja. Zato in glede na dokaze, ki so jih predložile Komisija in intervenientke,[58] čeprav se zdi, da je združenje CCCME subjekt, nad katerim kitajska država izvaja *določen* nadzor, tako široki izrazi ne zadostujejo za dokaz, da država izvaja nadzor na način, ki bi izključil možnost, da ta subjekt zastopa interese izvoznikov, ali ki bi pomenil, da je pojavna oblika Kitajske.

79. Poleg tega je treba za protidampinški postopek v skladu z osnovno uredbo dokazati, da se nadzor, ki ga izvaja država, nanaša *konkretno* na odločitve, ki jih je to združenje sprejelo v zvezi s *tem* postopkom. Zato nekatere vezi ali povezave z vlado ne izključujejo nujno samodejno, da združenje hkrati zastopa njegove proizvajalce ali izvoznike v okviru protidampinškega postopka. Iz tega sledi, da v obravnavani zadevi, čeprav je gotovo, da država izvaja določen nadzor, ni bilo dokazano, da zadevni subjekt ne zastopa svojih članov v konkretnem zadevnem protidampinškem postopku.

53 Glej po analogiji sodbo z dne 11. junija 2009, Confservizi/Komisija (T-292/02, EU:T:2009:188, točka 55).

54 Sodba z dne 27. januarja 2000 (T-256/97, EU:T:2000:21, točka 75).

55 Splošno sodišče je zavrnilo pristop Komisije, s katerim je potrošniško organizacijo izključila iz protidampinškega postopka na podlagi razlikovanja med izdelki, ki se prodajajo na maloprodajni ravni, in drugimi izdelki.

56 Glej točko 22 odgovorov intervenientk na vprašanja Sodišča.

57 Glej Prilogo A.7 k tožbi pred Splošnim sodiščem, statut združenja CCCME, poglavje 1, člena 4 in 6(2). Natančneje, člen 4 tega statuta določa, da je združenje „pod nadzorom, upravljanjem in poslovnimi smernicami ministrstva za civilne zadeve“ in „ministrstva za trgovino [Kitajske]“.

58 Glej točke 32 in od 57 do 60 odgovora na tožbo pred Splošnim sodiščem ter pisne odgovore na vprašanja Splošnega sodišča z dne 7. aprila 2020, odgovor na vprašanje 9, zaporedno oštevilčene točke od 59 do 70, in Prilogo R.2 k repliki pred Splošnim sodiščem. Glej tudi točke od 11 do 23 odgovora intervenientk na pritožbo.

80. Vsekakor se zdi, da je na področju mednarodnega trgovinskega prava, kjer se interesi držav in podjetij pogosto prepletajo, avtonomija združenja v razmerju do države pomembna, če imajo država in izvozniki, ki jih to združenje zastopa, nasprotujoče si interese. Drugače povedano, če imajo člani združenja enak interes kot država, razlikovanje med interesi prvih in drugih nima učinka. V obravnavani zadevi takšno nasprotje interesov ni bilo ugotovljeno.

81. V praksi imajo nekateri subjekti pravni monopol za izvajanje dejavnosti. Lahko se zgodi, da so ti subjekti v okviru mednarodne trgovine v najboljšem položaju za zastopanje svojih članov. V tem primeru bi moralo biti zadevnemu subjektu omogočeno sodelovanje v upravnem postopku, ki vodi do uvedbe protidampinških dajatev.

82. Zato utemeljitev, ki temelji na poseganju države, ne zadošča za izključitev možnosti, da združenje CCCME deluje v interesu kitajskih izvoznikov.

83. Takšne ocene ne ovrže sodba z dne 10. julija 1986, DEFI/Komisija,[59] v kateri je Sodišče v bistvu ugotovilo, da je bila v skladu z upoštevno francosko zakonodajo francoska vlada pristojna za določitev upravljanja in politike zadevne organizacije in torej tudi za opredelitev interesov, ki jih je ta morala zastopati. Prvič, v navedeni zadevi je bila država naslovnik odločbe Komisije o državni pomoči, podjetja, ki so prejela pomoč, pa so se v tem postopku obravnavala le kot „zainteresirane strani“, zato se je štelo, da sama ne morejo zahtevati kontradiktorne razprave s Komisijo, kot je na voljo zgoraj navedeni državi članici.[60] Osnovna uredba pa v obravnavani zadevi obravnava *vsa* podjetja, predstavniška združenja družb in predstavnike zadevnih držav kot zainteresirane strani. Zato zgoraj navedeno razlikovanje med državo in podjetjem v zakonodaji o državni pomoči ni pomembno za protidampinški postopek. Drugič, v navedeni zadevi je organizacija sama priznala, da ne zastopa prejemnikov zadevne pomoči, ampak zastopa lastne interese. V obravnavani zadevi pa je, kot priznava Komisija, lahko združenje CCCME organizacija, ki zastopa kitajsko industrijo kot celoto. Zato v obravnavani zadevi, ker položaj združenja CCCME ni enak položaju zadevne francoske organizacije, *mutatis mutandis* uporaba razlogovanja Sodišča iz sodbe z dne 10. julija 1986, DEFI/Komisija,[61] ni mogoča.

84. Nazadnje, Komisija se je v odgovorih na pisna vprašanja Sodišča sklicevala na obvezno članstvo, da bi dokazala, da subjekt, kot je združenje CCCME, ne more biti predstavniško združenje. Vendar je Komisija na obravnavi priznala, da se njena trditev nanaša samo na poseganje države in da vprašanje obveznega članstva za ta postopek ni pomembno. Vsekakor je treba opozoriti, da Komisija v obravnavani zadevi ni predložila nobenega dokaza o takem članstvu. Na obravnavi je združenje CCCME navedlo, da njegovo članstvo ni obvezno in da v odsotnosti nasprotnih dokazov ni razloga za dvom o pravilnosti te trditve.

– *Vmesna ugotovitev*

85. Glede na zgoraj navedeno menim, da združenje CCCME ne glede na domnevno poseganja Kitajske v ta subjekt izpolnjuje prvo merilo opredelitve trgovinskega združenja v smislu člena 6.11(i) protidampinškega sporazuma iz leta 1994 in s tem predstavniškega združenja v smislu člena 5(11) osnovne uredbe.

[59] 282/85, EU:C:1986:316.

[60] Sodbi z dne 24. septembra 2002, Falck in Acciaierie di Bolzano/Komisija (C-74/00 P in C-75/00 P, EU:C:2002:524, točki 81 in 83), in z dne 9. julija 2008, Alitalia/Komisija (T-301/01, EU:T:2008:262, točka 58).

[61] 282/85, EU:C:1986:316.

ii) Člani so proizvajalci, izvozniki ali uvozniki izdelka, ki je predmet preiskave

86. Glede drugega merila bi morala biti v skladu s členom 6.11(i) protidampinškega sporazuma iz leta 1994 večina članov zadevnega subjekta proizvajalci, izvozniki ali uvozniki izdelka, ki je predmet preiskave.

87. Komisija v bistvu trdi, da proizvajalci in izvozniki litega železa ne predstavljajo večine članov združenja CCCME, zaradi česar tega združenja ni mogoče šteti za predstavnika teh proizvajalcev in izvoznikov. Na obravnavi je Komisija dodala, da se preiskave Komisije gotovo nanašajo na večino članov zadevnega subjekta.

88. V zvezi s tem moram opozoriti, da je lahko izdelek, ki je predmet preiskave, zelo specifičen izdelek, kot je v obravnavani zadevi. Položaj, v katerem izvozniki ali proizvajalci specifičnega izdelka, kot so nekateri izdelki iz litega železa, kot v obravnavani zadevi, ne predstavljajo večine članov združenja, je več kot verjeten. Ne zdi se razumno zahtevati, da obstaja združenje za vsak posamezen izdelek. To bi v bistvu privedlo do položaja, v katerem nobenega združenja – kadar ima protidampinška preiskava zelo ozek materialni obseg – nikoli ne bi bilo mogoče šteti za „predstavniško združenje izvoznikov“. Zato menim, da je treba člen 6.11(i) protidampinškega sporazuma iz leta 1994 razlagati tako, da mora združenje predstavljati „znatno število gospodarskih subjektov v zadevnem sektorju“. [62]

89. Glede na zgoraj navedena merila menim, da v obravnavani zadevi nič ne nasprotuje temu, da se združenje CCCME ne bi štelo za predstavniško združenje izvoznikov zadevnega izdelka. Zato menim, da je bilo združenje CCCME kot predstavniško združenje izvoznikov kitajske industrije litega železa upravičeno do procesnih pravic v skladu z osnovno uredbo.

90. Tako je treba šteti, da se postopek na združenje CCCME posamično nanaša v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU, ker so bile njegove procesne pravice kršene.

91. V zvezi z zahtevo neposrednega nanašanja moram navesti, da Komisija v svojem odgovoru zgolj navaja, da „ista napačna uporaba prava vpliva tudi na ugotovitev neposrednega nanašanja v točkah od 71 do 75 [izpodbijane] sodbe, saj neposredni učinek temelji na ugotovitvi, da ima združenje CCCME procesne pravice […], zato je treba tudi to ugotovitev razveljaviti“. Vendar glede na zgoraj navedeno razlogovanje in glede na to, da Komisija ni ugovarjala bolj utemeljeno, menim, da je Splošno sodišče v točkah od 71 do 75 izpodbijane sodbe pravilno ugotovilo, da se lahko šteje, da se izpodbijana uredba na združenje CCCME tudi neposredno nanaša, saj so lahko procesne pravice združenja CCCME zagotovljene le, če lahko izpodbija izpodbijano uredbo.

92. Zato iz zgoraj navedenih razlogov Sodišču predlagam, naj razveljavi obrazložitev v točkah od 58 do 60 in od 68 do 70 izpodbijane sodbe, saj ugotovitev, da je Komisija združenju CCCME med upravnim postopkom priznala status zainteresirane strani, ne more pravno zadostovati za ugotovitev, da so bile izpolnjene zahteve v zvezi s posamični nanašanjem v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU. Če pa obrazložitev sodbe Splošnega sodišča kaže na kršitev prava Unije, njen izrek pa je utemeljen z drugimi pravnimi razlogi, taka kršitev ne more povzročiti razveljavitve te

[62] Po analogiji se združenju lahko dovoli intervencija v zadevi, če zastopa znatno število podjetij, dejavnih v zadevnem sektorju, če njegovi cilji vključujejo zaščito interesov njegovih članov, če zadeva lahko odpira načelna vprašanja, ki vplivajo na delovanje zadevnega sektorja, in če bi torej prihodnja sodba lahko znatno vplivala na interese njegovih članov (glej sklep z dne 10. novembra 2020, Nevinnomysskiy Azot in NAK „Azot“/Komisija, T-865/19, neobjavljen, EU:T:2020:570, točka 21 in navedena sodna praksa).

sodbe. Namesto tega je treba spremeniti obrazložitev.[63] V obravnavani zadevi Sodišču predlagam, naj ugotovi, da se združenje CCCME šteje za predstavniško združenje izvoznikov kitajske industrije litega železa in je zato treba šteti, da se izpodbijana uredba nanj nanaša posamično in neposredno v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU, ker njegove procesne pravice niso bile upoštevane. Vendar naj navedem, da bo natančen obseg procesnih jamstev, zagotovljenih temu združenju, kar je vprašanje utemeljenosti in ne dopustnosti, odvisen od vseh interesov, ki jih zastopa,[64] in bo predmet analize v okviru petega razloga pritožbe.

2. Drugi ugovor nedopustnosti: ničnostno tožbo je združenje CCCME vložilo v svojem imenu

93. Komisija trdi, da združenja CCCME ni mogoče šteti za predstavniško združenje in se zato izpodbijana uredba nanj ne nanaša posamično ali neposredno v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU. Komisija pojasnjuje, da je pred Splošnim sodiščem trdila, da je pravica združenj do sodnega postopka, kadar delujejo v imenu svojih članov, dovoljena samo združenjem, ki se štejejo za predstavnike teh članov. Splošno sodišče naj bi s tem, da je v točkah od 98 do 103 izpodbijane sodbe zavrnilo zahtevo, da je lahko združenje predstavniško, le če je organizirano demokratično, napačno uporabilo pravo.

94. Komisija trdi, da trgovinsko združenje, ki je odgovorno za zaščito kolektivnih interesov svojih članov, ne more biti hkrati pojavna oblika države, ki je organizirana kot komunistični enostrankarski sistem. Kot trgovinsko združenje naj bi moralo braniti interese svojih članov, kot so jih isti člani demokratično opredelili v razmerju so same države, katere pojavna oblika je. Po mnenju Komisije razlaga, po kateri je trgovinsko združenje del države in hkrati brani kolektivne interese svojih članov v razmerju do te države, ni v skladu s temeljnimi načeli predstavniške demokracije, ki so skupna tradiciji držav članic. Upoštevanje posebnih značilnosti države, v kateri je združenje ustanovljeno, naj bi bilo v nasprotju z načelom iz člena 3(5) PEU, v skladu s katerim Evropska unija v odnosih s preostalim svetom podpira in spodbuja svoje vrednote. Zato Komisija Sodišče poziva, naj razveljavi ugotovitev Splošnega sodišča, da je združenje CCCME trgovinsko združenje, ki lahko vloži tožbo v imenu svojih članov.

95. Intervenientke trdijo, da združenje CCCME ni predstavniško združenje v smislu člena 6(7) osnovne uredbe, temveč predstavnik države izvoznice v smislu te določbe. Združenje CCCME, poldržavni organ, naj bi nadzorovalo in usklajevalo dejavnosti proizvajalcev izvoznikov, ki jih zastopa. Tako naj bi bilo delovanje v interesu proizvajalcev izvoznikov zgolj posledica njegove poldržavne in najpomembnejše vloge pri upravljanju nacionalnega in izvoznih trgov. Da bi bilo združenje predstavniško, naj bi moralo imeti merilo predstavniške narave prednost pred merilom nadzora.

96. Združenje CCCME zanika, da je „pojavna oblika“ Kitajske, in trdi, da Komisija pred Sodiščem ni predložila nasprotnih dokazov. Obstoj povezave s to državo naj ne bi zadostoval, saj so gospodarske zbornice s svojimi državami zelo tesno povezane. Poleg tega združenje CCCME trdi, da Komisija, prvič, ni prerekala ugotovitve dejanskega stanja iz točke 91 izpodbijane sodbe v zvezi s cilji združenja CCCME, drugič, ni dokazala, da združenje ni bilo organizirano demokratično, in

[63] Sodbe z dne 9. septembra 2008, FIAMM in drugi/Svet in Komisija (C-120/06 P in C-121/06 P, EU:C:2008:476, točka 187); z dne 6. septembra 2017, Intel/Komisija (C-413/14 P, EU:C:2017:632, točka 94), in z dne 6. novembra 2018, Scuola Elementare Maria Montessori/Komisija, Komisija/Scuola Elementare Maria Montessori in Komisija/Ferracci (od C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873, točka 48).

[64] Ker so procesna jamstva individualna jamstva, bo njihov obseg odvisen od interesov, ki jih zadevno združenje dejansko zastopa. Zato je treba v primeru subjekta, kot je združenje CCCME, ki je do določene mere pod nadzorom Kitajske, pri določanju dejanskega obsega njegovih procesnih pravic v skladu s temi določbami upoštevati različne interese, ki jih zastopa (proizvajalci izvozniki in Kitajska).

tretjič, ni prerekala, da so cilji združenja CCCME temu združenju omogočili sodelovanje v sodnem postopku, namenjenem obrambi interesov njenih članov. Združenje CCCME tudi poudarja, da iz njegovega statuta izhaja, da imajo njegovi člani glasovalno pravico.

97. Uvodoma naj poudarim, da je vprašanje, ali je subjekt „predstavniško združenje […] izvoznikov“ v smislu osnovne uredbe,[65] ločeno vprašanje od tega, ali lahko ta subjekt zastopa svoje člane v neposredni tožbi pred Splošnim sodiščem, kot je ničnostna tožba. Kot je pojasnjeno zgoraj,[66] je treba torej drugi ugovor nedopustnosti razlikovati od prvega ugovora nedopustnosti v delu, v katerem se nanaša na možnost združenja CCCME, da *v imenu svojih članov* vloži ničnostno tožbo. Možnost združenja, da zastopa svoje člane pred sodiščem Evropske unije, oziroma njegovo procesno upravičenje sta odvisna od meril, ki jih je razvila sodna praksa v zvezi s členom 263, četrti odstavek, PDEU.

98. Naj navedem, da je združenje, ki je odgovorno za zaščito kolektivnih interesov proizvajalcev, praviloma upravičeno vložiti ničnostno tožbo v skladu s členom 263, četrti odstavek, PDEU le, če imajo procesno upravičenje podjetja, ki jih zastopa, ali katera od teh podjetij sama.[67] Torej je tožba združenja na podlagi te določbe dopustna, če združenje deluje namesto enega svojega člana ali več članov, ki bi lahko sami vložili dopustno tožbo,[68] in če ti člani niso sami vložili tožbe za obrambo svojega interesa ali svojih interesov.[69]

99. Vendar je treba opozoriti, da v primarni zakonodaji Unije ni enotne opredelitve ali meril za združenje, ki je odgovorno za zaščito kolektivnih interesov svojih članov. V zvezi s tem je treba ta pojem, ker se člen 263, četrti odstavek, PDEU ne sklicuje na nacionalno pravo v zvezi s pomenom pojma združenje, šteti za avtonomen pojem prava Unije, ki ga je treba na njenem ozemlju razlagati enotno.[70] V skladu s sodno prakso je treba ta pojem razlagati ob upoštevanju besedila te določbe, pa tudi njenega okvira in ciljev, ki se želijo doseči z ureditvijo, katere del je.[71]

100. Pojem „združenje“ pri uporabi člena 263, četrti odstavek, PDEU ni opredeljen niti z določbami primarnega prava Unije niti s sodno prakso Sodišča,[72] zato se bom posvetila okviru pravil, ki združenja urejajo. Strinjam se s Komisijo, da v skladu s skupnimi tradicijami držav članic pojem združenja pomeni, da ti subjekti delujejo brez poseganja države v skladu z lastnimi pravili in postopki ter zlasti neodvisno od vlade in drugi javnih organov.[73] Te značilnosti izhajajo iz temeljne pravice do svobode združevanja v smislu člena 12 Listine in člena 11 EKČP.[74] Zato mora nacionalna zakonodaja, ki izvaja to temeljno pravico, ki jo priznavajo vse države članice, izpolnjevati te zahteve. V zvezi s tem Komisija pravilno trdi, da v skladu z nacionalno zakonodajo

65 Glej člen 5(11) osnovne uredbe.

66 Glej točki 35 in 36 zgoraj.

67 Glej v tem smislu sodbi z dne 22. junija 2006, Belgija in Forum 187/Komisija (C-182/03 in C-217/03, EU:C:2006:416, točka 56 in navedena sodna praksa), in z dne 13. marca 2018, European Union Copper Task Force/Komisija (C-384/16 P, EU:C:2018:176, točka 87).

68 Glej sodbo z dne 22. decembra 2008, British Aggregates/Komisija (C-487/06 P, EU:C:2008:757, točka 39 in navedena sodna praksa).

69 Glej v tem smislu sodbo z dne 11. junija 2009, Confservizi/Komisija (T-292/02, EU:T:2009:188, točka 55), in sklep z dne 29. marca 2012, Asociación Española de Banca/Komisija (T-236/10, EU:T:2012:176, točka 25).

70 Glej po analogiji sodbo z dne 19. decembra 2019, Engie Cartagena (C-523/18, EU:C:2019:1129, točka 34).

71 Glej v tem smislu med drugim sodbo z dne 6. oktobra 2020, Jobcenter Krefeld (C-181/19, EU:C:2020:794, točka 61 in navedena sodna praksa).

72 Sodna praksa, na katero se sklicuje Komisija, se dejansko nanaša na načelo, da združenje ni upravičeno vložiti ničnostno tožbo, če tega ne morejo storiti njegovi člani posamezno. Glej v tem smislu sklep z dne 18. decembra 1997, Komisija/Sveriges Betodlares Centralförening (C-409/96 P, EU:C:1997:635, točka 45), in sodbo z dne 13. decembra 2005, Komisija/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum (C-78/03 P, EU:C:2005:761, točka 70).

73 Glej dokaze, ki jih je predložila Komisija v Prilogah od 4 do 6 k njenim odgovorom na vprašanja Sodišča.

74 Glej točke od 67 do 69 zgoraj.

držav članic država na splošno ne sodeluje pri odločanju združenj.[75] Vendar, kot je bilo že omenjeno,[76] te svobode ni mogoče uporabiti za odvračanje strank od uveljavljanja njihove pravice do obrambe, zagotovljene v členih 41 in 47 Listine, zaradi procesnega upravičenja v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU.

101. Res je, da Sodišče dovoljuje intervencijo predstavniških združenj, katerih namen je zaščititi interese svojih članov v zadevah, v katerih se odpirajo načelna vprašanja, ki bi lahko vplivala na te člane.[77] Vendar je Sodišče v zadevi Venezuela/Svet razsodilo,[78] da sistematična in teleološka razlaga člena 263, četrti odstavek, PDEU glede na načeli učinkovitega sodnega nadzora in pravne države govori v prid ugotovitvi, da bi morala država imeti procesno upravičenje, če so izpolnjeni drugi pogoji iz te določbe.[79] Poudariti moram, da v navedeni zadevi Sodišče možnosti vložitve ničnostne tožbe iz člena 263, četrti odstavek, PDEU ni pogojevalo z demokratičnostjo postopka odločanja tretje države, čeprav se lahko pojavi tudi vprašanje demokratičnega predstavništva te države. Pri tem je Sodišče zavzelo „vrednostno nevtralen“ pristop v smislu, da procesno upravičenje države – ki jo je med drugim mogoče razumeti kot politično in kulturno skupnost, v katero so posamezniki povezani na podlagi različnih meril, npr. narodnost, prebivališče ali veroizpoved –[80] ni pogojeno z njenim sistemom, demokratični proces odločanja pa pri taki odločitvi nikakor ni dejavnik.

102. Ob upoštevanju te razlage bi v delu, v katerem Komisija v obravnavani zadevi upravičuje zahtevo po dodatnem pogoju v zvezi s predstavniško naravo zadevnega združenja na podlagi temeljnih načel demokracije in načela iz člena 3(5) PEU,[81] ta zahteva neupravičeno omejila dostop združenja CCCME do sodišč v imenu njegovih članov in omejevala načelo učinkovitega sodnega varstva, ki ga zagotavlja člen 47 Listine.

103. V zvezi z zadnjenavedenim načelom je Sodišče razsodilo, da je treba pogoje za dopustnost iz člena 263, četrti odstavek, PDEU razlagati ob upoštevanju temeljne pravice do učinkovitega sodnega varstva, vendar se pri tem ne sme odstopati od pogojev, ki so izrecno določeni z navedeno pogodbo.[82] V obravnavani zadevi pa takih pogojev ni. Namesto tega razlaga te določbe, ki jo predlaga Komisija, pomeni dodajanje novega pogoja, ki nekaterim subjektom omejuje dostop do Splošnega sodišča.

75 Komisija sicer priznava, da ima država vlogo upravnega ali sodnega organa, ko mora odobriti ustanovitev združenja. Organ le preveri, ali so izpolnjene vse formalne pravne zahteve, določene v nacionalni zakonodaji.

76 Glej točko 68 zgoraj.

77 Glej med drugim sklepa predsednika Sodišča z dne 28. septembra 1998, Pharos/Komisija (C-151/98 P, EU:C:1998:440, točka 6), in z dne 3. aprila 2014, Komisija/Andersen (C-303/13 P, neobjavljen, EU:C:2014:226, točka 8).

78 Sodba z dne 22. junija 2021, Venezuela/Svet (Nanašanje na tretjo državo) (C-872/19 P, EU:C:2021:507, točka 50).

79 Prav tam (točka 50). Sodišče je izrecno navedlo, da „obveznosti Unije, da skrbi za spoštovanje načela pravne države, namreč nikakor ne morejo biti podrejene pogoju vzajemnosti v odnosih med Unijo in tretjimi državami“.

80 Poleg tega je s pluralističnega vidika država oblika skupine ali združenja (glej Muñiz-Fraticelli, V. M., „The Structure of Pluralist Arguments“, v The Structure of Pluralism, Oxford Constitutional Theory, Oxford, 2014, spletna izdaja, Oxford Academic; in na splošno Hirst, P. Q. (dir.), The Pluralist Theory of the State: Selected Writings of G. D. H. Cole, J. N. Figgis and H. J. Laski, Routledge, London, 1993).

81 V skladu s tem načelom Evropska unija v odnosih s preostalim svetom podpira in spodbuja svoje vrednote.

82 Glej v tem smislu sodbo z dne 3. oktobra 2013, Inuit Tapiriit Kanatami in drugi/Parlament in Svet (C-583/11 P, EU:C:2013:625, točki 97 in 98).

104. Poleg tega je razlog za to, da se združenju dovoli, da deluje v imenu svojih članov, to, da se lahko Splošno sodišče razbremeni obravnave več vlog, kar je v skladu z zahtevo po učinkovitem izvajanju sodne oblasti, saj se Splošno sodišče lahko izogne velikemu številu tožb zoper iste akte, ki bi jih vložili člani združenja, ki zastopa njihove interese.[83] Zato zgoraj navedeni dodatni pogoj, ki ga je predlagala Komisija, ni upravičen glede na bistvo zastopanja združenja pred sodišči.

105. Z drugim ugovorom Komisija graja točke od 89 do 103 izpodbijane sodbe, v katerih je Splošno sodišče zavrnilo trditev v zvezi z zmožnostjo združenja CCCME, da vloži tožbo v imenu svojih članov. V teh točkah je Splošno sodišče zavrnilo razlago, ki jo je predlagala Komisija, v skladu s katero naj bi bila s sodbo z dne 28. februarja 2019, Svet/Growth Energy and Renewable Fuels Association,[84] uvedena zahteva v zvezi s predstavniško naravo zadevnega združenja.

106. Vendar po mojem mnenju in v nasprotju s trditvami Komisije sodba z dne 28. februarja 2019, Svet/Growth Energy and Renewable Fuels Association, ne uvaja dodatnega pogoja v zvezi s predstavniško naravo zadevnega združenja. Poleg tega nič v tej sodbi ne kaže na to, da bi moralo biti demokratično odločanje dejavnik, ki bi ga bilo treba upoštevati pri ugotavljanju predstavniške narave trgovinskega združenja.

107. Natančneje, Sodišče je v točki 123 navedene sodbe presodilo, da „ni mogoče sprejeti, da neobstoj glasovalne pravice nekaterih članov združenja ali drugega instrumenta, ki bi jim omogočal uveljavljanje njihovih interesov znotraj tega združenja, zadostuje za ugotovitev, da navedeno združenje ne zastopa teh članov“. Sodišče je ugotovilo, da je Splošno sodišče s tem, da je presodilo, da bi moralo zadevno združenje dokazati ne le, da se je sporna uredba na njune člane neposredno in posamično nanašala v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU, temveč tudi, da morajo imeti člani, katerih interese sta nameravali zaščititi, možnost uveljavljanja svojih posamičnih interesov znotraj teh združenj, napačno uporabilo pravo. S tem je Sodišče izrecno zavrnilo uveljavljanje individualnih pravic znotraj združenj, to je zahtevo, da mora biti članom združenja omogočeno, da v tem združenju njihovi interesi prevladajo.[85]

108. Poleg tega, kot je bilo že navedeno v analizi v zvezi s prvim ugovorom nedopustnosti, vprašanje državnega nadzora in demokratičnega odločanja odpira vprašanje dokazovanja takega odločanja.[86] V zvezi s tem moram opozoriti, da je Komisija pred Splošnim sodiščem prerekala dokaz o zastopanju in trdila, da „odločitev združenja CCCME o vložitvi [ničnostne tožbe]“ in pooblastila, dana združenju CCCME, ne zadostujejo za ugotovitev, da v združenju obstaja demokratični proces. Komisija se je sklicevala tudi na člen 4 statuta združenja CCCME, ki se nanaša na nadzor, ki ga izvajata ministrstvi.[87]

109. Takšna povezava z državo, kot je bilo že omenjeno,[88] ne zadostuje za to, da se ugotovi, da je združenje CCCME pojavna oblika države ali da združenje CCCME ni organizirano demokratično. Vprašanje, ali je združenje CCCME organizirano demokratično, je namreč preširoko pri odločanju

[83] Splošno sodišče je razsodilo, da zmožnost združenja, da vloži tožbo, temelji na ugotovitvi, da tožba, ki jo vloži združenje, prinaša postopkovne prednosti, saj omogoča izognitev vložitvi številnih različnih tožb zoper iste akte, ker združenje nadomesti enega ali več svojih članov, katerih interese zastopa in ki bi lahko sami vložili dopustno tožbo (glej v tem smislu sodbo z dne 6. julija 1995, AITEC in drugi/Komisija, od T-447/93 do T-449/93, EU:T:1995:130, točka 60).

[84] C-465/16 P, EU:C:2019:155.

[85] Prav tam (točka 125).

[86] Glej točke od 77 do 80 zgoraj.

[87] Člen 4 statuta združenja CCCME določa, da je združenje „pod nadzorom, upravljanjem in poslovnimi smernicami ministrstva za civilne zadeve“ in „ministrstva za trgovino [Kitajske]“ (glej Prilogo A.7 k tožbi pred Splošnim sodiščem).

[88] Glej točke od 77 do 80 zgoraj.

o njegovi predstavniški naravi.[89] Komisija se sama strinja, da v obravnavani zadevi struktura glasovalnih pravic ni upoštevna, temveč dejstvo, da naj bi združenje CCCME delovalo po navodilih ustreznih ministrstev Kitajske.[90] Vendar moram navesti, da v obravnavani zadevi ni razvidno, kako je bila sprejeta odločitev o vložitvi tožbe pri Splošnem sodišču, niti ali je vlada imela vlogo pri sprejetju te odločitve. Dokazi, predloženi Splošnemu sodišču, ne zadoščajo za ugotovitev, da je bila odločitev o sprožitvi sodnega postopka sprejeta brez soglasja članov in na zahtevo te vlade.

110. Zato menim, da bi moralo Sodišče zavrniti drugi ugovor nedopustnosti, s katerim se zatrjuje, da združenje CCCME ni predstavnik svojih članov v sodnih postopkih.

3. Tretji ugovor nedopustnosti: tožbo so vložile pritožnice, ki jih združenje CCCME ne zastopa

111. Komisija navaja, da je v zvezi z drugimi pritožnicami, ki jih združenje CCCME ne zastopa, pred Splošnim sodiščem trdila, da obstajajo dvomi o tem, ali so bili podpisniki pooblaščeni za podpis pooblastila. Po mnenju Komisije je Splošno sodišče s tem, da v točkah od 133 do 137 izpodbijane sodbe ni preverilo, ali so bili podpisniki za to pooblaščeni, napačno uporabilo pravo.

112. Ta institucija se opira na sodbo Barge/Visoka oblast,[91] v kateri je Sodišče razsodilo, da odvetniku, ki zastopa stranko, za vložitev tožbe ni treba predložiti pooblastila, ki izpolnjuje vse formalne in druge zahteve, mora pa ga predložiti v primeru *izpodbijanja*. Po mnenju Komisije člen 38 takrat veljavnega Poslovnika Sodišča ni določal nobene obveznosti predložitve pooblastila za tožbe, ki jih vložijo fizične osebe. Vendar naj bi v navedeni zadevi Sodišče, ki se je sklicevalo na svoj statut, drugi stranki dovolilo, da izpodbija obstoj „pooblastila, ki izpolnjuje vse formalne in druge zahteve“, in presodilo, da mora Sodišče v takem primeru o tem zahtevati dokaz. Sprememba Poslovnika Splošnega sodišča naj ne bi smela biti v nasprotju z zahtevo iz tega statuta, ki je hierarhično višja pravna norma od tega poslovnika.

113. V obravnavani zadevi Komisija poziva Sodišče, naj od drugih pritožnic zahteva predložitev dokumentov, ki so potrebni za potrditev, ali pooblastila izpolnjujejo vse formalne in druge zahteve.

114. Pritožniki trdijo, da Komisija pred Splošnim sodiščem ni izrazila nobenega dvoma o tem, ali so bili podpisniki pooblaščeni za podpis pooblastila, temveč je oporekala popolnosti formalnih dokumentov. Splošno sodišče naj bi pravilno potrdilo, da se v njegovem poslovniku ne zahteva dokaz, da je pooblastilo za zastopanje odvetniku podelila za to pooblaščena oseba. Splošno sodišče pa naj ne bi ugotovilo, da mu ni več treba preverjati, ali je podpisnik pooblastila za to dejansko pooblaščen. Splošno sodišče naj bi le ugotovilo, da so bili obvezni dokumenti urejeni. Komisija naj ne bi oporekala dejstva, da so pooblastila podelile osebe, ki so bile za to pooblaščene. Ker naj ne bi bilo utemeljenih trditev, s katerimi bi se lahko izpodbijalo zgoraj navedeno, Splošnemu sodišču naj ne bi bilo treba zahtevati predložitve takega dokaza.

[89] Poleg tega imajo člani v skladu s členom 10(1) statuta združenja CCCME glasovalno pravico. Zato bi morali obstajati oprijemljivi dokazi, da so bile v obravnavani zadevi v zvezi z odločitvijo o vložitvi tožbe te glasovalne pravice kršene (glej Prilogo A.7 k tožbi pred Splošnim sodiščem).

[90] Glej točko 19 odgovora Komisije na vprašanja Sodišča.

[91] Sodba z dne 16. februarja 1965 (14/64, EU:C:1965:13, str. 57).

115. Uvodoma naj opozorim, da je Komisija pred Splošnim sodiščem trdila, da so bile v zvezi s sedmimi drugimi pravnimi osebami, katerih imena so navedena v Prilogi I k izpodbijani sodbi, funkcije osebe, ki je podpisala pooblastilo, generalni direktor, poslovodja, finančni nadzornik ali direktor, brez kakršnega koli nadaljnjega pojasnila ali utemeljitve v zvezi s tem, ali je ta oseba na podlagi kitajskega prava pooblaščena za podpis takega pooblastila. V zvezi s preostalima dvema pravnima osebama, katerih imeni sta navedeni v tej prilogi, je Komisija trdila, da sta predložili pooblastilo, v katerem ni bila navedena funkcija podpisnika, in prav tako nista priložili dokumentov, v katerih bi bilo izkazano, da je imel ta podpisnik pooblastilo za podpis takega akta.

116. V zvezi s tem v skladu s členom 19, tretji in četrti odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije, ki se uporablja za postopke pred Splošnim sodiščem na podlagi člena 53 Statuta,[92] mora stranke, ki niso države članice in institucije Evropske unije, zastopati odvetnik, ki je vpisan v imenik odvetnikov, in sicer v eni od držav članic.

117. Da bi bila ničnostna tožba dopustna, je treba dokazati, da je zadevna oseba dejansko sprejela odločitev, da bo vložila tožbo, in da je bilo odvetnikom, ki trdijo, da jo zastopajo, za to dejansko dano pooblastilo.[93] V zvezi s tem člen 51(3) Poslovnika Splošnega sodišča zahteva, da morajo odvetniki, kadar zastopajo pravno osebo zasebnega prava, sodnemu tajništvu Splošnega sodišča predložiti pooblastilo stranke, ki jo zastopajo, saj lahko nepredložitev takega pooblastila v skladu s členom 51(4) tega poslovnika povzroči nedopustnost tožbe iz formalnih razlogov.

118. Glede člena 51(3) Poslovnika Splošnega sodišča, moram opozoriti, da v nasprotju s prejšnjo različico tega poslovnika[94] ta določba ne določa, da mora stranka predložiti dokaz, da je odvetnika pravilno pooblastila za to pooblaščena oseba. Splošno sodišče je v svoji sodni praksi na podlagi spremembe poslovnika sklepalo, da tak dokaz ni potreben.[95]

119. Kljub temu menim, da omilitev postopkovnih pravil v fazi *vložitve* ničnostne tožbe ne vpliva na zgoraj navedene *vsebinske* zahteve, da morajo tožnike zastopati odvetniki, iz člena 19 Statuta Sodišča Evropske unije, ki je hierarhično višja pravna norma od navedenega poslovnika. V nedavni sodbi je Sodišče razsodilo, da lahko sodišče Unije glede pogoja neodvisnosti, ki ga člen 19 nalaga zastopnikom neprivilegiranih strank, izvaja omejen nadzor.[96] Po analogiji je treba enako stopnjo nadzora uporabiti za zahtevo glede zastopanja v zvezi z veljavnostjo pooblastila odvetniku za zastopanje tožnika.

120. Zato dejstvo, da se nova določba, to je člen 51(3) Poslovnika Splošnega sodišča, ne sklicuje izrecno na zahtevo po predložitvi takega dokaza, Splošnega sodišča ne razbremeni tega, da mora preveriti, ali je podpisnik veljavno pooblaščen za podpis pooblastila, kadar nasprotna stranka to veljavnost izrecno prereka. Komisija pravilno navaja, da mora biti v primeru prerekanja veljavnosti pooblastila odvetniku za zastopanje stranke ta stranka sposobna dokazati, da je podpisnik pooblastila za to veljavno pooblaščen.[97]

92 V skladu s členom 53 Statuta „postopek pred Splošnim sodiščem ureja naslov III“. Ta naslov vključuje člen 19 Statuta.

93 V tem smislu glej sodbo z dne 18. januarja 2007, PKK in KNK/Svet (C-229/05 P, EU:C:2007:32, točka 113).

94 Člen 44(5)(b) Poslovnika Splošnega sodišča v različici, ki izhaja iz *Uradnega lista Evropske unije* z dne 2. maja 1991 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 6, str. 32).

95 Glej v tem smislu sodbe z dne 28. septembra 2016, European Food/EUIPO – Société des produits Nestlé (FITNESS) (T-476/15, EU:T:2016:568, točka 19); z dne 17. februarja 2017, Batmore Capital/EUIPO – Univers Poche (POCKETBOOK) (T-596/15, neobjavljena, EU:T:2017:103, točke od 19 do 22); in z dne 19. decembra 2019, Amigüitos pets & life/EUIPO – Société des produits Nestlé (THE ONLY ONE by alphaspirit wild and perfect) (T-40/19, neobjavljena, EU:T:2019:890, točka 14).

96 Sodba z dne 14. julija 2022, Universität Bremen/REA (C-110/21 P, EU:C:2022:555, točka 53).

97 V tem smislu glej sodbo z dne 16. februarja 1965, Barge/Visoka oblast (14/64, EU:C:1965:13, str. 57).

121. V skladu s tem menim, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je ugotovilo, da njegov poslovnik ne zahteva dokaza, da je odvetnika pooblastila za to pooblaščena oseba, zato je treba to, da Komisija prereka zakonitost pooblastila, zavrniti.

122. Glede na navedeno bi morala Komisija, kadar prereka obstoj takšnega pooblastila, nositi vsaj dokazno breme obstoja *fumus boni iuris* v zvezi s tem. V obravnavani zadevi se Komisija opira zgolj na trditve. Prvič, Komisija se opira na dejstvo, da nekateri podpisniki spornih pooblastil niso natančno navedli svojih funkcij in niso priložili dokumentov, na podlagi katerih bi izkazali, da so pooblaščeni za podpisovanje takšnih aktov. Drugič, Komisija svoje trditve utemeljuje z dejstvom, da nekateri podpisniki, ki so navedli svojo funkcijo poslovodja, glavnega izvršnega direktorja, finančnega nadzornika ali direktorja, niso dokazali, da so bili v skladu s kitajsko zakonodajo pooblaščeni za podpis takih pooblastil. Takšne trditve pa je treba ustrezno podpreti. [98]

123. Iz tega sledi, da je v točki 136 izpodbijane sodbe napačno uporabljeno pravo. Če pa obrazložitev sodbe Splošnega sodišča kaže na kršitev prava Unije, njen izrek pa je utemeljen z drugimi pravnimi razlogi, taka kršitev ne more povzročiti razveljavitve te sodbe. Namesto tega je treba spremeniti obrazložitev. [99] V obravnavani zadevi Sodišču predlagam, naj to točko razveljavi in ugotovi, da trditve Komisije ne pomenijo vsebinskega ugovora, da je odvetnika za zastopanje tožnika pravilno pooblastila za to pooblaščena oseba.

124. Zdaj se bom posvetila vsebinski presoji zadeve in se osredotočila zlasti na prvi del prvega pritožbenega razloga ter na drugi in peti pritožbeni razlog.

B. Prvi del prvega pritožbenega razloga

125. Po mnenju pritožnikov je Splošno sodišče storilo napako v točkah od 152 do 211 in od 398 do 403 izpodbijane sodbe, ker ni ugotovilo kršitve člena 3(2), (3), (5), (6) in (7) osnovne uredbe in načela dobrega upravljanja v zvezi s podatki o uvozu.

126. Najprej ugotavljam, da je Komisija prilagodila podatke o uvozu, ki so opisani v točkah od 159 do 166 izpodbijane sodbe. Te prilagoditve so bile v bistvu narejene na podlagi tega, da se obseg različnih izdelkov, ki jih označuje ista oznaka izdelka, ni spreminjala skozi čas in od države do države. Pritožniki so te prilagoditve pred Splošnim sodiščem izpodbijali, pri čemer so menili, da ta metoda temelji na neutemeljenih in nerazumnih predpostavkah, zaradi česar upoštevan obseg ni temeljil na pozitivnih dokazih.

127. V točki 196 izpodbijane sodbe je Splošno sodišče te trditve zavrnilo. Splošno sodišče je odločilo, da je bil obseg uvoza zaradi neobstoja natančnejših in novejših informacij, ki bi bile podobno zanesljive ali zanesljivejše, glede na utemeljenost in verodostojnost ocen, ki jih je predstavila Komisija, in ob upoštevanju širokega polja proste presoje, ki se priznava tej instituciji, pravilno določen.

128. Pred Sodiščem so pritožniki navedli dve utemeljitvi, ki ju bom preučila v nadaljevanju.

[98] Glej po analogiji sodbo z dne 14. julija 2022, Universität Bremen/REA (C-110/21 P, EU:C:2022:555, točka 67).

[99] Sodbe z dne 9. septembra 2008, FIAMM in drugi/Svet in Komisija (C-120/06 P in C-121/06 P, EU:C:2008:476, točka 187); z dne 6. septembra 2017, Intel/Komisija (C-413/14 P, EU:C:2017:632, točka 94), in z dne 6. novembra 2018, Scuola Elementare Maria Montessori/Komisija, Komisija/Scuola Elementare Maria Montessori in Komisija/Ferracci (od C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873, točka 48).

1. Zanašanje na referenčne podatke

129. Pritožniki trdijo, da je Splošno sodišče napačno odločilo, da se lahko podatki o uvozu, na katere se je oprla Komisija, štejejo za pozitiven dokaz in da je bila uporaba teh podatkov upravičena. Obrazložitev izpodbijane sodbe naj ne bi obravnavala očitka v zvezi s predpostavko, na katero se je oprla Komisija, da so delež obsega in cene izdelkov znotraj določene oznake, ki izhaja iz kombinirane nomenklature (KN)[100] v izhodiščnih letih, v nadaljnjih letih ostali nespremenjeni in so bili uporabljeni za izdelke različnega izvora. Pritožniki trdijo, da je Splošno sodišče s tem, da je potrdilo, da je Komisija upravičeno upoštevala podatke referenčnega leta, napačno uporabilo pravo. Natančneje, pritožniki izpodbijajo točko 194 izpodbijane sodbe, v kateri se Splošno sodišče za zavrnitev prvega dela prvega tožbenega razloga, navedenega na prvi stopnji, strinja z uporabo ocen, na katere se je Komisija oprla. Po mnenju pritožnikov Splošno sodišče ni obravnavalo njihove trditve, da se Komisija ne sme sklicevati na zgoraj navedeno predpostavko.

130. Pritožniki trdijo, da v odsotnosti dokazov, s katerimi bi se to podprlo, taka predpostavka ne more biti utemeljena in ne izpolnjuje zahteve po pozitivnih dokazih iz člena 3(2) osnovne uredbe. Podatki o uvozu naj bi se uporabljali posebej za oceno razvoja uvoza in razlik med državami. Pritožniki torej menijo, da je predpostavka, da takega razvoja ni, nesmiselna.

131. Komisija ob podpori intervenientk trdi, da Splošno sodišče ni storilo napake, ker je ugotovilo, da je bila zahteva po pozitivnih dokazih iz člena 3(2) osnovne uredbe izpolnjena.

132. Uvodoma naj spomnim, da imajo v skladu z ustaljeno sodno prakso institucije Unije zlasti na področju protidampinških ukrepov in določanja škode široko diskrecijsko pravico zaradi zapletenosti gospodarskih, političnih in pravnih razmer, ki jih morajo preučiti.[101]

133. V zvezi s tem ima Komisija v skladu s členom 3(2) osnovne uredbe nalogo, da zagotovi pozitivne dokaze in izvede objektivno preverjanje podatkov v zvezi z elementi škode.[102]

134. Nadzor sodišča Unije se mora torej raztezati ne le na obstoj morebitnih pravnih napak, ampak tudi na upoštevanje postopkovnih pravil, pravilnost ugotovljenega dejanskega stanja, na katerem temelji izpodbijana odločitev, neobstoj očitne napake pri presoji tega dejanskega stanja in neobstoj zlorabe pooblastil. To zlasti velja za določanje škode, povzročene industriji Unije, ki zahteva presojo zapletenih gospodarskih razmer.[103] Poleg tega mora tožeča stranka predložiti dokaze, na podlagi katerih lahko Splošno sodišče ugotovi, ali je Komisija pri ugotavljanju škode storila očitno napako pri presoji.[104]

135. Poleg tega nadzor Splošnega sodišča nad dokazi, s katerimi institucije Unije utemeljujejo svoje ugotovitve, ne pomeni ponovne presoje dejanskega stanja, ki nadomešča presojo institucij. Ta nadzor ne posega v široko diskrecijsko pravico navedenih institucij na področju trgovinske

100 Podatki Eurostata so razvrščeni glede na oznake, ki izhajajo iz KN. V obravnavani zadevi se izdelek, na katerega se nanaša izpodbijana uredba, uvršča pod dve oznaki: KN ex 7325 10 00 (netemprano lito železo) in KN ex 7325 99 10 (temprano lito železo), pri čemer navedba „ex“ pred oznako v obeh primerih kaže, da izdelek, ki je predmet preiskave, obsega le del obravnavane oznake.

101 Glej v tem smislu sodbi z dne 2. decembra 2021, Komisija in GMB Glasmanufaktur Brandenburg/Xinyi PV Products (Anhui) Holdings (C-884/19 P in C-888/19 P, EU:C:2021:973, točka 117), in z dne 10. julija 2019, Caviro Distillerie in drugi/Komisija (C-345/18 P, neobjavljena, EU:C:2019:589, točka 14).

102 Glej v tem smislu sodbo z dne 10. septembra 2015, Bricmate (C-569/13, EU:C:2015:572, točki 52 in 68).

103 Glej v tem smislu sodbo z dne 10. septembra 2015, Bricmate (C-569/13, EU:C:2015:572, točka 46 in navedena sodna praksa).

104 Glej v tem smislu sodbo z dne 20. maja 2015, Yuanping Changyuan Chemicals/Svet (T-310/12, neobjavljena, EU:T:2015:295, točka 129).

politike, temveč je omejen na presojo, ali je s temi dokazi mogoče utemeljiti ugotovitve, do katerih so te institucije prišle. Zato Splošno sodišče ni pristojno le za preverjanje točnosti navajanih dokazov, njihove zanesljivosti in notranje skladnosti, temveč tudi za nadzor nad tem, ali ti dokazi pomenijo celoto upoštevnih podatkov, ki so pomembni pri presoji kompleksnega položaja, ali je z njimi mogoče utemeljiti iz njih izpeljane ugotovitve.[105]

136. V obravnavani zadevi mora Sodišče odločiti, ali je Splošno sodišče pravilno potrdilo pristop Komisije, da se absolutni in relativni obseg uvoza zadevnega izdelka za referenčno leto in referenčne države ekstrapolira na nadaljnja leta in druge države.

137. Glede uporabe podatkov Eurostata Sodišče ni razsodilo le, da jih ni primerno uporabiti za ugotavljanje škode,[106] ampak tudi, da jih mora Komisija „z zahtevano skrbnostjo“ preučiti, kadar se ti podatki izpodbijajo.[107] Vendar je iz sodne prakse Sodišča razvidno, da „izpodbijanje“ podatkov Eurostata pomeni, da morajo stranke dokazati obstoj vsebinskih nepravilnosti, ki pomenijo dejanske napake.[108] Tako pravilo izhaja iz zgoraj navedene sodne prakse, v skladu s katero mora tožeča stranka predložiti dokaze, na podlagi katerih lahko Splošno sodišče ugotovi, da je Komisija pri ugotavljanju škode storila očitno napako pri presoji. Navesti je treba, da so pritožniki pred Splošnim sodiščem trdili, da niti Komisija niti pritožniki v upravnem postopku niso pojasnili, zakaj bi bile te predpostavke utemeljene ali razumne, da Komisija ni poskušala pridobiti informacij, da bi preverila točnost teh predpostavk, in da zato podatki o uvozu ne temeljijo na pozitivnih dokazih.[109] S tem so pritožniki v bistvu želeli preložiti dokazno breme na Komisijo in se razbremeniti dejanskega izpodbijanja zanesljivosti uporabljenih podatkov.

138. Zato je Splošno sodišče pravilno presodilo, da morajo stranke, če želijo izpodbijati zanesljivost podatkov, ki jih je uporabila Komisija v zvezi z obsegom dampinškega uvoza, svoje trditve utemeljiti z dokazi, ki lahko konkretno vzbudijo dvom o verodostojnosti metode ali podatkov, ki jih je ta institucija uporabila.[110] V obravnavani zadevi Splošno sodišče ni odkrilo take dejanske napake, Sodišče pa bi se moralo v tej fazi vzdržati ponovne presoje dejanskega stanja, ker to v okviru pritožbe ni v njegovi pristojnosti.

139. Glede prilagoditev in ekstrapolacij pri določanju škode Sodišče ni določilo standarda o tem, kaj je dovoljena prilagoditev ali ekstrapolacija. Sodišče bi torej moralo oceniti, ali so zadevne prilagoditve in ekstrapolacije dopustne v skladu s poročili pritožbenega organa STO v zvezi s členom 3.1 protidampinškega sporazuma iz leta 1994.

105 Sodbi z dne 18. oktobra 2018, Gul Ahmed Textile Mills/Svet (C-100/17 P, EU:C:2018:842, točka 64), in z dne 10. julija 2019, Caviro Distillerie in drugi/Komisija (C-345/18 P, neobjavljena, EU:C:2019:589, točka 16).

106 Za izračun obsega dampinškega uvoza je treba uporabiti podatke Eurostata (glej v tem smislu sodbo z dne 22. marca 2012, GLS, C-338/10, EU:C:2012:158, točka 30).

107 Sodba z dne 10. septembra 2015, Bricmate (C-569/13, EU:C:2015:572, točka 68).

108 Prav tam (točke od 47 do 49). Na primer, v sodbi Bricmate je švedsko predložitveno sodišče, ki se je sklicevalo na to, da družba Bricmate utemeljeno izpodbija podatke o obsegu uvoza, svoje dvome utemeljilo na teh izpodbijanjih, da bi izpostavilo dvom o tem, ali so bili podatki napačni. Predložitveno sodišče je postavilo vprašanje, ali sta instituciji Unije storili napako v zvezi z obsegom uvoza blaga, uvrščenega pod tarifno številko 6908 90 99 KN, ker je bil obseg kitajskega uvoza v Izvedbeni uredbi Sveta (EU) št. 917/2011 z dne 12. septembra 2011 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve in dokončnem pobiranju začasne dajatve, uvedene na uvoz keramičnih ploščic s poreklom iz Ljudske republike Kitajske (UL 2011, L 238, str. 1), precenjen za 1,3 milijona m^2 za leto 2009 in za obdobje preiskave. Prav tako je predložitveno sodišče dvomilo o tem, ali sta instituciji storili napako v zvezi z uvozom blaga, uvrščenega pod tarifno številko 6907 90 99 KN, ki je postala tarifna številka 6907 90 80 KN, s tem, da naj bi za leto 2009 in za obdobje preiskave obseg tega uvoza precenili za 10 %.

109 Glej tožbo pred Splošnim sodiščem (točka 35).

110 Glej v tem smislu sodbo z dne 20. septembra 2019, Jinan Meide Casting/Komisija (T-650/17, EU:T:2019:644, neobjavljena, točka 357).

140. V zvezi s tem je pritožbeni organ STO v poročilu v zadevi ZDA – Vroče valjano jeklo ugotovil, da se izraz „pozitiven dokaz“ nanaša na „kakovost dokaza, na katerega se organi lahko zanesejo pri odločanju“, in da izraz „pozitiven“ pomeni, „da mora biti dokaz pritrdilen, objektiven in preverljiv ter da mora biti verodostojen“. [111]

141. Poleg tega je pritožbeni organ STO v poročilu v zadevi Mehika – Poročilo o protidampinških dajatvah na riž priznal, da je treba v okviru diskrecijske pravice, ki jo ima preiskovalni organ pri izbiri metodologije za analizo škode, pričakovati, da se bo moral ta organ zanašati na *razumne predpostavke ali sklepanja*. Pritožbeni organ STO pa je dodal, da mora preiskovalni organ pri tem zagotoviti, da njegove ugotovitve temeljijo na „pozitivnih dokazih“. Kadar torej odločitev temelji na predpostavkah, morajo biti te predpostavke izpeljane kot *razumno sklepanje* iz verodostojne podlage dejstev in morajo biti dovolj pojasnjene, da je mogoče preveriti njihovo objektivnost in verodostojnost. [112] V zadevnem primeru je pritožbeni organ STO menil, da mora zadevni preiskovalni organ „utemeljiti razumnost in verodostojnost posameznih predpostavk“. [113]

142. Iz teh poročil izhaja, da lahko preiskovalni organ, kadar ni podatkov, na podlagi katerih bi bilo mogoče neposredno dokazati obstoj določenih dejstev, ugotovi obstoj škode na podlagi prilagojenih podatkov, ki izhajajo iz razumnega sklepanja ali razumnih predpostavk. To odpira vprašanje, kaj je razumno sklepanje oziroma razumna predpostavka. Po mojem mnenju je predpostavka oziroma sklepanje razumno, če je bolj verjetno, da je pravilno kot ne. Gre za oceno verjetnosti scenarijev, pri katerih obstaja velika verjetnost, da je razumno sklepanje pravilno. Prvič, za to morajo biti ti podatki, kadar se Komisija opira na sklepanje na podlagi prilagoditev znanih podatkov, zanesljivi in pravilni. Zato Komisija običajno uporablja podatke Eurostata, ki so bili zbrani po dobro uveljavljenem postopku, ki vključuje zadostno raven nadzora. Drugič, prilagoditve morajo biti izvedene z uporabo verjetne in pregledne metode, s čimer se zagotovi zelo verjeten sklep, ki lahko pomeni razumno sklepanje ali razumno predpostavko. [114]

143. Zato mora biti sodni nadzor v zvezi z oceno prilagoditev in ekstrapolacij pri določanju škode omejen na preverjanje, ali predpostavka, na katero se opira Komisija, temelji na podatkih, ki so zanesljivi in pravilni, in ali so bile prilagoditve izvedene na podlagi verodostojne in pregledne metode. Glede na te ugotovitve bi moralo Splošno sodišče preučiti, ali prilagoditve in ekstrapolacije, ki jih je opravila Komisija v zvezi s podatki Eurostata za zadevne izdelke, pomenijo *razumno sklepanje* ali *razumno predpostavko*.

144. Splošno sodišče je v izpodbijani sodbi zelo podrobno pojasnilo, kako je Komisija izvedla prilagoditve in ekstrapolacije ter ali je mogoče podatke, ki jih je Komisija uporabila, pravno opredeliti kot pozitivne dokaze. [115] Splošno sodišče je, prvič, opisalo projekcijo 30 % obsega dampinškega uvoza za obdobje po letu 2014. Komisija se je v bistvu oprla na znane obstoječe

111 Glej v tem smislu poročilo pritožbenega organa STO v zadevi „Združene države – Protidampinški ukrepi za nekatere vroče valjane jeklene izdelke iz Japonske“, sprejeto 23. avgusta 2001 (WT/DS 184/AB/R), točka 192.

112 Poročilo pritožbenega organa STO z dne 29. novembra 2005 v zadevi „Mehika – Dokončni protidampinški ukrepi za goveje meso in riž“ (AB-2005-6) (WT/DS 295/AB/R), točka 204.

113 Prav tam, opomba 228.

114 Ta zahteva izhaja iz sodbe z dne 10. septembra 2015, Bricmate (C-569/13, EU:C:2015:572, točki 65 in 68), v kateri je Sodišče ugotovilo, da „instituciji Unije nista s *potrebno skrbnostjo* preučili podatkov, ki jih vsebujejo statistike Eurostata“ (moj poudarek).

115 Zaradi celovitosti naj navedem, da je Splošno sodišče v točkah od 167 do 173 izpodbijane sodbe preučilo, ali je Komisija dejansko upoštevala vse trditve, ki so jih navedli pritožniki v zvezi s preverjanjem metode, ki so jo predlagali pritožniki med upravnim postopkom, in ali ti podatki niso bili sprejeti „samodejno“.

podatke, to je razčlenitev uvoženih izdelkov pred letom 2014.[116] Drugič, ker natančen odstotek razčlenitve države porekla nekaterih izdelkov ni bil znan, je Splošno sodišče pojasnilo metodo za oceno odstotka obsega uvoza zadevnega izdelka glede na državo porekla.[117] Tretjič, Splošno sodišče je pojasnilo, kako je Komisija po uradni dolžnosti izpeljala obseg določene kategorije izdelkov (kanalske rešetke), tako da je upoštevala povprečno prodajo teh izdelkov, ki so jo vzorčeni proizvajalci izvozniki dosegli v obdobju preiskave.[118] Glede na te podrobne razlage je Splošno sodišče *prima facie* ugotovilo, da so bile te metode verjetne in pregledne. Nato je Splošno sodišče podrobno presodilo tri očitke, ki so jih navedli pritožniki.[119]

145. V zvezi s tem je treba poudariti, da je Splošno sodišče v svoji presoji v bistvu ugotovilo, da se je Komisija oprla na zanesljiva in točna razmerja glede prejšnjih obdobij ali različnih držav izvora. Tako je Splošno sodišče v točki 196 izpodbijane sodbe presodilo, da so ocene, ki jih je predložila Komisija, „razumne“ in „verjetne“. V bistvu je Splošno sodišče upoštevalo dejstvo, da prilagoditve in ekstrapolacije temeljijo na verodostojni podlagi in da so ustrezne. Pri tem je Splošno sodišče preizkusilo neobstoj očitne napake pri presoji in razumno verjetnost, da je predpostavka pravilna, kar je po mojem mnenju, kot je pojasnjeno zgoraj,[120] pravilen pravni standard.

146. Natančneje, pritožniki so na obravnavi trdili, da so se deleži zadevnih izdelkov *zagotovo* spremenili in da je „očitno nelogično“ domnevati, da sprememb ni bilo. Pritožniki so trdili, da so se deleži izdelkov po „preprosti logiki“ skozi čas spremenili. Po mojem mnenju je Splošno sodišče pravilno razsodilo, da so ocene verjetne in razumne in da je zato Komisija lahko razumno domnevala, da se obseg uvoza zadevnega izdelka pod določeno oznako KN ali iz določene države skozi čas ni spreminjal. Kot so intervenientke navedle na obravnavi pred Sodiščem, je mogoče razumno domnevati, da je bilo povpraševanje po obeh zadevnih izdelkih, in sicer po urbani opremi in pokrovih jaškov, pred in po letu 2014 stabilno, saj imata ta izdelka precej dolgo življenjsko dobo in ker je bil obseg uvoza teh izdelkov skozi čas stabilen. Tako je obstajala *velika verjetnost*, da je delež teh izdelkov ostal enak pred letom 2014, ko so bili podatki o tem deležu na voljo, in po letu 2014, ko teh podatkov ni bilo na voljo. Kot je razloženo zgoraj, se je Komisija zanašala na znane podatke in je sledila verjetni in pregledni metodi ter tako z veliko verjetnostjo prišla do pravilnega zaključka. Zato Splošno sodišče ni storilo napake, ker je presodilo, da je bilo sklepanje Komisije razumno.

116 Natančneje, Splošno sodišče v točkah 159 in 160 izpodbijane sodbe pojasnjuje, da je imela Komisija v zvezi z izdelki iz netempranega litega železa (oznaka KN ex 7325 10) od leta 2014 naprej samo podatke, ki ustrezajo oznaki KN ex 7325 10 00, ki je zajemala zadevni izdelek skupaj z drugimi izdelki. Da bi Komisija ločila številke, ki so ustrezale dejanskemu uvozu zadevnega izdelka v obravnavanem obdobju, je upoštevala podatke pred letom 2014 v zvezi z izdelki iz netempranega litega železa. Komisija se je oprla na razmerje med tem uvozom v treh podoznakah, ki so pred letom 2014 zagotavljale podatke o tem izdelku. Delež, ki ga je mogoče pripisati zadevnemu izdelku, je bil ocenjen na 30 %. Na podlagi tega je Komisija sklepala, da se je 60 % obsega kitajskega uvoza, 73 % obsega indijskega uvoza in 50 % obsega uvoza iz drugih držav nanašalo na zadevni izdelek, in te odstotke uporabila za uvoz, evidentiran med 1. januarjem 2014 in koncem obdobja preiskave.

117 Natančneje, Splošno sodišče v točkah od 161 do 163 izpodbijane sodbe pojasnjuje, da je Komisija ugotovila, da so uvozniki tempranega litega železa s poreklom iz Kitajske oznako KN ex 7325 99 10 začeli uporabljati leta 2005, ko je Evropska unija uvedla prejšnje protidampinške ukrepe. Komisija je za izračun uvoza, na katerega se nanaša ta oznaka, uporabila leto 2004 kot referenčno leto, za katero je imela podatke za uvoz, ki je ustrezal oznaki KN ex 7325 99 10, vendar se ni nanašal na zadevni izdelek. Zato je Komisija od obsega uvoza v obravnavanem obdobju odštela transakcije, ki so bile izvedene leta 2004. V skladu s tem je Komisija presodila, da se stoodstotni delež transakcij, ki so se nanašale na zadevni izdelek, uvrščа pod oznako KN ex 7325 99 10, od česar je treba odšteti 14.645 ton. Podobno je Komisija izračunala obseg uvoza tempranega litega železa iz Indije, določenega pod oznako KN ex 7325 99 10, tako da je obseg uvoza v letu 2009 pod to oznako, ki se ni nanašal na zadevni izdelek, odštela od obsega uvoza v obravnavanem obdobju.

118 Točki 165 in 166 izpodbijane sodbe.

119 Glej presojo prvega in drugega očitka (točke od 167 do 170 oziroma točke od 174 do 196 izpodbijane sodbe), ki sta predmet prvega dela prvega pritožbenega razloga.

120 Glej točko 142 zgoraj.

147. Zato glede na zgoraj navedena poročila pritožbenega organa STO, v katerih sta priznana „razumno sklepanje“ [121] in široka diskrecijska pravica, podeljena Komisiji, [122] menim, da je mogoče podatke v zvezi z zadevnim izdelkom ekstrapolirati in prilagoditi, kot je pojasnjeno. [123] Zadevne prilagoditve in ekstrapolacija pomenijo pozitiven dokaz v smislu poročil pritožbenega organa STO in v smislu člena 3(2) osnovne uredbe. Tako Splošno sodišče v točkah od 183 do 196 izpodbijane sodbe ni storilo napake, ker je zavrnilo očitke tožečih strank in potrdilo zadevne ocene.

2. Zavrnitev drugih podatkov

148. Pritožniki v pritožbi izpodbijajo dejstvo, da je Splošno sodišče v točkah 178 in 179 izpodbijane sodbe zavrnilo druge podatke, ki so jih predložili. Pred Splošnim sodiščem so pritožniki trdili, da bi morala Komisija upoštevati izvozne podatke kitajskih carinskih organov, ki kažejo, da so bile ocene Unije precenjene. [124]

149. Da bi se pritožniki izognili pripombam na podatke, ki jih je Komisija dejansko uporabila, so predložili druge podatke. V točkah 178 in 179 izpodbijane sodbe je Splošno sodišče pravilno zavrnilo trditve pritožnikov z navedbo, da morajo tožeče stranke na prvi stopnji, če želijo izpodbiti zanesljivost podatkov, ki jih je uporabila Komisija v zvezi z obsegom dampinškega uvoza, svoje trditve podpreti z elementi, ki lahko konkretno vzbudijo dvom o verodostojnosti metode ali podatkov, ki jih je uporabila ta institucija. Splošno sodišče je tako opozorilo, da tožeča stranka ne more zgolj predložiti drugih številk, temveč mora predložiti dokaze, se katerimi se lahko izpodbijajo podatki, ki jih je predložila Komisija.

150. V pritožbi se zdi, da pritožniki v tej analizi ne navajajo nobene posebne napačne uporabe prava, zaradi česar ta trditev ni dopustna. Vsekakor je treba trditev zavrniti kot neutemeljeno. Zaradi zgoraj navedenih razlogov [125] morajo stranke svoje trditve podpreti z elementi, ki lahko konkretno vzbudijo dvom o verodostojnosti metode ali podatkov, ki jih je uporabila ta institucija, [126] namesto da le predložijo alternativne podatke iz drugih virov. Kot je pojasnjeno zgoraj, mora tožeča stranka predložiti dokaze, na podlagi katerih bo Splošno sodišče lahko ugotovilo, da je Komisija pri ugotavljanju škode storila očitno napako pri presoji. [127]

151. V teh okoliščinah Sodišču predlagam, naj prvi del prvega pritožbenega razloga zavrne kot delno nedopusten in delno neutemeljen.

121 Glej točki 140 in 141 zgoraj.

122 Glej točko 132 zgoraj.

123 Kot je pojasnjeno zgoraj, poročila STO priznavajo *razumno sklepanje*. Slovar Merriam-Webster opredeljuje „sklepati“ kot „izpeljati sklep na podlagi dejstev ali premis“, medtem ko „ekstrapolirati“ opredeljuje kot „napovedovanje projekcije preteklih spoznanj ali znanih podatkov“. Ekstrapolacija torej vključuje napovedovanje prihodnjih podatkov z uporabo zgodovine podatkov. Zato je treba tudi ekstrapolacijo, kakršna je ta v obravnavani zadevi, ker se opira na *znane* zanesljive podatke, priznati kot razumno sklepanje.

124 Tožba pred Splošnim sodiščem (točka 37 in Priloga 11 k njej).

125 Glej točko 137 zgoraj.

126 Točki 178 in 179 izpodbijane sodbe.

127 Glej v tem smislu sodbo z dne 20. maja 2015, Yuanping Changyuan Chemicals/Svet (T-310/12, neobjavljena, EU:T:2015:295, točka 129). Glej po analogiji sodbo z dne 16. aprila 2015, TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, točki 41 in 42 ter navedena sodna praksa).

C. Drugi pritožbeni razlog

152. Pritožniki trdijo, da je Splošno sodišče v točkah od 302 do 311 izpodbijane sodbe napačno uporabilo pravo, ker je preučilo le njihove trditve v zvezi s proizvodnimi stroški enega od podjetij Unije (družba Saint-Gobain PAM) in ne tistih trditev, ki se nanašajo na dobičkonosnost tega podjetja. Natančneje, glede na dejstvo, da je družba Saint-Gobain PAM zadevni izdelek prodajala neposredno, neodvisnim strankam, in posredno, prek povezanih prodajnih subjektov, naj bi bil edini način za ugotovitev dobička, ki ga je skupina Saint-Gobain PAM dejansko ustvarila, primerjava, na eni strani prodajne cene nepovezanim strankam in na drugi strani proizvodnih stroškov proizvajalca in prodajnih, splošnih in upravnih stroškov (v nadaljevanju: PSU-stroški) preprodajalcev.

153. Ker je Komisija upoštevala samo proizvodne stroške, nastale družbi Saint-Gobain PAM v okviru proizvodnje, ne glede na vrsto prodaje, ki sledi, pri izračunu skupne dobičkonosnosti tega podjetja naj ne bi upoštevala „skritega“ dobička, ki ga proizvajalec ustvari s prodajo povezanim subjektom. Na obravnavi so pritožniki trdili, da je Komisija izključila stroške neodvisnih preprodajalcev.

154. Natančneje, pritožniki trdijo, da če povezani prodajni subjekti ustvarijo 2-odstotni dobiček od svoje prodaje nepovezanim strankam, proizvajalec pa ustvari 10-odstotni dobiček od svoje prodaje povezanim prodajnim subjektom, naj bi bil dejanski skupni dobiček skupine Saint-Gobain PAM vsota števil, dobljenih na podlagi teh odstotkov. Vendar naj bi Komisija z uporabo lastne metode v tem primeru ugotovila, da je skupina Saint-Gobain PAM ustvarila le 2-odstotni skupni dobiček. Dodatni 10-odstotni dobiček, ki ga proizvajalec ustvari s svojo prodajo povezanim prodajnim subjektom, naj bi ostal „skrit“, ta prodaja pa naj bi se štela kot strošek pri analizi škode.

155. Komisija ob podpori intervenientk trdi, da drugi pritožbeni razlog ni dopusten.

156. Uvodoma je treba opozoriti, da mora v skladu s členom 3(2) osnovne uredbe določanje škode temeljiti na pozitivnih dokazih in vključevati objektivno preverjanje učinka dampinškega uvoza na cene na trgu Unije za podobne izdelke. Natančneje, v zvezi z učinkom dampinškega uvoza na cene člen 3(3) navedene uredbe določa obveznost, da se ugotovi, ali je pri tem uvozu prišlo do znatnega nelojalnega nižanja cen, če se ta cena primerja s ceno podobnega izdelka industrije Unije, oziroma, ali tak uvoz kako drugače v znatni meri pritiska na znižanje cen ali v znatni meri preprečuje zvišanja cen, do katerih bi sicer prišlo.

157. V zvezi s presojo tega vpliva člen 3(5) osnovne uredbe določa, da mora ta temeljiti na oceni vseh gospodarskih dejavnikov in pokazateljev, ki vplivajo na stanje industrije Unije. Ta določba vsebuje seznam dejavnikov, ki se lahko upoštevajo. V tej določbi je tudi določeno, da ta seznam ni izčrpen in da ni nujno, da je eden ali več teh dejavnikov odločujočih. [128]

158. V zvezi s tem pritožbenim razlogom je treba navesti dve uvodni ugotovitvi.

159. Na prvem mestu, glede dejavnikov iz prejšnje točke je treba razlikovati med makroekonomskimi in mikroekonomskimi kazalniki. Po eni strani je treba glede makroekonomskih kazalnikov, kot so proizvodnja, proizvodna zmogljivost, izkoriščenost

[128] Sodbe z dne 28. novembra 2013, CHEMK in KF/Svet (C-13/12 P, neobjavljena, EU:C:2013:780, točka 56); z dne 19. decembra 2013, Transnational Company „Kazchrome“ in ENRC Marketing/Svet (C-10/12 P, neobjavljena, EU:C:2013:865, točka 20), in z dne 16. aprila 2015, TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, točka 32).

zmogljivosti, obseg prodaje, tržni delež, zaposlovanje, rast, produktivnost ter višina stopnje dampinga in okrevanje po preteklem dampingu, navesti, da ti kazalniki temeljijo na podatkih industrije Unije kot celote, torej vseh proizvajalcev Unije.[129] Pa drugi strani je treba glede mikroekonomskih kazalnikov navesti, da ti vključujejo povprečne cene na enoto, stroške na enoto, stroške dela, zaloge, dobičkonosnost, denarni tok, investicije, donosnost naložb in sposobnost zbiranja kapitala. Iz točk od 161 do 167 obrazložitve začasne uredbe je razvidno, da so bili zadnjenavedeni dejavniki preučeni na podlagi informacij, pridobljenih iz odgovorov vzorčenih proizvajalcev Unije na vprašalnik Komisije o škodi.[130]

160. Zdi se, da se drugi pritožbeni razlog nanaša na točno določen mikroekonomski kazalnik škode, in sicer na *dobičkonosnost* industrije Unije. Ker gre za mikroekonomski kazalnik škode, je Komisija svoje izračune oprla na odgovore na ta vprašalnik.[131]

161. Na drugem mestu, izračun dobičkonosnosti je pojasnjen v točki 161 obrazložitve začasne uredbe, rezultati tega izračuna pa so prikazani v Preglednici 12 te uredbe. Komisija pojasnjuje, da je „dobičkonosnost treh vzorčenih proizvajalcev Unije določila tako, da je neto dobiček pred obdavčitvijo pri prodaji podobnega izdelka nepovezanim strankam v [Evropski uniji] izrazila kot delež prihodkov od zadevne prodaje“. Kot je pojasnila Komisija v odgovorih na vprašanja Sodišča, gre za „razliko med proizvodnimi stroški skupine, ki vključujejo PSU[-stroške] povezane prodajne družbe, in ceno, ki jo je plačala prva neodvisna stranka“.[132] Iz tega sledi, da je dobičkonosnost razlika med dvema številoma, to je proizvodnimi stroški podjetja na eni strani in ceno, ki jo je plačal prvi neodvisni kupec, na drugi strani.

162. Pred Splošnim sodiščem so pritožniki v petem delu prvega tožbenega razloga trdili, da „je Komisija za izračun škode za industrijo Unije v primeru družbe Saint-Gobain PAM uporabila cene, ki so se zaračunavale za nadaljnjo prodajo znotraj skupine družb, katere del je ta proizvajalec (uporaba transfernih cen), ne da bi ocenila, ali so te nabavne cene tržne“.[133] Natančneje, pritožniki so pred Splošnim sodiščem trdili, da bi morala Komisija uporabiti proizvodne stroške družbe Saint-Gobain PAM (Francija) in zadevne PSU-stroške družbe Saint-Gobain Nemčija, Španija in Italija ter te proizvodne stroške primerjati s cenami teh povezanih prodajnih podjetij, ki jih zaračunajo prvi neodvisni stranki. Ta druga metoda naj bi odpravila vsako umetno zvišanje prodajne cene, dogovorjene med družbo Saint-Gobain PAM in povezanimi družbami.

163. Pritožniki pred Sodiščem izpodbijajo nadzor Splošnega sodišča nad vključitvijo cen znotraj skupine v izračun stroškov industrije Unije.[134] Po mnenju pritožnikov je Splošno sodišče v točkah od 302 do 311 izpodbijane sodbe storilo napako, ker je preučilo samo njihove trditve v zvezi s stroški in ne tistih v zvezi z dobičkonosnostjo družbe Saint-Gobain PAM.

164. V zvezi s tem so ugotovitve Splošnega sodišča navedene v točkah 305 in 306 izpodbijane sodbe. Splošno sodišče je ugotovilo, da dejstvo, da družba Saint-Gobain PAM zadevnega izdelka ni prodajala samo neposredno neodvisnim strankam, vendar tudi posredno, prek povezanih

129 Glej točke od 130 do 137 in od 142 do 160 obrazložitve izpodbijane uredbe.

130 Glej po analogiji sodbo z dne 10. julija 2019, Caviro Distillerie in drugi/Komisija (C-345/18 P, neobjavljena, EU:C:2019:589, točka 44).

131 Glej Preglednico 12 začasne uredbe.

132 Glej točko 43 odgovorov.

133 Glej točko 302 izpodbijane sodbe. Tržno načelo izhaja iz neodvisnega razmerja med neodvisnima strankama. Tržna cena predstavlja ceno, ki bi jo morali zaračunati povezani subjekti, če ti subjekti ne bi bili med seboj povezani.

134 Pritožniki izpodbijajo presojo Splošnega sodišča nad petim delom prvega tožbenega razloga, ki se nanaša na vključitev cen znotraj skupine v izračun stroškov industrije Unije, in zlasti točke od 302 do 311 izpodbijane sodbe. Vendar pritožniki izrecno izključujejo točke od 308 do 310 izpodbijajo sodbe (glej opombo 24 pritožbe). Tako bodo ti sklepni predlogi omejeni na točke od 302 do 307 in 311 izpodbijane sodbe.

subjektov, ne vpliva na določitev proizvodnih stroškov. Splošno sodišče je v točki 307 ugotovilo, da dejstvo, da je del prodaje potekal prek povezanih družb, nima nobenega vpliva na izračun proizvodnih stroškov družbe Saint-Gobain PAM in posledično na oceno škode za industrijo Unije.

165. V zvezi s tem poudarjam, da se utemeljitev pritožnikov pred Splošnim sodiščem in Sodiščem nanaša na prvi dejavnik pri določanju dobičkonosnosti, to je na proizvodne stroške. Ugotovitev, da določitev proizvodnih stroškov ni odvisna od prodaje znotraj skupine, je ugotovitev *dejanskega stanja*, ki je v okviru pritožbe ni mogoče izpodbijati Pomembno je navesti, da Splošno sodišče v nasprotju s trditvami pritožnikov [135] ni ugotovilo, da je izračun dobička temeljil na nakupni ceni znotraj skupine, dogovorjeni med družbo Saint-Gobain PAM in povezanimi subjekti. Zato je treba zavrniti utemeljitev, da Komisija ni razkrila „skritih“ dobičkov zaradi prodaje znotraj skupine, saj ta prodaja za določitev proizvodnih stroškov ni bila upoštevna.

166. Vsekakor se na podlagi pojasnil Komisije pred Sodiščem zdi, da Komisija ni uporabila dobička znotraj skupine za izračun dobičkonosnosti družbe Saint-Gobain PAM. Kot je pojasnila Komisija, je najprej izračunala proizvodne stroške za vsak izdelek, ki ga je proizvedel vzorčeni proizvajalec Unije. [136] Te proizvodne stroške je nato Komisija primerjala s prodajnimi cenami, zaračunanimi prvi neodvisni stranki na trgu Unije. Drugače povedano, kadar proizvajalec Unije izdelek najprej proda povezanemu subjektu, Komisija uporabi ceno, ki jo ta povezani subjekt zaračuna prvemu neodvisnemu kupcu. Zato izračun dobičkonosnosti ni vključeval nobene cene, ki se zaračuna med dvema povezanima subjektoma enega proizvajalca Unije. [137] Nazadnje, Komisija je na podlagi dobičkonosnosti v zvezi z vsakim vzorčenim proizvajalcem Unije, ki je odgovoril na vprašalnik, združila podatke in izračunala njihovo povprečje, da bi oblikovala kazalnik škode, imenovan „dobičkonosnost“. [138] Zato se mi zdi, da je Splošno sodišče v točki 306 izpodbijane sodbe pravilno presodilo, da pri izračunu proizvodnih stroškov proizvajalca prodajne cene znotraj skupine nimajo vpliva.

167. Zato menim, da Splošnemu sodišču ni mogoče očitati, da je sprejelo pristop Komisije. Tako se zdi, da določitev škode temelji na objektivnih elementih. V teh okoliščinah Sodišču predlagam, naj drugi pritožbeni razlog zavrne kot neutemeljen.

D. Peti pritožbeni razlog

1. Prvi del

168. Pritožniki s prvim delom petega pritožbenega razloga izpodbijajo delno nedopustnost tretjega tožbenega razloga na prvi stopnji, ki se nanaša na možnost različnih subjektov, da uveljavljajo kršitev pravice do obrambe.

169. Splošno sodišče je v izpodbijani sodbi opredelilo tri položaje glede na identiteto subjekta, ki navaja tožbeni razlog. V prvem položaju združenje CCCME deluje v svojem imenu in zatrjuje kršitev lastnih procesnih pravic. V drugem položaju tožbeni razlog navajajo člani združenja CCCME in druge pravne osebe, katerih imena so navedena v Prilogi I k izpodbijani sodbi, ki izpodbijajo izpodbijano uredbo z utemeljitvijo, da jim niso bile sporočene informacije, bistvene

135 Točka 23 pritožbe.

136 Tako imenovani izračun na podlagi posameznih transakcij.

137 Komisija se sklicuje na točki 54 in 55 pisnih odgovorov na vprašanja Splošnega sodišča z dne 7. aprila 2020.

138 Glej prvo vrstico Preglednice 12 začasne uredbe. Komisija poudarja, da nobena zainteresirana stran ali združenje CCCME med upravnim postopkom ni izpodbijalo podatkov iz te preglednice.

za obrambo njihovih interesov. Tretji položaj vključuje dva različna primera. Prvič, druge pravne osebe, katerih imena so navedena v tej prilogi, trdijo, da so bile kršene procesne pravice združenja CCCME.[139] Drugič, člani združenja CCCME zatrjujejo kršitev lastnih procesnih pravic, ki izhaja iz dejstva, da naj bi združenje CCCME med protidampinškim postopkom domnevno uveljavljalo procesne pravice svojih članov.[140]

170. Pritožniki izpodbijajo drugi in tretji položaj.

171. V zvezi z drugim položajem pritožniki trdijo, da je Splošno sodišče v točkah od 434 do 438 izpodbijane sodbe storilo napako, ker je ugotovilo, da člani združenja CCCME in devet drugih pritožnic niso sodelovali v preiskavi in da torej njihov očitek, s katerim trdijo, da jim niso bile sporočene informacije v zvezi z ugotavljanjem dampinga in škode, ni dopusten. Po mnenju pritožnikov so te osebe sodelovale v preiskavi, saj so sodelovale pri sestavi vzorca ali pa so bile same vključene v vzorec.

172. Te trditve odpirajo vprašanje, ali dejstvo, da proizvajalec izvoznik izpolni vprašalnik za vzorčenje in je pripravljen biti vključen v vzorec, pravno zadostuje za opredelitev tega proizvajalca izvoznika kot zainteresirane strani v smislu člena 5(10), drugi pododstavek, osnovne uredbe, saj ima zaradi tega lahko ta stranka procesna jamstva iz navedene uredbe.

173. Preden odgovorim na to vprašanje, naj navedem, da je način, kako je Komisija izvedla vzorčenje kitajskih proizvajalcev v skladu s členom 17 osnovne uredbe, opisan v točkah 22 in 23 obrazložitve začasne uredbe. Komisija je pojasnila, da je za odločitev, ali je vzorčenje potrebno, in za to, da bi v takem primeru lahko izbrala vzorec, vse proizvajalce izvoznike Kitajske pozvala, naj zagotovijo informacije, določene v obvestilu o začetku.[141] Zahtevane informacije je predložilo 81 proizvajalcev izvoznikov Kitajske, ki so se strinjali z vključitvijo v vzorec; 78 od teh je bilo ugotovljenih kot sprejemljivih za vzorec.[142] Komisija je na podlagi največjega reprezentativnega obsega izvoza v Evropsko unijo začasno izbrala vzorec treh sodelujočih proizvajalcev. V skladu s členom 17(2) osnovne uredbe so bila z vsemi znanimi zadevnimi proizvajalci izvozniki in organi Kitajske opravljena posvetovanja o izbranem vzorcu. Na zahtevo nekaterih strank je Komisija spremenila vzorec tako, da je vključila pet največjih proizvajalcev izvoznikov v Evropsko unijo. Misija Kitajske pri Evropski uniji je izrazila podporo končni sestavi vzorca. Iz tega opisa in iz pojasnil Komisije na obravnavi pred Sodiščem izhaja, da so dejansko obstajale tri kategorije proizvajalcev izvoznikov, to je, prvič, proizvajalci izvozniki, ki so odgovorili na obvestilo o začetku, ki so tako postali zainteresirane strani, drugič, tisti, vključeni v vzorec, in tretjič, tisti, ki so sodelovali s Komisijo pri vzpostavitvi sestave vzorca.

174. Pred Splošnim sodiščem so proizvajalci izvozniki trdili, da je bila kršena *njihova* pravica do obrambe. Splošno sodišče je zavrnilo tretji tožbeni razlog za razglasitev ničnosti, kot so ga navedli vzorčeni proizvajalci izvozniki in drugi sodelujoči proizvajalci izvozniki.[143] Pritožniki pred

139 Točki 440 in 441 izpodbijane sodbe.

140 Točke od 442 do 447 izpodbijane sodbe.

141 Komisija je v *Uradnem listu Evropske unije* objavila Obvestilo o začetku protidampinškega postopka v zvezi z uvozom nekaterih izdelkov iz litega železa s poreklom iz Ljudske republike Kitajske in Indije (UL 2016, C 461, str. 22). Poleg tega je Komisija misijo Kitajske pri Evropski uniji pozvala, naj opredeli morebitne druge proizvajalce izvoznike, ki bi bili zainteresirani za sodelovanje pri vzorčenju, in/ali stopi v stik z njimi.

142 Trije proizvajalci so sporočili, da v obdobju preiskave niso izvažali zadevnega izdelka v Evropsko unijo, zato se je štelo, da jih ni mogoče vključiti v vzorec.

143 Točke od 434 do 450 izpodbijane sodbe.

Sodiščem trdijo, da je Splošno sodišče napačno pravno opredelilo dejansko stanje.[144] Po mnenju pritožnikov je treba osebe, ki odgovorijo na vprašalnik za vzorčenje, šteti za proizvajalce izvoznike, ki sodelujejo v preiskavi.[145]

175. V zvezi s tem naj opozorim, da ni sporno, da so nekatere osebe sodelovale pri izbiri vzorca in so bile vanj tudi vključene. Da bi se ugotovila narava sodelovanja teh oseb v upravnem postopku, bi bilo treba preučiti, ali se morda pojma udeleženci v preiskavi iz člena 5(10) osnovne uredbe in udeleženci v vzorčenju iz člena 17 te uredbe prekrivata.

176. Na eni strani, člen 5(10), drugi pododstavek, osnovne uredbe določa, da „obvestilo o začetku postopka naznani začetek preiskave“, in sicer se „v njem […] navede roke, v katerih se lahko zainteresirane strani javijo, predstavijo svoja stališča v pisni obliki in posredujejo informacije, če naj se taka stališča in informacije tekom preiskave upoštevajo“. Kot sem že navedla,[146] je treba to določbo razlagati skupaj s seznamom zainteresiranih strani iz člena 5(11) osnovne uredbe, to so „izvozniki, uvozniki in predstavniška združenja uvoznikov ali izvoznikov, za katere je znano, da jih to zadeva, kakor tudi predstavniki države izvoznice in pritožniki“. Pritožniki v bistvu navajajo, da ta seznam ni izčrpen in da je treba *osebam*, ki so sodelovale pri izbiri vzorca, in osebam, ki so bile vključene v ta vzorec, dati enak status kot osebam na tem seznamu. Osnovna uredba izrecno ne določa, ali je ta seznam izčrpen ali ne.[147]

177. Na drugi strani, člen 17(1) osnovne uredbe določa, da se lahko v primerih, kadar gre za veliko število pritožnikov, izvoznikov ali uvoznikov, vrst izdelkov ali transakcij, preiskava omeji na smiselno število strank, izdelkov ali transakcij, tako da uporabi vzorce. Podjetje, ki želi izkoristiti posebno dajatev, lahko torej izpolni vprašalnik v skladu s členom 17(2) navedene uredbe,[148] kar pa je le en korak v preiskavi.

178. Pritožniki trdijo, da Komisija lahko sprejme kakršen koli ukrep na podlagi člena 5(10) osnovne uredbe, zato je predložitev vprašalnika za vzorčenje način, kako lahko proizvajalec izvoznik „naveže stik“ s Komisijo kot odgovor na obvestilo o začetku v skladu s tem členom.

179. Vendar po mojem mnenju iz osnovne uredbe ni mogoče sklepati, da se izpolnjevanje izvoznikovega vprašalnika za vzorčenje enači s tem, da subjekt postane zainteresirana stran v skladu s členom 5(10) in (11) osnovne uredbe. Iz splošne sistematike osnovne uredbe namreč izhaja, da se pojem zainteresirane strani v tem členu razlikuje od strank iz člena 17 osnovne uredbe.

144 V delu v katerem pritožniki trdijo, da je Splošno sodišče očitno izkrivilo dejstva, je treba opozoriti, da ne navajajo, katera dejstva naj bi bila izkrivljena.

145 V točki 120 izpodbijane sodbe je Splošno sodišče pojasnilo, da so člani CCCME podjetja, ki proizvajajo in izvažajo zadevni izdelek, ki so na eni strani Komisiji zagotovila informacije tako, da so odgovorila na vprašalnik iz Priloge I k obvestilu o začetku preiskave, ter ki so na drugi strani opredeljena v izpodbijani uredbi. Za člane združenja CCCME kot druge sodelujoče družbe, opredeljene v tej prilogi, velja protidampinška dajatev v določeni višini, drugačni od višine, ki velja za vse druge, neopredeljene družbe, za katere se uporablja izpodbijana uredba.

146 Glej opombo 35 zgoraj.

147 Člen 6.11 protidampinškega sporazuma iz leta 1994 ne daje odgovora, saj strankam *omogoča*, da kot zainteresirane strani dodajo druge osebe. Ali je Evropska unija izkoristila to možnost, tako da bi družbam dodala osebe, ki so sodelovale pri izbiri vzorca, in tiste, ki so bile vanj vključene, osnovna uredba izrecno ne razkriva.

148 Za proizvajalce izvoznike v vzorcu se izračuna protidampinška dajatev za posamezno podjetje. Za druge proizvajalce izvoznike, ki niso vključeni v vzorec, velja protidampinška dajatev, ki je enaka tehtanemu povprečju stopnje dampinga, določenega za družbe, vključene v vzorec (glej člen 9(6) osnovne uredbe). Člen 17(3) osnovne uredbe dalje določa izjemo od tega pravila.

180. Prvič, člen 17(1) osnovne uredbe, ki se nanaša na vzorčenje, dovoljuje Komisiji, da izbere vzorec in tako zoži število strank, izdelkov ali transakcij v primerih, „kadar gre za veliko število pritožnikov, izvoznikov ali uvoznikov, vrst izdelkov ali transakcij“.[149] Namen te določbe je torej omogočiti Komisiji, da pridobi podatke manjšega števila akterjev in jih analizira ter tako lahko sklepa glede večje količine podatkov. Drugače povedano, ta določba Komisiji omogoča, da se omeji na majhno in obvladljivo količino podatkov, namesto da bi morala pregledati vse razpoložljive podatke. Nesmiselno bi bilo, da Komisija uporabi vzorčni vprašalnik, če bi to pomenilo, da bi vsak udeleženec vprašalnika postal zainteresirana stran v smislu člena 5(10), drugi pododstavek, osnovne uredbe.

181. Drugič, iz razlage člena 9(6) te uredbe se zdi, da obstajata dve posebni kategoriji akterjev, in sicer „izvozniki ali proizvajalci, ki so se javili v skladu s členom 17, vendar niso bili vključeni v preiskavo“, in „stranke v vzorcu“. Zdi se, da sklicevanje na člen 17 osnovne uredbe in ne na njen člen 5 nakazuje, da se osebe, ki sodelujejo pri vzorčenju, razlikujejo od zainteresiranih strani iz člena 5(10) in (11) navedene uredbe.

182. Naj dodam, da se razlika med „zainteresiranimi stranmi“ in „izvozniki ali tujimi proizvajalci, ki prejmejo vprašalnike“, pojavlja tudi v členu 6.1 protidampinškega sporazuma iz leta 1994, ki določa, da „vse zainteresirane strani v protidampinški preiskavi dobijo obvestilo o podatkih“, medtem ko člen 6.1.1 navedenega sporazuma določa, da morajo „izvozniki ali tuji proizvajalci, ki prejmejo vprašalnike, ki se uporabljajo v protidampinški preiskavi, […] imeti vsaj 30 dni za odgovor“.

183. Zato je treba ugotoviti, da osnovna uredba določa različne obsege pravic oseb, ki jih ta uredba zajema, torej oseb, ki sodelujejo pri vzorčenju, in zainteresiranih strani, ki sodelujejo v preiskavi. Iz tega razlikovanja izhaja, da so procesne pravice, podeljene tem osebam, različne. Glede zainteresiranih strani, lahko predstavniško združenje izvoznikov zahteva pregled informacij (člen 6(7) osnovne uredbe) in razkritje podrobnosti (člen 20(1) osnovne uredbe). Vendar se zdi, da sodelovanje pri vzorčenju ne daje takih pravic. Po mojem mnenju takšno sodelovanje daje le pravico do zavzemanja stališča o vzorčenju, ki ga predlaga Komisija, ne pa tudi o drugih elementih preiskave.

184. Zato se mi zdi, da je Splošno sodišče pravilno razlikovalo med osebami, ki niso dokazale, da so sodelovale v preiskavi ali zahtevale, da se jim sporočijo zadevne informacije, in zainteresiranimi stranmi v smislu člena 5(10), drugi pododstavek, osnovne uredbe.[150] Zato menim, da Splošno sodišče ni napačno uporabilo prava, ker je presodilo, da osebe, ki so sodelovale le pri vzorčenju, ne morejo uveljavljati razloga, da jim informacije, ki bi jim morale biti sporočene, niso bile sporočene.

185. V zvezi s tretjim položajem pritožniki trdijo, da je Splošno sodišče v točkah od 443 do 447 izpodbijane sodbe napačno uporabilo pravo, ker je razsodilo, da lahko združenje CCCME brani procesne pravice le svojih članov, za katere je bilo ugotovljeno, da so med preiskavo združenju CCCME podelili pooblastilo, ki mu je omogočilo uveljavljanje procesnih pravic v njihovem imenu, medtem ko je združenje CCCME ves čas preiskave delovalo kot subjekt, ki zastopa celotno kitajsko industrijo.[151]

149 Glej točko 177 zgoraj.

150 Glej točke od 434 do 436 izpodbijane sodbe.

151 Združenje CCCME se opira na dejstvo, da je „predstavniško združenje“ v smislu členov 5(11), 6(7), 20(1) in 21(2) osnovne uredbe. Pritožniki trdijo, da ta status samodejno pomeni, da združenje CCCME zastopa interese vseh proizvajalcev izvoznikov.

186. Natančneje, pritožniki trdijo, da je Splošno sodišče uporabilo napačen pravni standard, ker je razsodilo, da združenje CCCME v postopku v glavni stvari ne more uveljavljati procesnih pravic posameznih družb ali zadevnih članov. Splošno sodišče naj bi s tem, da je razsodilo, da različne zadevne družbe in člani nimajo procesnega upravičenja, uporabilo napačen pravni standard in izničilo pravico do obrambe različnih zadevnih družb in članov. Trditev, da imajo predstavniška združenja manj obsežne procesne pravice kot proizvajalci izvozniki, naj pravno ne bi bila utemeljena.

187. Splošno sodišče je v točki 444 izpodbijane sodbe ugotovilo, da lahko združenje uveljavlja procesne pravice nekaterih svojih članov, če „je ta subjekt med preiskavo izrazil namero nastopati kot predstavnik nekaterih od svojih članov, kar zahteva, da so bili ti torej opredeljeni in da lahko dokaže, da je od njih dobil pooblastilo, na podlagi katerega lahko izvršuje te procesne pravice v njihovem imenu“. Splošno sodišče je v točki 445 izpodbijane ugotovilo, da je „iz spisa razvidno, da se CCCME v obravnavanem primeru med preiskavo Komisiji ni predstavilo kot tako, temveč je, nasprotno, med vso preiskavo nastopalo kot subjekt, ki zastopa kitajsko industrijo kot celoto“. To ugotovitev je Splošno sodišče utemeljilo na pripombah, ki jih je združenje CCCME vložilo 15. septembra 2017 o začasni uredbi. [152]

188. V zvezi s tem naj spomnim, da je v protidampinških preiskavah spoštovanje pravic do obrambe ključnega pomena. [153] To pravilo je treba razlagati ob upoštevanju člena 41(2)(b) Listine, ki vključuje pravico do vpogleda v spis kot sestavni del pravice do dobrega upravljanja. Pravica do vpogleda v spis strankam omogoča, da se seznanijo z dokazi in tako učinkovito izrazijo stališče.

189. Natančneje, v okviru sporočitve informacij zainteresiranim podjetjem med preiskovalnim postopkom spoštovanje njihove pravice do obrambe zahteva, da se tem podjetjem med upravnim postopkom omogoči, da učinkovito predstavijo svoje stališče o resničnosti in upoštevnosti zatrjevanih dejstev in okoliščin ter o dokazih, ki jih Komisija navaja v utemeljitev svoje trditve o obstoju dampinške prakse in škode, ki naj bi s tem nastala. [154] Te zahteve so vključene v člen 20(1) in (2) osnovne uredbe, ki določa, da izvozniki in njihova predstavniška združenja „lahko zahtevajo končno razkritje bistvenih dejstev in premislekov, na osnovi katerih se namerava priporočiti uvedbo dokončnih ukrepov“.

190. Iz te določbe izhaja, da se pravica do obrambe *posameznim subjektom* priznava *posamično*. [155] V nasprotju s Splošnim sodiščem menim, da temeljni razlog, zakaj lahko kršitev pravice do obrambe uveljavlja le zadevna oseba, ni to, da je narava kršitve te pravice *subjektivna*. [156] V zvezi s tem naj navedem, da je Sodišče že presodilo, da lahko kršitev subjektivnih pravic uveljavljajo druge osebe. [157] Po mojem mnenju razlog, zakaj je pravica do obrambe v protidampinških postopkih *intuitu personae*, izhaja iz dejstva, da je ta pravica tesno povezana z osebo, ki ji je bila

152 Glej točko 446 izpodbijane sodbe.

153 Glej v tem smislu sodbo z dne 27. junija 1991, Al-Jubail Fertilizer/Svet (C-49/88, EU:C:1991:276, točke od 15 do 17); glej po analogiji sodbi z dne 21. septembra 2006, Technische Unie/Komisija (C-113/04 P, EU:C:2006:593, točka 55), in z dne 1. oktobra 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Svet (C-141/08 P, EU:C:2009:598, točka 93).

154 Glej v tem smislu sodbi z dne 27. junija 1991, Al-Jubail Fertilizer/Svet (C-49/88, EU:C:1991:276, točka 17), in z dne 16. februarja 2012, Svet/Interpipe Niko Tube in Interpipe NTRP (C-191/09 P in C-200/09 P, EU:C:2012:78, točka 76).

155 Sodišče je že razsodilo, da družba, ki ni sodelovala v preiskavi dampinga in ni povezana z nobenim proizvajalcem izvoznikom v državi, ki je zajeta v preiskavo, ne more uveljavljati pravice do obrambe v postopku, v katerem ni sodelovala (glej v tem smislu sodbo z dne 10. septembra 2015, Fliesen-Zentrum Deutschland, C-687/13, EU:C:2015:573, točka 73).

156 Glej točko 440 izpodbijane sodbe.

157 Sodišče je na primer, v sodbi z dne 16. julija 2015, CHEZ Razpredelenie Bulgaria (C-83/14, EU:C:2015:480, točka 59), sprejelo, da je lahko oseba, ki ni bila predmet diskriminacije – kršitev subjektivne pravice – vložila tožbo zaradi diskriminacije v imenu „drugih prebivalcev mestne četrti, v kateri [ta oseba] opravlja svojo dejavnost“. Iz te sodbe izhaja, da lahko kršitev subjektivnih pravic uveljavljajo tudi osebe, ki niso zadevna oseba.

podeljena, saj lahko le zadevni subjekt sam opredeli gospodarski in pravni učinek ukrepov Komisije glede na njegov poseben položaj. Drugače povedano, ker se pravica do obrambe v protidampinških postopkih nanaša na subjekt sam, lahko *samo* ta subjekt uveljavlja to pravico. Izključnost te pravice izhaja iz narave pravice do obrambe v upravnem postopku, ki je ne more uveljavljati nekdo drug.[158] Zato se združenje CCCME kot predstavniško združenje lahko sklicuje na *lastna* procesna jamstva, ki izhajajo iz *njegove lastne udeležbe* v upravnem postopku.[159]

191. Poleg tega članstvo v združenju ne pomeni samodejnega prenosa procesnih pravic in *pravice do obrambe* na zadevno združenje v zvezi s tem postopkom. Tak prenos morajo nedvoumno opraviti člani zadevnega združenja. Kadar zadevno združenje uveljavlja procesne pravice svojih članov, mora jasno navesti, katere člane zastopa, in izkazati pooblastilo za zastopanje pravic, ki mu je bilo dano. Ta zahteva izhaja iz člena 5(10), drugi pododstavek, osnovne uredbe, ki zainteresiranim stranem omogoča, da se javijo – za kar je potrebna predložitev pooblastil.[160] Poleg tega člen 5(11) osnovne uredbe izrecno razlikuje med izvoznimi družbami in njihovimi predstavniškimi združenji.[161]

192. V skladu s tem menim, da je Splošno sodišče pravilno presodilo, da je za možnost uveljavljanja procesnih pravic nekaterih njegovih članov med protidampinškim postopkom določen pogoj, da je subjekt med tem postopkom – in ne *ex post facto* – izrazil namero nastopati kot predstavnik nekaterih od svojih članov. Kot je navedlo Splošno sodišče, morajo biti ti člani jasno identificirani in združenje mora biti sposobno dokazati, da je od njih dobilo pooblastilo, na podlagi katerega lahko izvršuje te procesne pravice v njihovem imenu.[162] Iz tega sledi, da tudi če ima združenje zaradi svojega statusa namen zastopati vse udeležene v določeni panogi, mora biti, če želi zastopati *procesne pravice* svojih članov, ustrezno pooblaščeno od vsakega od njih, da lahko zastopa procesne pravice *v njihovem imenu*.

193. V nasprotju s trditvami pritožnikov uveljavljanje procesnih pravic v protidampinški preiskavi ne sledi isti logiki kot kolektivne tožbe združenj v sodnih postopkih. Sodišče je ugotovilo, da je dopustno, če združenje zastopa interese podjetij, ki so sama upravičena do vložitve tožbe, ne da bi se zahtevalo posebno pooblastilo, ki bi ga dali člani.[163] To je utemeljeno s procesnimi prednostmi, saj omogoča izognitev vložitvi številnih različnih tožb zoper iste odločbe.[164] Glede procesnih pravic zainteresiranih strani v protidampinških preiskavah, pa je položaj drugačen. Zaradi individualne narave in obsega pravice do obrambe se s kolektivno tožbo ne izogne vložitvi številnih istovrstnih tožb zoper isto odločbo, temveč združuje različne ločene tožbe, s katerimi se sodeluje in ki morajo biti zato prepoznavne in jasno predstavljene.

158 Sodba z dne 9. septembra 2021, Adler Real Estate in drugi (C-546/18, EU:C:2021:711, točka 59).

159 To določbo je treba razlagati ob upoštevanju uvodne izjave 29 osnovne uredbe, ki se nanaša na stranke, ki jim mora biti omogočeno, da *branijo svoje interese*.

160 Sodišče je že presodilo, da osnovna uredba nekaterim zainteresiranim stranem podeljuje procesne pravice in jamstva, katerih uresničevanje pa je odvisno od aktivnega sodelovanja teh subjektov v samem postopku, ki mora potekati vsaj z vložitvijo pisne zahteve v določenem roku (sodba z dne 9. julija 2020, Donex Shipping and Forwarding, C-104/19, EU:C:2020:539, točka 70).

161 Sodba z dne 19. septembra 2019, Zhejiang Jndia Pipeline Industry/Komisija (T-228/17, EU:T:2019:619, točke od 34 do 36).

162 Glej točko 444 izpodbijane sodbe.

163 Glej sodbi z dne 6. julija 1995, AITEC in drugi/Komisija (od T-447/93 do T-449/93, EU:T:1995:130, točka 60), in z dne 15. januarja 2013, Aiscat/Komisija (T-182/10, EU:T:2013:9, točka 53).

164 Sodba z dne 6. julija 1995, AITEC in drugi/Komisija (od T-447/93 do T-449/93, EU:T:1995:130, točka 60).

194. V obravnavani zadevi je v točki 25 obrazložitve izpodbijane uredbe navedeno, da je treba združenje CCCME šteti za zainteresirano stran, ki zastopa zlasti kitajsko industrijo ulitkov.[165] Vendar navajam, da ta točka ne vsebuje nobene navedbe, da to združenje zastopa posamezne proizvajalce izvoznike. Poleg tega se točke 30 in od 62 do 74 obrazložitve navedene uredbe nanašajo na trditve združenja CCCME, vendar ne kažejo, da so bile te trditve podane v imenu proizvajalcev izvoznikov. Zato se zdi, da izpodbijana uredba nakazuje, da je združenje CCCME delovalo v svojem imenu kot predstavnik kitajske industrije litega železa.

195. Navesti je treba, da pritožniki niso predložili dokazov, da je kateri koli od proizvajalcev izvoznikov dal pooblastilo združenju CCCME ali ga kako drugače pooblastil, da ga zastopa med upravnim postopkom pred Komisijo, ali da so bile te družbe člani združenja CCCME v danem trenutku. Zato dejstvo, da se je združenje CCCME med protidampinškim postopkom predstavilo kot združenje, ki zastopa vse kitajske proizvajalce, dejavne v zadevnem sektorju na Kitajskem, in da ga je kot takega priznala Komisija, ne zadostuje, da bi lahko med protidampinškim postopkom uveljavljalo procesne pravice vseh svojih članov.

196. Zato menim, da Splošno sodišče ni napačno uporabilo pravo, ker je v točki 444 izpodbijane sodbe ugotovilo, da je možnost, da združenje med protidampinškim postopkom uveljavlja procesne pravice nekaterih svojih članov, pogojena s tem, da je ta subjekt med preiskavo izrazil namero nastopati kot predstavnik nekaterih svojih članov, kar zahteva, da so bili ti torej opredeljeni, in da lahko dokaže, da je od njih dobil pooblastilo, na podlagi katerega lahko izvršuje te procesne pravice v njihovem imenu.

197. Tega sklepa ne ovrže člen 20 osnovne uredbe, ki določa, da lahko predstavniška združenja zahtevajo informacije o bistvenih dejstvih in premislekih, na osnovi katerih je nameravana med drugim uvedba dokončnih ukrepov. Kot je navedeno zgoraj, je treba to določbo razlagati v povezavi z uvodno izjavi 29 te uredbe, ki poudarja povezavo s procesno pravico udeležencev, da branijo svoje interese. Pravica do razkritja v skladu s členom 20 osnovne uredbe je bistveni steber pravice zainteresiranih strani do obrambe[166] in zato zahteva, da zadevna stranka sodeluje pri preiskavi, da se lahko pozneje izpodbijajo morebitne kršitve pred sodišči Unije.

198. V skladu s tem menim, da je Splošno sodišče pravilno razsodilo, da lahko tretji tožbeni razlog na prvi stopnji – v katerem je bilo Komisiji očitano, da pritožnikom ni hotela razkriti informacij, pomembnih za ugotavljanje dampinga in škode – navede združenje CCCME, ki deluje v svojem imenu kot združenje, ki zastopa celotno kitajsko industrijo, in kot nedopustne zavrnilo trditve, ki so jih v okviru tega razloga navedli člani združenja CCCME in druge pravne osebe, katerih imena so navedena v Prilogi I k izpodbijani sodbi.[167]

199. Zato Sodišče predlagam, naj zavrne prvi del petega pritožbenega razloga.

[165] V tej točki obrazložitve je navedeno, da je „Komisija menila, da je javna dokumentacija zadeve, ki je bila dana na voljo stranem, vključno s CCCME, vsebovala vse informacije, pomembne za predstavitev njihovih primerov in uporabljene v preiskavi. Če se je štelo, da so informacije zaupne, so bile v javni dokumentaciji smiselno povzete. Vse zainteresirane strani, vključno s CCCME, so imele dostop do javne dokumentacije in so se lahko nanjo sklicevale. Komisija je v zvezi s CCCME ugotovila, da čeprav med drugim zastopa kitajsko industrijo ulitkov, ji noben posamezni vzorčeni proizvajalec izvoznik ni odobril dostopa do svojih zaupnih informacij. Zato zaupnega razkritja, zagotovljenega posameznim vzorčenim kitajskim proizvajalcem izvoznikom, ni bilo mogoče zagotoviti CCCME“.

[166] Glej Van Bael, I. in Bellis, J. F., *EU Anti-Dumping and Other Trade Defence Instruments*, šesta izdaja, točka 8.25, str. 409.

[167] Glej točko 450 izpodbijane sodbe.

2. Drugi del

200. Drugi del se nanaša na del izpodbijane sodbe, ki obravnava trditev združenja CCCME, da bi morala Komisija zagotoviti izračune v zbirni obliki, zlasti kar se tiče, prvič, izračunov (i) normalne vrednosti, (ii) učinkov kitajskega uvoza na cene in (iii) stopnje odprave škode, in drugič, ocene v zvezi z makroekonomskimi kazalniki.[168] Za izračune, na katerih temelji preučitev mikroekonomskih in makroekonomskih kazalnikov, ki omogočajo oceno škode, povzročene industriji Unije, je združenje CCCME pridobilo skupne številke po kazalnikih in po letih, navedene v točkah od 137 do 166 obrazložitve začasne uredbe.[169]

201. S prvim očitkom združenje CCCME izpodbija točko 507 izpodbijane sodbe, v kateri je Splošno sodišče presodilo, da s predstavitvijo zaupnih podatkov v zbirni obliki ti podatki ne postanejo nujno nezaupni in da ni bilo treba odrediti razkritja makroekonomskih kazalnikov škode, ker so bili zaupni.[170] Natančneje, združenje CCCME po eni strani trdi, da se Splošno sodišče na to ni moglo sklicevati kot na razlog, ne da bi s svojo presojo nezakonito nadomestilo presojo Komisije, ker Komisija nikoli ni trdila, da so zbirni podatki o makroekonomski škodi sami po sebi zaupni. Točka 130 obrazložitve izpodbijane uredbe se ne nanaša na zaupnost, temveč na pravilnost podatkov. Po drugi strani združenje CCCME trdi, da je pravna opredelitev Splošnega sodišča ocenjenih makroekonomskih kazalnikov škode kot zaupnih podatkov napačna. Razkritje zbirnih podatkov za industrijo Unijo kot celoto zainteresiranim stranem ne bi omogočilo preverjanja točnosti teh podatkov, zlasti kar se tiče ocen.

202. Uvodoma naj poudarim, da je namen pravice do dostopa do informacij in obveznosti razkritja informacij omogočiti strankam, da se seznanijo z dokazi, da lahko učinkovito izrazijo stališče.[171] Obveznost razkritja je zapisana v členu 20 osnovne uredbe.

203. Glede trditve, da Komisija med upravnim postopkom in v svojih pisnih vlogah pred Splošnim sodiščem ni nikoli uradno opredelila zbirnih ocen makroekonomskega kazalnika kot zaupnih, naj navedem, da Komisija trdi in je dejansko ponovno zatrjevala na obravnavi pred Sodiščem – kar pritožniki s tega vidika niso prerekali – da ti podatki nikoli niso obstajali. Ker ni sporno, da zbirni podatki nikoli niso obstajali, je jasno, da jih Komisija med upravnim postopkom ali v pisnih vlogah pred Splošnim sodiščem ni mogla uradno opredeliti kot zaupne. Zato predlagam, da se trditev procesne narave, ki so jo navedli pritožniki, zavrne.

204. Glede trditve, da je edino odločilno vprašanje, ali so makroekonomski podatki, tudi v zbirni obliki, še vedno zaupni, naj spomnim, da je v sodbi Timex/Svet in Komisija[172] Sodišče presodilo, da je treba vse nezaupne informacije, ne glede na njihov vir, razkriti, da se pritožniku omogoči, da preveri, ali so bila dejstva v zadevi pravilno ugotovljena. V sodbi Al-Jubail[173] je Sodišče pravico do dostopa do informacij razumelo in obravnavalo kot del pravice do izjave. Institucije Unije morajo pri opravljanju svoje dolžnosti zagotavljanja vseh informacij, ki so potrebne za učinkovito obrambo strank, ravnati s potrebno skrbnostjo, hkrati pa zagotoviti zaščito pritožnikov in sodelujočih proizvajalcev, na katerih temelji protidampinška preiskava.

168 Glej točko 505 izpodbijane sodbe.

169 Glej točko 489 izpodbijane sodbe.

170 Na tej podlagi je Splošno sodišče zavrnilo drugi očitek drugega dela tretjega tožbenega razloga.

171 Pravica do vpogleda v spis je sestavni del pravice do izjave, dostop in obveznost razkritja informacij pa sta zaščitena kot del procesnih pravic, zagotovljenih v skladu s členom 41 Listine.

172 Sodba z dne 20. marca 1985 (264/82, EU:C:1985:119).

173 Sodba z dne 27. junija 1991, Al-Jubail Fertilizer/Svet (C-49/88, EU:C:1991:276, točka 17).

205. Dolžnost posredovanja informacij je treba izvajati v skladu z dolžnostjo skrbnega ravnanja, to je „obveznost pristojne institucije, da skrbno in nepristransko preuči vse upoštevne elemente posamezne zadeve“,[174] kar za upravni organ nujno vključuje določeno polje proste presoje. V skladu z ustaljeno sodno prakso je treba načela, ki urejajo pravico do informacije, uskladiti z zahtevami zaupnosti, zlasti z obveznostjo institucij, da spoštujejo *poslovno skrivnost*.[175] V zvezi s tem obveznost institucij, da zagotovijo zaupno obravnavanje informacije, katere razkritje bi lahko znatno škodovalo podjetju, ki je to informacijo predložilo, ostalim udeleženim strankam, zlasti izvoznikom, ne bi smela odvzeti procesnih jamstev, ki jih določa osnovna uredba, niti jim odvzeti bistva pravic, ki so jim priznane na podlagi teh istih določb.[176]

206. Zato odločitev, da so podatki zaupni vključuje *uravnoteženje* varstva podatkov proizvajalcev Unije (ki sprožijo postopek in katerih pritožba je podlaga za začetek preiskav) ter pravic proizvajalcev izvoznikov iz tretjih držav in njihovih predstavniških združenj.

207. V obravnavani zadevi je res, da prikaz podatkov v obliki povzetka omejuje možnost združenja CCCME, da preveri točnost spornih podatkov. Vendar je treba glede na ravnotežje, ki ga je treba vzpostaviti med temi pravicami in varstvom zaupnih podatkov, upoštevati, da takšen prikaz podatkov ne pomeni nujno kršitve pravice združenja CCCME do obrambe. V zvezi s tem je pomembno poudariti, da je treba makroekonomske podatke, ne glede na to, ali se nanašajo na proizvajalce iz tretjih držav ali proizvajalce Unije, kadar temeljijo na poznavanju trga, zaščititi, saj je sodelovanje teh proizvajalcev podlaga za protidampinško preiskavo.

208. Naj navedem, da je Splošno sodišče že odločilo, da je bila ocenjena proizvodnja spornih izdelkov zadevnih proizvajalcev Unije, na katero se je Komisija oprla v okviru izračuna potrošnje, pravilno obravnavana kot zaupna, ker je temeljila na *poznavanju trga* pritožnikov v upravnem postopku. Splošno sodišče je tako ugotovilo, da je Komisija s tem, da je zagotovila le podatek o skupni proizvodnji, ravnala v skladu z osnovno uredbo.[177] Strinjam se s tem pristopom, saj se lahko protidampinške preiskave zanašajo na podatke majhnega števila proizvajalcev ali majhnega tržnega segmenta.[178] Tudi v zbirni obliki in tudi če temelji zgolj na ocenah, je teoretično mogoče izpeljati ekonomske podatke, ki se nanašajo na posamezne panožne akterje, določene izdelke ali celo posamezno podjetje, in tako s sklepanjem razkriti nekatere poslovne skrivnosti.

209. V obravnavani zadevi je Komisija v točki 130 obrazložitve izpodbijane uredbe pojasnila, da so bili viri podatkov dejanski podatki in „ocene, ki so jih pritožniki predložili za preostalo industrijo Unije“. Strinjam se s Komisijo, da dejstvo, da so pritožniki v upravnem postopku predložili *ocene* za preostalo industrijo Unije, pomeni, da so te ocene temeljile na njihovem *poznavanju trga* te industrije. Predložitve, ki temeljijo na tržnih informacijah – tudi če so le ocene in tudi če so v zbirni obliki – lahko razkrijejo poslovne skrivnosti pritožnikov ali sodelujočih proizvajalcev v protidampinškem postopku in so po svoji naravi zaupne, kot je Splošno sodišče presodilo

174 V tem smislu glej sodbo z dne 21. novembra 1991, Technische Universität München (C-269/90, EU:C:1991:438, točka 14). Glej tudi Korkea-aho, E. in Sankari, S., „External participants v. internal interests: Principles of EU administrative law in anti-dumping investigations“, *European Papers – A Journal on Law and Integration*, 2017, zvezek 2, str. 560.

175 Glej v tem smislu sodbe z dne 20. marca 1985, Timex/Svet in Komisija (264/82, EU:C:1985:119, točka 24); z dne 18. decembra 1997, Ajinomoto in NutraSweet/Svet (T-159/94 in T-160/94, EU:T:1997:209, točka 75), in z dne 11. julija 2013, Hangzhou Duralamp Electronics/Svet (T-459/07, EU:T:2013:369, točka 115).

176 Glej sodbo z dne 30. junija 2016, Jinan Meide Casting/Svet (T-424/13, EU:T:2016:378, točka 94 in navedena sodna praksa).

177 Sodba z dne 25. oktobra 2011, CHEMK in KF/Svet (T-190/08, EU:T:2011:618, točka 231).

178 Na primer, v sodbi z dne 15. marca 2018, Caviro Distillerie in drugi/Komisija (T-211/16, EU:T:2018:148, toča 45), je razvidno, da se je Komisija oprla na vzorec treh proizvajalcev Unije, ki predstavljajo približno 56 % celotne proizvodnje Unije zadevnega izdelka.

v točki 507 izpodbijane sodbe. Zato Splošno sodišče ni storilo napake, ker je v navedeni točki ugotovilo, da so lahko makroekonomski podatki, predstavljeni v zbirni obliki, še vedno zaupni. Zato Sodišču predlagam, naj prvi očitek zavrne.

210. Drugi in tretji očitek je treba obravnavati skupaj, ker se oba nanašata na isti del obrazložitve izpodbijane sodbe. Prvič, združenje CCCME navaja, da je Splošno sodišče v točki 509 izpodbijane sodbe izkrivilo dejstva, ker je ugotovilo, da združeni izračuni nelojalnega nižanja cen, ki jih je zahtevalo združenje CCCME, ne obstajajo, saj je bilo nelojalno nižanje izračunano samo na vrsto izdelka in na proizvajalca izvoznika. Združenje CCCME trdi, da je predložilo dokaze v zvezi s tem in da Komisija ne more izračunati nelojalnega nižanja cen brez združevanja podatkov o cenah na ravni industrije Unije.

211. Naj začnem s tem, da navedem, da je Komisija v točki 24 obrazložitve izpodbijane uredbe navedla, da skupni izračuni nelojalnega nižanja cen, ki jih je zahtevalo združenje CCCME, ne obstajajo, ker je bilo nelojalno nižanje cen izračunano samo glede na vrsto izdelka in proizvajalca izvoznika. Vsak vzorčeni kitajski proizvajalec izvoznik je tako prejel izračune nelojalnega nižanja cen za vsako od vrst izdelkov, ki jih je izvažal. Združenje CCCME trdi, da ni mogoče, da bi Komisija ugotovila, da je obravnavani dampinški uvoz „nelojalno nižal prodajne cene 62,6 % celotne prodaje vzorčenih proizvajalcev Unije v Uniji“, ne da bi združila izračune nelojalnega nižanja cen.[179] Vendar moram navesti, da združenje CCCME v utemeljitev te trditve ni predložilo nobenega dokaza. Tako izkrivljanje, ki ga zatrjuje združenje CCCME, ni bilo dokazano. Združenje CCCME le zatrjuje izkrivljanje dejstev, takšne ugotovitve pa ni dokazalo.

212. Drugič, združenje CCCME trdi, da je Splošno sodišče uporabilo napačen pravni standard, ker je ugotovilo, da bi bilo razkritje izračunov nelojalnega nižanja cen na združeni podlagi zaradi skladnosti s členom 20 osnovne uredbe preveč obremenjujoče. Na obravnavi je združenje CCCME dodalo, da bi priprava takih podatkov vzela malo časa.

213. Vprašanje, ki se pojavi, je, ali mora Komisija za varstvo pravice do obrambe pripraviti nove dokumente na podlagi obstoječih podatkov. V zvezi s tem naj poudarim, da to, da Komisija pripravi nove dokumente, pomeni posredovanje informacij o pritožnikih v upravnem postopku in drugih sodelujočih družbah. Ker bi se s tem torej drugim zainteresiranim stranem lahko omogočil dostop do poslovnih skrivnosti, tega ni mogoče obravnavati kot samodejno ustvarjanje preglednice z ekonomskimi podatki. Glede na dolžnost skrbnega ravnanja, ki vključuje dolžnost Komisije, da skrbno in nepristransko preuči vse pomembne elemente posamezne zadeve,[180] pa mora Komisija upoštevati vsako informacijo, ki jo želi razkriti.

214. V praksi mora Komisija za vsak dokument, razkrit med protidampinškim postopkom, ki vsebuje nove zbirne podatke, ugotoviti, ali ti podatki posegajo v zaupnost podatkov, ki so jih stranke zaupale Komisiji in so ji na voljo. Zato mora Komisija pri obdelavi in razkritju novih zbirnih podatkov uravnotežiti zaupnost in pravico zadevnih strank do obrambe. Čeprav delovna obremenitev Komisije sama po sebi ne more biti ugovor, je dejavnik pri določanju tega ravnotežja, saj je lahko varstvo podatkov pritožnikov ali sodelujočih strank odvisno od te delovne obremenitve. Drugače povedano, kadar se od Komisije sistematično zahteva, da pripravi nove zbirne podatke, mora tudi ugotoviti, ali bi bilo razkritje teh podatkov takšno, da bi poseglo v zaupnost podatkov, ki so jih stranke zaupale Komisiji. Zadnjenavedeno zahtevo je treba pri tem uravnoteženju upoštevati. Zato se strinjam z ugotovitvijo Splošnega sodišča, da je obseg

179 Točka 54 pritožbe.

180 Glej točko 204 zgoraj.

informacij, ki jih je združenje CCCME zahtevalo v obravnavnem primeru, tolikšen, da bi se lahko v delovanju in preiskavi Komisije pojavile motnje, če bi morala posredovati vse te informacije v obliki, prilagojeni zgolj potrebam združenja CCCME.[181]

215. V točki 513 izpodbijane sodbe je Splošno sodišče v bistvu razsodilo, da je imelo združenje CCCME na voljo „informacije o bistvenih dejstvih in premislekih, na osnovi katerih je Komisija nameravala sprejeti dokončne ukrepe“, in da je „torej lahko učinkovito branilo svoje interese kot združenje, ki zastopa kitajsko industrijo“. Zato je treba na podlagi presoje dejanskega stanja Splošnega sodišča šteti, da je združenje CCCME lahko branilo svoje interese, zaradi česar je morebitna napaka v točkah 511 in 512 izpodbijane sodbe brezpredmetna.

216. Nazadnje, združenje CCCME v bistvu trdi, da se z ugotovitvijo Splošnega sodišča v točkah 511 in 512 izpodbijane sodbe krši člen 20(2) osnovne uredbe, saj je bil združenju CCCME zavrnjen dostop do zahtevanih podatkov, čeprav ti podatki niso bili zaupni ali bi se lahko razkriti na nezaupen način. Poleg tega združenje CCCME trdi, da Splošno sodišče ni uravnotežilo morebitnih pomislekov glede zaupnosti s pravico do obrambe, ker je združenju CCCME zavrnilo predložitev makroekonomskih podatkov v obliki zbirnih podatkov.

217. Nestrinjanje združenja CCCME z ugotovitvijo Splošnega sodišča, da so mu bila na voljo bistvena dejstva in premisleki, se nanaša na dejansko stanje, kar ni mogoče izpodbijati s pritožbo. Trditve združenja CCCME pred Sodiščem ne zadoščajo za dokaz napačne uporabe prava pri uporabi člena 20(2) osnovne uredbe. Natančneje, kot je bilo poudarjeno v točkah od 451 do 470 in od 484 do 504 izpodbijane sodbe, je Splošno sodišče podrobno preučilo oceno Komisije v zvezi s pravico združenja CCCME do obrambe.

218. Zato Sodišču predlagam, naj zavrne drugi del petega pritožbenega razloga.

3. Tretji del

219. Prvič, združenje CCCME trdi, da je Splošno sodišče v točki 524 izpodbijane sodbe storilo napako, ker temu subjektu ni odobrilo dostopa do informacij v zvezi z značilnostmi izdelkov – razen informacij, ki jih vsebujejo kode izdelkov – saj te informacije temu subjektu ne omogočajo boljšega varstva njegove pravice do obrambe. Združenje CCCME trdi, da pravno ni pravilno, da lahko samo sodelujoči proizvajalci izvozniki zahtevajo prilagoditve, in da te informacije zato niso uporabne za združenje CCCME, ki ima obsežno znanje o trgu.

220. Združenje CCCME trdi, da je Splošno sodišče v bistvu ustvarilo podkategorijo zainteresiranih strani, pri čemer je vzpostavilo razliko med predstavniškimi združenji in drugimi zainteresiranimi stranmi, kar je v nasprotju s členom 20(2) osnovne uredbe. Združenje CCCME trdi, da je združenje, ki zastopa proizvajalce izvoznike, tako da je to, kar je pomembno za njegove člane, pomembno tudi za združenje CCCME. Združenje CCCME se v utemeljitev svojih trditev opira na sodbo z dne 20. marca 1985, Timex/Svet in Komisija,[182] pri čemer trdi, da je morala Komisija zagotoviti vsaj vse potrebne informacije, ki so temu združenju omogočile identifikacijo zadevnega blaga, tako da bi lahko ugotovilo, ali so institucije pravilno ugotovile dejansko stanje.[183]

181 Glej točko 512 izpodbijane sodbe.

182 264/82, EU:C:1985:119.

183 Prav tam (točka 27).

221. Uvodoma naj navedem, da je Splošno sodišče pretehtalo pomisleke glede pravice do obrambe in zaupnosti, kot je razvidno iz točk od 451 do 470 in od 484 do 504 izpodbijane sodbe, ki niso bile izpodbijane.

222. Glede zahtevanega dostopa do informacij v zvezi z značilnostmi izdelkov je združenje CCCME pred Splošnim sodiščem Komisiji očitalo, da mu Komisija v zvezi z izdelki indijskih proizvajalcev in proizvajalcev Unije, ki so bili primerjani z uvoženimi izdelki, ni sporočila informacij, razen informacij o značilnostih, ki jih vsebujejo kode izdelkov. V točkah 523 in 524 izpodbijane sodbe Splošno sodišče razlikuje med položajem proizvajalca izvoznika in združenjem CCCME. Združenje CCCME je v obravnavani zadevi združenje, ki zastopa celotno kitajsko industrijo.[184] Splošno sodišče je presodilo, da informacije v zvezi z značilnostmi izdelkov združenju CCCME ne bi omogočile učinkovite primerjave zadevnih izdelkov, saj načeloma nima modelov izdelkov, ki so jih dali na trg vzorčeni kitajski proizvajalci izvozniki in ki so bili primerjani z indijskimi izdelki.

223. Zdi se mi, da ta presoja ne vsebuje napačne uporabe prava, tudi če ustvarja razlikovanje med bistvenimi dejstvi in premisleki, ki so na voljo predstavniškemu združenju, in tistimi, ki so na voljo drugim zainteresiranim stranem. Menim, da lahko Komisija razlikuje med predstavniškimi združenji in proizvajalci izvozniki, saj mora vzpostaviti pravično ravnotežje med pravico do obrambe in varovanjem zaupnosti.[185] Ker se podatki nanašajo na značilnosti izdelkov in kot taki predstavljajo poslovno skrivnost, jih mora Komisija varovati. Iz tega sledi, da lahko Komisija pri vzpostavitvi zgoraj navedenega ravnotežja razlikuje med subjekti, ki zahtevajo dostop do teh informacij, oziroma celo mora razlikovati.

224. Drugič, združenje CCCME graja točko 529 izpodbijane sodbe, v kateri je Splošno sodišče presodilo, da je imelo združenje CCCME med protidampinškim postopkom na voljo vse informacije v zvezi z metodo izračuna obsega uvoza, ki jo je uporabila Komisija. Po mnenju združenja CCCME pri taki oceni ni upoštevano dejstvo, da podatki o zadevnem uvozu niso bili javno dostopni podatki. Določitev obsega uvoza naj bi obsegala zelo zapleten izračun, ki je temeljil na številnih predpostavkah, podatki pa so v glavnem temeljili na informacijah in metodologiji, ki so jih predložili pritožniki v upravnem postopku. Združenje CCCME trdi, da je povsem nerazumno pričakovati, da bo zainteresirana stran ponovila tako zapleten izračun, ki ima več različnih korakov in številne predpostavke, čeprav naj bi Komisija to lahko zlahka razkrila, saj ta izračun ni vseboval zaupnih informacij in ker so ti podatki in izračuni predstavljali bistvena dejstva in premisleke.

225. Uvodoma naj navedem nekatera dejstva, ki jih je ugotovilo Splošno sodišče.

226. Prvič, združenje CCCME je bilo med protidampinškim postopkom seznanjeno z metodo izračuna obsega uvoza, ki jo je uporabila Komisija. Natančneje, združenje CCCME je bilo seznanjeno (i) z odstotki, evidentiranimi za uvoz iz Kitajske, Indije in drugih tretjih držav pod nekdanjimi podoznakami, ki so bile v uporabi, preden je bila leta 2014 uvedena splošna oznaka KN ex 7325 10 00, (ii) s fiksnim zneskom, ki ga je bilo treba odšteti od oznake KN ex 7325 99 10, da bi se dobil uvoz iz Kitajske, Indije in drugih tretjih držav, ter (iii) z odstotkom, ki ga je bilo treba odšteti od skupnega uvoza za izključitev kanalskih rešetk.

184 Kot je Splošno sodišče navedlo že v točkah 445 in 446 izpodbijane sodbe.

185 Glej točki 205 in 206 zgoraj.

227. Drugič, ker so bili podatki, uporabljeni za določitev tega uvoza, pridobljeni iz statističnih podatkov, ki jih je zagotovil Eurostat in so na voljo v javni podatkovni zbirki Comext, je imelo združenje CCCME na razpolago vse informacije, potrebne za ponovitev izračunov Komisije, katerih posredovanje je zahtevalo.

228. Če je torej združenje CCCME želelo preveriti zanesljivost izračunov Komisije, je za to imelo upoštevne podatke. V obravnavani zadevi združenje CCCME nikakor ni podprlo trditve, da ne more ponoviti izračunov. Razumno je pričakovati, da zainteresirana stran, kot je združenje CCCME, sama preveri sporne izračune. Na primer, v sodbi Bricmate [186] so zainteresirane strani prerekale točnost povprečnih uvoznih cen zadevnih proizvodov pri uvozu v nekatere države članice. Zato so bili dvomi nacionalnega sodišča, ki so privedli do nadzora protidampinških ukrepov, utemeljeni. [187] Zato je po mojem mnenju Splošno sodišče pravilno razsodilo, da je imelo združenje CCCME na razpolago vse informacije, potrebne za ponovitev izračunov Komisije, katerih posredovanje je zahtevalo. [188]

229. Tretjič, združenje CCCME izpodbija presojo v točki 538 izpodbijane sodbe, ker naj bi Splošno sodišče storilo napako pri opredelitvi dejanskih zbirnih podatkov in ocen kot zaupne. Združenje CCCME trdi, da je treba te podatke, ker niso bili zaupni, sporočiti zainteresiranim stranem v skladu s členom 6(7) osnovne uredbe, in šteti za bistvena dejstva in premisleke v smislu člena 20(2) navedene uredbe.

230. Naj navedem, da združenje CCCME izpodbija ugotovitev v točki 538 izpodbijane sodbe, da Komisiji ni treba vzpostavljati takega razlikovanja, kadar ocenjuje škodo za Evropsko unijo, ker se ta oceni za celotno industrijo Unije. Čeprav je to res, to ocenjevalno merilo ne zadošča za utemeljitev tega, da dejanski zbirni in ocenjeni zadevni podatki niso bili sporočeni. Tako se lahko od Komisije zahteva, da pripravi ta dokument, da bi se zaščitila pravica do obrambe. Kljub temu je Splošno sodišče v obravnavani zadevi razsodilo – ne da bi združenje CCCME to ugotovitev v pritožbi izpodbijalo – da so na eni strani dejanski podatki vzorčenih proizvajalcev in drugih pritožnikov ter na drugi strani ocene za preostale proizvajalce zaupni, tudi če so združeni. Po mojem mnenju ti razlogi zadoščajo za utemeljitev tega, zakaj ti podatki združenju CCCME niso bili sporočeni.

231. Zato predlagam, da Sodišče zavrne tretji del petega pritožbenega razloga in ta pritožbeni razlog v celoti.

VII. Stroški

232. Sodišče me je pozvalo, naj preučim le ugovore nedopustnosti in prvi del prvega pritožbenega razloga ter drugi in peti pritožbeni razlog. Ker bo končna odločitev o pritožbi odvisna od stališča, ki ga bo Sodišče sprejelo ne le glede teh ugovorov in pritožbenih razlogov, ampak tudi glede drugega dela prvega pritožbenega razloga ter tretjega in četrtega pritožbenega razloga, v obravnavani zadevi ne predlagam nobene odločitve glede stroškov.

186 Sodba z dne 10. septembra 2015 (C-569/13, EU:C:2015:572).

187 Glej v tem smislu sodbo z dne 10. septembra 2015, Bricmate (C-569/13, EU:C:2015:572, točka 57). Glej tudi sklepne predloge generalne pravobranilke E. Sharpston v zadevi Bricmate (C-569/13, EU:C:2015:342, točki 52 in 53).

188 Glej točko 529 izpodbijane sodbe.

VIII. Predlog

233. Glede na zgoraj navedeno in brez poseganja v presojo Sodišča v zvezi z drugim delom prvega pritožbenega razloga ter tretjega in četrtega pritožbenega razloga Sodišču predlagam, naj prvi del prvega pritožbenega razloga ter drugi in peti pritožbeni razlog pritožnikov zavrne.